

ALLAN MORAN

Corupătorii de neveste

ALLAN MORAN

CORUPĂTORII DE NEVESTE

Traducere:

Daniel Coman

1995

EDITOR:

ZAMFIR M. RUSU

COPERTA:

GEORGE BALTOC

CAPITOLUL 1

DAVE UNDERWOOD se amestecă printre funcționarii de la Spacetronics care ieșeau din imensa clădire cenușie. Soarele californian apunea printre dealurile îndepărtate ce se zăreau dincolo de câmpiile aride ale ținutului El Segundo. Razele sale răspândeau o lumină portocalie peste acoperișurile plate și mohorâte ale uzinelor de avioane care maculau întregul peisaj.

– Underwood, se auzi în spatele său un glas puternic.

Dave se întoarse. Pete Wiley, un tip mătăhălos, cu un veșnic rânjet pe față și tuns sport, arăta mai degrabă ca un antrenor al unei echipe studențești de football, decât ca un om de știință. Era inginer principal pe platforma proiectului M-3.

– Ce-ai zice de o cafea la bufet? propuse Pete. Am mai sta și noi de vorbă în liniște și am putea admira posteriorul pe care Terry Kline și-l fâțâie printre mese.

Lui Pete ăsta nu-i stă gândul decât la femei, gândi Dave, abia stăpânindu-și un zâmbet. Din multe puncte de vedere invidia felul nepăsător de a fi al lui Pete. Deși avea o nevastă și un copil, tipul ăsta arăta ca un celibatar.

Mi-ar fi făcut plăcere, Pete, dar i-am promis Donnei că...

– Aha, exclamă Pete cu subînțeles, îndreptându-și privirea spre stradă. Mă rog, îți doresc distracție plăcută!

La ieșirea din parcare, în apropiere de colțul străzii vecine, staționa un automobil decapotabil de culoare neagră. O frumoasă brunetă îi făcea cu mâna lui Dave din spatele volanului. Bărbatul se întoarse din nou spre Pete, încercând să găsească o explicație, dar colegul său intrase deja în parcare, croindu-și cu greu drumul spre mașina sa.

– Dave! îl strigă tânăra femeie.

Nu era Donna, soția lui.

Sylvia Renner știa că Dave o văzuse și că nu se mai putea preface că nu. Dorea însă un răspuns la gestul ei. Totdeauna își dorise mai mult decât atât. Una din regulile principale era "niciodată să nu superi soția șefului tău". Poate că înaintea acestei reguli trebuia aplicată o alta și mai importantă: "niciodată să nu te dai la soția șefului tău". Punct.

Ridicând din umeri în fața inevitabilului, Dave traversă strada în direcția mașinii negre.

– Ce mai face copilul minune de la Spacetronics? Nu te-am mai văzut de-un car de vreme, Dave, i se adresă tânăra femeie plină de amabilitate.

– Am fost foarte ocupat, răspunse el. Eu sunt bine. Spune-mi, tu ce mai faci?

– Groaznic, ca de obicei atunci când nu te văd, se

bosumflă ea. Am avut impresia că vrei să mă eviți, mai adăugă ea, luându-i mâinile într-ale sale.

El se retrase, ca din întâmplare, dar gestul nu-i reuși.

– Dacă îl aștepți pe Harvey..., încercă să spună.

– În seara asta are mult de lucru, îl completă ea. Întregul sistem de apărare a națiunii se află într-un mare pericol atunci când Harvey Renner nu rămâne să lucreze peste program. Știi ceva? chicoti ea. Pun pariu că s-a retras în birou cu vreo secretară nesătulă și că la ora asta o și...

– Lucrează la un proiect foarte important, se grăbi Dave să-i ia apărarea lui Harvey.

Sylvia scoase un oftat:

– Sunt sigură! Măcar de-ar fi cu o femeie, deși mă îndoiesc că ar ști ce să-i facă. Ție îți este ușor să trăiești în preajma lui, Dave. Tu nu trebuie să dormi lângă el noapte de noapte, dorindu-ți un pic de tandrețe și alegându-te doar cu un cadavru care, pe deasupra, mai și sforăie.

– Sylvia...

Femeia deschise portiera mașinii.

– Urcă! Harvey nu se întoarce acasă mai devreme de două ore.

Dave se temea să nu fie văzuți și să nu trezească bănuieli cuiva. În aceste clipe și-ar fi dorit să se poată purta cu femeile așa cum făcea Pete Wiley.

– Crezi că e prudent ce facem?

– Nu te mai gândi atât, spuse ea râzând. Suie-te odată în mașină că de nu îmi rup bluza în fâșii și încep să urlu cât mă țin plămânii că vrei să mă violezi.

– Ascultă, Sylvia...

Ea deschise gura și trase adânc aer în piept.

– Bine, bine, spuse el precipitat.

O cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că nu va ezita să-și pună în aplicare amenințarea, așa că se urcă în mașină și închise portiera. Sylvia porni și trecu chiar prin fața lui Pete Wiley, care tocmai ieșea din parcare. În zilele care vor veni Pete va rânji iarăși cu subînțelesuri, va face obscen cu ochiul și-i va da ghionturi în coaste lui Dave.

– Am promis că merg direct acasă, spuse el, așa că îți propun să nu lungim prea mult plimbarea.

– N-ai nici o grijă, Dave, vom face cum dorești tu.

Se angajară pe Western Avenue și lăsară în urmă câmpurile petroliere. Soarele coborâse sub linia orizontului și traficul se întețise. Dave își aminti de Donna și se întrebă ce pretext îi va mai prezenta în seara aceasta.

O privi atent pe Sylvia. Chipul ei frumos era relaxat, trădând o mare satisfacție. Pe Dave însă pusese stăpânire o ciudată neliniște. Sylvia avea în ea ceva rebel, o trăsătură incorigibilă care, spre surprinderea lui, îl atrăgea în mod deosebit la această femeie. La urma

urmei, nu se va întâmpla nici o nenorocire, încerca el să se liniștească pe sine.

– Încotro mergem? o întrebă.

Ea începu să fredoneze ușor:

– Există undeva un mic motel, cu o fântână în care arunci un bănuț și-ți spui o dorință...

– Ai înnebunit de-a binelea! spuse el, dar o făcuse cu un zâmbet pe buze.

– Mi-am pierdut răbdarea alături de un soț bătrân care nu știe să facă dragoste.

Femeia se afla acum foarte aproape de el. Pieptul ei plin stătea parcă să explodeze sub materialul subțire al bluzei. Șoldurile și coapsele ei nu-și găseau nici o clipă astâmpărul sub fusta strâmtă pe trup. Avea numai treizeci de ani. Soțul ei, Harvey, trecuse de șaizeci și se apropia de pensie. Fuseseră de la bun început o pereche nepotrivită, dar cu toate astea se căsătoriseră. Dave ar fi fost curios să știe dacă Harvey cunoștea ceva despre aventurile amoroase ale soției sale și dacă bănuia identitatea partenerului ei de nebunii.

Ieșiră de pe șoseaua principală. Pe frontispiciul clădirii în fața căreia ajunseseră se putea citi o reclamă luminoasă dispusă în arc de cerc: MOTEL LITTON. NU MAI AVEM LOCURI. Sylvia parcă mașina într-un loc cunoscut, apoi stinse farurile și opri motorul.

– Acolo scrie că nu mai au locuri, îi arătă Dave.

Ea zâmbi și scoase din poșetă o cheie. Pe tăblița

prinsă de cheie era înscris numărul 13. Aceeași cameră în care fuseseră prima dată, data următoare și toate celelalte dăți care au urmat.

Crezuse la început că femeia fusese doar pentru scurtă vreme îndrăgostită nebunește de el. Cu trecerea timpului însă observase din ce în ce mai clar că apetitul ei sexual era de fiecare dată la apogeu. Pentru el, acest gen de relație nu avea o greutate deosebită. O acceptase numai pentru a vedea modul în care o femeie se poate satisface în câteva ore furate într-un motel din apropiere.

Se întunecase. Dave se încruntă gândindu-se că Donna își va face griji, apoi simți mâna Sylviei pe picior.

– N-avem prea mult timp la dispoziție, îi spuse ea. Peste o oră și jumătate trebuie să-l iau pe Harvey de la birou. Azi nu și-a luat mașina cu el.

Tânăra femeie coborî din mașină și-l privi supărată. El scoase un oftat, apoi o urmă prin curtea interioară de beton spre camera cu numărul 13.

Brusc, camera de motel îi devenise prea familiară. Simți că i se face rău la gândul că îi va înșela pe Harvey și pe Donna.

– Nu e bine ce facem, Sylvia, spuse el cuprins de neliniște. Eu zic să ne întoarcem.

Ea îi aruncă o privire uluită.

– Să ne întoarcem?! Te așteaptă soțioara ta iubitoare cu mâncarea caldă?

– Sylvia, de lucrurile astea nu trebuie să-ți bați joc.

– Dar nu-mi bat joc de nimic. Tu nici habar n-ai cum este să fii măritată cu un bărbat de șaizeci și trei de ani. E îngrozitor, Dave. E ca și cum ai fi mort și ți-ai da seama de asta. E groaznic. Sunt atât de singură. Te rog, Dave, te rog.

Își încleștă degetele după ceafa lui și-l imploră din privire. Ținea capul ușor aplecat pe spate. Dave își închise ochii neajutorat, dar mai mult decât oricând simți intensitatea focului din ea. Trupul Sylviei se lipise strâns de al lui și sub aura discretă a parfumului femeii, Dave intui o aură și mai discretă, aceea a pasiunii.

Sylvia continuă cu un glas liniștit:

– Vreau să fac o mulțime de lucruri pentru tine la Spacetronics, Dave iubitule. Harvey va asculta de mine. Te apreciază foarte mult. Peste doi ani el se va retrage și vor avea nevoie de un nou supervizor. Această persoană ai putea fi chiar tu, Dave.

Sylvia era frumoasă, atrăgătoare, plină de bunătate. Cerea puțin și oferea mult în schimb. Nu-și mai dorea decât un bărbat tânăr care să o iubească din când în când. Dacă avea așa ceva, putea să-l facă fericit pe Harvey pentru tot restul vieții. Într-un fel, Dave îi făcea un mare serviciu soțului Sylviei. În privința Donnei, soția lui Dave, aceasta avea la rândul ei de câștigat dacă el ar fi fost promovat la Spacetronics cu sprijinul Sylviei.

Sylvia știa că Dave își mai iubea încă soția. Departe de gândul de a-și distruge căsnicia, Dave încerca să se

convingă de faptul că Sylvia îl poate ajuta să și-o facă și mai fericită.

De cele mai multe ori, oamenii se antrenează în aventuri amoroase ieftine, cu urmări nefaste pentru cei care nu sunt prudenți sau dau dovadă de prea mult egoism. Relația sa cu Sylvia era cu totul diferită, o relație cât se poate de civilizată. Nimeni nu avea ceva de pierdut, ci numai de câștigat.

Dacă ea nu l-ar fi ales pe Dave, în locul lui ar fi fost Pete Wiley sau un alt bărbat.

– Nu mă părăsi, Dave, îl imploră ea. Am nevoie de tine.

În tot timpul amorului violent care a urmat, Dave a avut senzația neliniștitoare că Sylvia era un fel de copil.

Din punct de vedere al comportamentului sexual, femeia era docilă, aproape pasivă, dând mai degrabă impresia că o satisface mai mult plăcerea lui decât a ei. Instinctiv, el și-ar fi dorit să o excite și să o satisfacă, insistând cu multă hotărâre în acest sens. Ea gemea ușor, parcă de durere și se agăța de el cu disperare, ca un copil pierdut care-și regăsise protecția și liniștea sufletească.

Nu se măritase cu un bărbat mai în vârstă de dragul banilor, îi veni brusc în minte lui Dave, ci numai pentru a avea în acesta un substitut al tatălui ei.

Poate că nici ea nu știe de ce o făcuse. Întrerupse acest gând în momentul în care se sfârși și actul lor de amor furat.

Acum zăceau unul lângă altul, tăcuţi şi lac de sudoare, respirând din greu. După un timp, Sylvia se întinse spre el şi-l sărută brusc pe obraz. Gestul neaşteptat îl trezi din reverie şi îl făcu să zâmbească.

– Ai văzut? spuse ea. N-a fost de loc rău, nu-i aşa?

– A fost minunat, spuse el cu tandreţe. Dar acum ar trebui să plecăm, dacă vrei să-l mai iei şi pe Harvey de la serviciu.

– Şi dacă tu vrei să mai apuci mâncarea caldă, adăugă ea cu gelozie.

Se îmbrăcară şi se întoarseră la maşină. Cerul negru era presărat cu stele. Parcurseră în tăcere drumul de întoarcere la Spacetronics.

– Poate ar fi mai bine să mă laşi undeva pe drum, propuse Dave. Pot să ajung şi pe jos la maşina mea din parcare.

Sylvia stinse luminile şi opri motorul.

– Iar eu îţi promit să fiu mai prudentă. Te rog doar să-mi răspunzi la telefon atunci când te sun la birou, da?

Dave ezită o clipă, apoi răspunse:

– Aşa am să fac.

– Sper să ne mai vedem cât de curând.

Sylvia se întinse şi-l sărută, punându-şi mâinile pe umerii lui.

– Scuzaţi-mă! spuse cineva din afara maşinii.

Cei doi se retraseră cuprinşi de un sentiment al culpabilităţii. Lângă ei se afla un bărbat de vreo douăzeci

și cinci de ani. Purta un costum gri închis, cravată neagră și o cămașă cu dungi cenușii. Părul negru și lung ce îi cădea pe unul din ochi era tuns îngrijit, dându-i un aspect tineresc.

– Nu am vrut să vă sperii, continuă el cu un aer jenat, cerându-le parcă scuze. Mă numesc Adam Kay. Sunt inginer. Urmează să lucrez la Spacetronics și m-am gândit să trec un pic pe aici înainte de a mă prezenta mâine la post.

Arătă apoi cu degetul spre ecusonul lui Dave:

– Văd că și dumneavoastră lucrați la aceeași companie.

Dave se simți prins în cursă.

– Numele meu este Dave Underwood, spuse el întinzându-i mâna.

Adam Kay îi aruncă o privire inocentă Sylviei.

– Iar dumneaei trebuie să fie doamna Underwood, continuă el.

Dave se gândi să-i îndruge o minciună, dar își dădu seama că adevărul este întotdauna mai puțin riscant.

– Dumneaei este Sylvia Renner.

– Are vreo legătură cu Harvey Renner? întrebă Adam Kay.

– Sunt soția lui, interveni ferm Sylvia, îngustându-și privirea.

– O!, exclamă Adam Kay pe un ton care nu trăda nici mirare și nici cea mai mică tentă de acuzare. Mă rog, eu

aş fi vrut să vă întreb dacă îmi puteţi recomanda un local unde se poate mânca bine. Abia am sosit în acest oraş. Mi-am rezervat o cameră la hotel, dar între timp mi s-a făcut o foame de lup.

– Bufetul firmei Spacetronics se află pe latura de sud a clădirii, spuse Dave. E deschis până la unsprezece noaptea pentru cei din schimbul doi. Aţi putea încerca acolo.

– Mulţumesc. Chiar aşa am să fac, spuse Adam Kay zâmbind. Îmi pare bine că v-am cunoscut. Sper să ne mai vedem.

Se îndreptă apoi spre o maşină sport de culoare neagră şi porni în direcţia parcării de la Spacetronics.

– Ai văzut cum se uita la noi? întrebă îngrijorat Dave. Am impresia că a bănuit ceva.

– Nu fi ridicol, râse Sylvia. E nou în oraş, asta-i tot. Şi la urma urmei, ce ar putea bănui? În plus, ce poate dovedi un simplu sărut? Şi chiar dacă a bănuit ceva, cu ce ne poate afecta pe noi?

– Nu pot să-mi dau seama, recunoscu Dave.

Simţi că i se face frig. Răspunsul la o altă întrebare devenea din ce în ce mai limpede. Ce era rău în relaţia lui amoroasă cu Sylvia?

Tortura conştiinţei sale era pe măsura temerii crescânde ca această relaţie să fie descoperită. Iar răspunsul s-ar putea să nu mai fie atât de simplu pe cât părea.

– Ar trebui să te omor, târfă nenorocită!

Helen simți că se sufocă sub greutatea imensului trup care se afla acum deasupra. Mâinile lui o apucară cu putere de umeri, împiedicând-o să mai facă vreo mișcare. Femeia îl privi drept în ochi. Brusc, Helen zâmbi din nou, apoi rămase inertă sub el. Era ca o păpușă zdrențuită pe care el o azvârlise pe pat. Singura ei tresărire se produsese când Pete o lovise. Apoi pe chipul ei impasibil nu se mai putu citi nici o emoție.

Simțind că furia se dezlănțuise în el asemenea unui torent sălbatic, Pete se strădui să termine ceea ce începuse, ca nu cumva să o omoare cu adevărat.

Se ridică de pe ea cu o senzație de greață și plecă. Se mai uită o dată înapoi la ea și-i observă surâsul triumfător.

Sexul nu mai era, și nici nu va mai putea fi, o soluție în relațiile lui cu Helen. Femeia nu va renunța niciodată să se răzbune pe infidelitatea lui.

Ar fi vrut să știe dacă Donna Underwood ar proceda la fel cu Dave în clipa în care ar afla de Sylvia Renner și pe cine ar alege drept partener. Poate chiar pe Pete Wiley.

Donna, Donna, Donna. Însuși numele era frumos. În clipa aceea și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi fost prieten cu Dave Underwood.

CAPITOLUL 2

DUPĂ CINĂ, PETE WILey își luă ziarul și se retrase în living. Se așeză într-un fotoliu comod și începu să citească despre cel mai recent satelit, o capsulă spațială telecomandată prin intermediul unui sistem inerțial conceput și realizat la Spacetronics. Fiul său Ronnie, lungit de-a curmezișul pe canapea, avea în față un alt fel de lectură. Pete se încruntă.

Ronnie avea doar două preocupări în timpul său liber: fie că citea un roman de ficțiune, fie că picta în ulei în camera lui de la etaj. Influența lui Helen... Pete și-ar fi dorit ca fiul lor să se facă inginer, nu artist, dar Helen insistase pentru școala de arte. Din fericire, Ronnie învățase câte ceva și din domeniul desenului tehnic, deși cam târziu, și astfel Pete reușise să-i găsească o slujbă la Spacetronics ca ilustrator pentru broșuri, situații și prospecte, altfel fiul său ar fi riscat și acum să facă foame prin vreo mansardă.

Ronnie... Nume de homosexual, dar ales tot la insistențele lui Helen. Femeia asta părea a ține morțiș să facă tot ce pe el îl scotea din minți, iar Pete, ca un prost ce

era, de cele mai multe ori cedase. A tras deja destule ponoase. E deajuns să răsfeți o femeie ca din clipa aceea să ți se urce în cap.

Ronnie căpătase înfățișarea unui artist plin de sensibilitate, suplu, meditativ, cu o șuviță de păr negru căzută pe frunte. Uneori Pete se întreba dacă era într-adevăr fiul lui.

Helen avea pe dracu' în ea. O dată venise acasă pe neașteptate și o găsise în pat cu alt bărbat. Pe tip l-a bătut măr și i-a făcut chiar multă plăcere. Ar fi trebuit s-o bată și pe ea; i-ar fi făcut poate un mare serviciu.

Ar fi vrut să știe pe unde umblă nevasta lui în seara asta. Îi spusese că merge la cumpărături.

Sună telefonul, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Răspunde tu, Ron.

Ronnie dădu din cap, se sculă cu greu și ridică receptorul.

– E pentru tine, tată.

Pete răspunse. La capătul celălalt al firului se afla Donna Underwood.

– Dave e cumva pe la voi? îl întrebă ea.

– Nu, îi răspunse Pete. A zis că are de gând să treacă pe aici?

– Mă gândeam că poate a venit să mai stați de vorbă și că a uitat de el.

Urmă o pauză, după care glasul ei reveni cu un ton îngrijorat.

– Știi, sărbătorim un număr de ani de când ne-am căsătorit și gătisem ceva special pentru cină. Mă gândeam că poate a uitat de eveniment, așa cum de altfel vi se întâmplă des, vouă, bărbaților.

– Nu-l judeca greșit, Donna. Se mai întâmplă. Poate că a trebuit să rămână după program.

– L-am sunat și la birou. Am vorbit chiar cu Harvey Renner, dar se pare că nici el nu știe nimic de Dave.

Lui Pete îi reveni în fața ochilor automobilul decapotabil, având-o la volan pe tânăra Sylvia și pe Dave în dreapta ei.

– Aș fi vrut să te pot ajuta, Donna, spuse el.

Era curios să știe ce scuză va inventa Dave. Spera din toată inima să găsească ceva plauzibil.

– Dacă aflu ceva, te sun imediat.

– Mulțumesc, spuse ea.

Pete rămase o clipă pe gânduri. Donna Underwood era tânără, plină de prospețime, atrăgătoare. Darurile cu care o înzestrase natura erau mult mai valoroase decât o simplă frumusețe.

Mi-ar face plăcere să am în casă o astfel de femeie, cugetă el. În acel moment nu mi-ar mai sta gândul la nici una de genul Sylviei Renner. Donna era femeia căreia Pete s-ar fi simțit obligat să-i fie fidel. Soția lui, Helen, era atrăgătoare, dar chiar și în perioada de tandrețe de la începutul căsniciei lor, el avusese aventuri și cu alte

femei. Din nefericire, la un moment dat, Helen hotărâse la rândul ei să se culce cu alți bărbați. Târfa!

Pete se reașeză în fotoliul său.

– Sâmbăta asta se organizează o partidă interesantă de pocher, îl anunță el pe Ronnie.

– Te duci, nu-i așa?

– Nu sunt un mare amator de pocher.

– Da, dar o să se lase și cu ceva distractiv, continuă Pete, afișând un zâmbet forțat. De fete ești amator, nu-i așa?

– În particular, sau, așa, în general?

Întrebarea îl scoase pe Pete din minți. De ce naiba nu putea băiatul ăsta să-i dea un răspuns direct?

– În ambele sensuri, spuse Pete.

– Sigur că da, îi răspunse Ronnie.

– În cazul acesta, continuă Pete, cred că ți-ar face bine o schimbare. Partidele de pocher sunt cea mai bună ocazie.

Ronnie nu mai comentă și Pete reveni la lectura sa, încruntându-se. Copilul ăsta avea nevoie de experiență pentru a-și câștiga încrederea în sine. Existau destule păsărele în oraș cu care și-ar fi putut căpăta această experiență. Cum ar fi, de pildă, Terry Kline, ospătărița de la bufetul firmei. Era o fată timidă, dar care promitea mult. Era tânără, avea în jur de douăzeci și doi de ani, dar carnea de sub halatul alb și strâns pe trup trăda o femeie adevărată. Ca să nu mai vorbim de părul ei roșcat care te

înnebunea. Terry constituia unul din motivele pentru care bufetul era în permanență plin de clienți.

Desigur, fata era o pradă cât se poate de dificilă. Pete nu auzise de nici un bărbat care să o fi păcălit.

Până una alta, sâmbăta următoare se organiza o partidă de pocher, iar la sfârșitul serii se plănuise o vizionare de filme sexy și fusese invitată o tânără pentru antren. Desigur, la petrecere va merge și Ronnie, iar Pete va avea grijă să-i strecoare fetei un supliment de cinci dolari pentru o prestație un pic mai ieșită din comun. Pe Ronnie îl aștepta o surpriză foarte plăcută.

Ușa de la intrare se deschise. Se întorsese Helen.

– Bună, mamă, o salută Ronnie.

Femeia îi zâmbi fiului ei.

– Bună, Ron.

Îi făcu și lui Pete favoarea de a-i arunca o scurtă privire, fără însă a-i adresa vreun cuvânt. Purta o rochie extravagantă, strâns mulată pe corp și care nu îi depășea în lungime genunchii. Pete o vedea parcă așezată picior peste picior pe un scaun înalt dintr-un bar, invitând bărbați necunoscuți să-i ofere ceva de băut. Părul lung și negru îi era răvășit.

– Unde ai fost până acum? o întrebă Pete furios.

– Dar de ce mă întrebi? vru ea să știe. Nu cumva ți-a fost dor de mine?

Pete se prefăcu a nu lua în seamă sarcasmul ei.

– Vreau să stăm un pic de vorbă, Helen.

– Nici o problemă, spuse Helen trecând pe lângă el. Să văd dacă mai am vreun loc în agendă.

Bărbatul o apucă de braț, satisfăcut de expresia de durere întipărită instantaneu pe chipul ei.

– Mi-ai răsucit mâna, îl atenționă ea.

– Am să-ți răsucesc și altceva, o amenință el, apoi o eliberă din strânsoare. Treci imediat în dormitor!

Helen își frecă brațul și se holbă la el.

– Desigur, Pete, o să avem o mică discuție și o să ne rezolvăm toate problemele.

Helen porni în direcția dormitorului, mișcându-și foarte afectată fesele. Pete se întoarse către Ronnie, care-și încleștase pumnii.

– Eu cu mama avem o neînțelegere, fiule, spuse Pete. Ce-ar fi să ieși la o mică plimbare?

Ronnie ezită o clipă.

– Ai plecat?! îi ceru poruncitor Pete, apoi, fără să mai aștepte răspunsul băiatului, se năpusti în dormitor și închise ușa după el.

Helen se afla la masa de toaletă și se machia în fața oglinzii rotunde.

– Te-am întrebat unde ai fost, spuse el.

Ea îi răspunse fără să îl privească:

– La cumpărături.

– Și mă rog ce ai cumpărat? insistă el.

Ea îl privi prin oglindă și-i zâmbi.

– Dumnezeule, dar bănuitor ai mai devenit! O fi din

cauză că mă iubești atât de mult, credinciosul meu soț, sau pentru că...

El o ridică în picioare cu brutalitate.

– Te întreb pentru că te cunosc prea bine. Știu ce târfă ordinară ești.

– Și-atunci de ce-ți mai bați capul să afli unde am fost?

– Pentru că vreau s-o știu din gura ta.

– Bine..., spuse ea pe un ton calm, afișând o mască solemnă. M-am dus într-un bar și m-am așezat pe un scaun. N-am rămas prea multă vreme singură. Un tip foarte arătos, de vreo patruzeci de ani, se uita tot timpul la mine din capătul celălalt al localului.

Pete o eliberă din strânsoare și îi întoarse spatele.

– Ajunge! spuse el.

Începuse să i se facă greață.

– A venit lângă mine și mi-a comandat ceva de băut, continuă ea implacabilă. Zicea că am picioare frumoase și că...

Pete se întoarse furios spre ea.

– Am spus că ajunge, îi spuse răstindu-se.

– Iar eu i-am explicat că mai am și altceva la fel de frumos...

Mâna lui zvâcni, lovind-o peste obraz. Uluită de șoc și de durere, Helen deschise gura și se îndreptă clătinându-se către pat, acoperindu-și fața cu mâinile. Apoi, treptat, gura i se curbă într-un zâmbet.

– Locuia foarte aproape de bar, continuă ea, așa că ne-am dus la el acasă, unde am mai băut câteva păhărele. Aș fi putut jura că tipul era o adevărată caracatiță. Avea parcă zeci de brațe și toate mă pipăiau. Brusc, m-am trezit goală pușcă și am observat că și el era la fel. Și știi ce a făcut după aceea, Pete? N-ai să ghicești niciodată. Nici peste un milion de ani.

Pete se așeză lângă ea, cu pumnii încleștați și tremurând de furie.

– Minți, spuse el, știind că nu era adevărat. Minți.

– Și vrei să-ți mai spun ceva, Pete? îi dădu ea mai departe. A fost bine, nemaipomenit de bine.

– Târfă ordinară! urlă el.

Se năpusti asupra ei înșfăcându-i rochia, în timp ce ea râdea cuprinsă de aburul băuturii și se zvârcolea sub greutatea bărbatului. Nu-i mai deschise fermoarul. Preferă să-i sfâșie rochia cu degetele sale uriașe. Simți în nări puternicul miros de femeie, amestecat cu cel de whisky și încercă să uite că alt bărbat se aflase cu ea doar cu o oră înainte. Apucă cu putere sutienul și-l rupse dintr-o smucitură, provocându-i femeii un strigăt gutural de durere. Sânii ei se revărsară ca două movile voluminoase de carne cu pete maronii în vârf.

– Dă-mi drumul, ticălosule! strigă ea vârându-și adânc unghiile în carnea lui Pete.

El începu să râdă, în timp ce o strângea cu brutalitate.

Afurisit să fie și inginerul ăsta! De ce naiba au trebuit să dea tocmai peste el?

CAPITOLUL 3

TERRY KLINE SCOASE un oftat de uşurare privind la ceasul de pe peretele bufetului. Era aproape unsprezece, sfârşitul unei noi zile pline şi istovitoare de muncă. Dar la urma urmei toate zilele de muncă erau istovitoare şi pline. Chiar şi cei care îşi aduceau de acasă mâncarea pentru prânz, o serveau tot la bufet. În toată perioada dintre ora prânzului şi pauzele pentru cafea, cei din schimbul de zi treceau consecvent pe la bufet. Mai erau apoi clienţii care lucrau în cel de-al doilea schimb de la Spacetronics.

Terry îşi dădea seama că ea este unul din motivele pentru care bufetul era tot timpul plin de lume. Desigur, nu pentru că i-ar încuraja pe bărbaţi, ci pentru că era într-adevăr o femeie atrăgătoare.

Uneori se întâmpla ca vreunul dintre bărbaţi să se uite la ea cu o insistenţă care o înspăimânta, de parcă ar fi dorit să o posede în întregime, să-i posede trupul, timpul şi libertatea. Nu era însă pregătită să se .dăruiască nimănui şi nici să pună stăpânire pe altcineva.

În schimbul de zi personalul de la Spacetronics era

alcătuit din ingineri, administratori și lucrători din domeniul relațiilor publice și al publicității. În schimbul următor apăreau tehnicienii și cei de la secțiile de asamblare.

Bărbații din schimbul de noapte își manifestau mai deschis admirația față de Terry decât cei care lucrau ziua. O dată, în timp ce ștergea apa care se vărsase pe o masă, unul dintre aceștia i-a băgat mâna pe sub fustă și a pipăit-o pe picior. Ea i-a turnat cu mult calm toată apa din carafă în cap, spre distracția celor din jur, care s-au prăpădit de râs.

Stanley Crayton, șeful secției de design, se afla la o masă în celălalt capăt al bufetului. Sorbea pe îndelete dintr-o ceașcă de cafea și o privea atent pe Terry cu ochii lui mici. Bărbatul se apropia de patruzeci de ani. Avea o mustăcioară subțire și era chel, cu excepția unei șuvițe de păr pe ceafă, pe care și-o pieptăna cu grijă peste creștet. Cu puțin timp în urmă, se oferise să o conducă pe Terry acasă cu mașina. Erau vecini. Este și motivul pentru care fetei îi fusese greu să îl refuze, dar în cele din urmă o făcuse.

Nu-i plăcea de loc de Stanley Crayton. Era după părerea ei un bărbat insipid și un om de nimic. În plus, mătușa Lucy nu l-ar fi acceptat oricum, pentru simplul motiv că era bărbat, iar după ea toți bărbații erau niște maniaci, alături de care nici o fată nu se putea simți în siguranță. Lucy Carr avea treizeci și nouă de ani, nu

fusese niciodată căsătorită și nu-și dăduse întâlnire cu nici un bărbat.

– Domnișoară, i se adresă o voce de bărbat.

Terry își ridică privirea, surprinsă de timbrul acestei voci. De partea cealaltă a tejghelei se afla un client care ținea în mână o ceașcă goală de cafea.

– Scuzați-mă că vă deranjez. Aș vrea să știu dacă aveți ceva împotrivă să-mi mai turnați o jumătate de ceașcă.

– Nici un deranj, răspunse Terry.

Îl remarcase din clipa în care intrase în bufet. Tânărul avea un zâmbet timid și prietenos. În privirea lui plină de admirație, Terry observase o strălucire plăcută. Spre deosebire de majoritatea celorlalți clienți, acesta nu avea nimic nesuferit în el. Părul lui era negru și foarte bogat, iar trăsăturile chipului îi erau ferme, deși avea o înfățișare plăcută. Ochii lui erau cenușii, cu sclipiri metalice. În costumul lui de culoare gri închis, avea prestanța unui șef.

Bărbatul își dădu seama că Terry îl privește atent, iar fata se fâstâci brusc. Îi turnă cafeaua și-i spuse, străduindu-se să-și ascundă tulburarea:

– Sunteți nou pe aici?

– Azi am sosit. Apropo, sunt nou în orașul acesta și aș fi curios să știu dacă mă poți ajuta să mă orientez.

– Desigur, spuse ea.

– Locuiești prin apropiere?

– În Hawthorne.

– Eu aș vrea să ajung în Inglewood, continuă el. Am închiriat temporar o cameră la hotelul Manchester, lângă La Cienega. Și cum este prima oară când mă aflu în Los Angeles, mă tem că îmi voi pierde jumătate din noapte încercând să găsesc drumul spre casă de unul singur. Unele din străzile acestui oraș sunt foarte înșelătoare.

Terry se uită la ceas, apoi la domnul Cannon, directorul și bucătarul bufetului, care îi făcea semne să se grăbească pentru a putea închide localul și pleca acasă.

– Știți, eu mă grăbesc să prind autobuzul, spuse ea, dar...

– O, îmi pare rău, reluă el. Nu aș vrea să întârzii din cauza mea.

Scoase apoi o bancnotă de cinci dolari din portofel. Când Terry se întoarse să-i aducă restul, tânărul îi spuse plin de speranță:

– Mă gândeam că aș putea să te conduc chiar eu acasă și tu mi-ai spune apoi încotro s-o iau.

Terry ezită o clipă. Bărbatul avea un aspect tineresc și foarte îngrijit care inspira încredere, dar își aminti de sfaturile mătușii ei. Se pare că uneori mătușa Lucy avea dreptate. Se mai întâmplase să iasă cu bărbați la un film, la un teatru sau să bea câteva păhărele, după care aceștia o duseseră pe Mullholland Drive, pe dealurile din apropiere sau pe malul oceanului nutrind speranța că ea le va

ceda. Uneori și-ar fi dorit și ea să cedeze, dar numai pentru a-i face în contră mătușii sale. Ceva în adâncul sufletului ei o readucea însă la realitate. Nu mai dorea ca un animal de sex bărbătesc să mai pună vreodată laba pe ea, așa cum făcuse tatăl ei vitreg cu mulți ani în urmă. De aceea i-a respins pe toți bărbații care încercau să se apropie de ea, nepermițându-i niciunuia s-o atingă.

De câteva luni bune – pur și simplu pentru a nu-i da mătușii prilej de reproșuri – renunțase cu desăvârșire să mai accepte invitația vreunui bărbat. Dacă ar face-o din nou, Lucy ar deveni de nesuportat.

Nu putea fi adevărat că toți bărbații sunt niște ticăloși și era de-a dreptul absurd să se mai supună capriciilor unei fete bătrâne, mai ales că Lucy nu mai avea pentru Terry statutul de tutore oficial.

– Îmi va face plăcere să vă pot arăta drumul, îi spuse ea tânărului. Așteptați-mă afară. Sunt gata imediat.

Domnul Cannon se afla ca de obicei în spatele casei de marcat, calculând încasările de peste zi. Terry luă vesela de pe masă și, ocolind tejgheaua, o așeză în chiuvetă. După aceea își puse pe ea bluza tricotată.

– Noapte bună, domnule Cannon.

– Noapte bună, Terry, îi răspunse acesta fără să-și ridice ochii din calculele sale.

Fata străbătu apoi bufetul gol și ieși în stradă.

Pe cerul întunecat și acoperit de nori nu se puteau zări decât sclipirile fosforescente ale luminilor de pe

aerodromul din apropiere. Tânărul o aştepta, sprijinit de maşina sa decapotabilă de culoare neagră. Îi zâmbi şi se grăbi să-i deschidă portiera.

– Apropo, spuse el, pe mine mă cheamă Adam Kay.

– Iar pe mine Terry Kline. Mă bucur de cunoştinţă, Adam.

Bărbatul porni motorul, care începu să huruie asurzitor.

– N-ar fi rău să-ţi prinzi centura de siguranţă. Dă-mi voie să te ajut.

Ea se încordă involuntar în momentul în care Adam se întinse spre poala ei şi o atinse în treacăt în timp ce-i fixa centura, dar nu fusese decât un gest întâmplător, nepremeditat. Chiar şi aşa, Terry se simţi cuprinsă de un val de căldură care o nelinişti şi de aceea se bucură când bărbatul se retrase.

Aerul nopţii îi învolbura părul. Era fericită că maşina avea viteză şi că huruitul motorului şi vântul făceau conversaţia dificilă pentru că era încă tulburată de atingerea lui Adam. Era totuşi o prostie, din moment ce apăsarea degetelor lui pe coapsa ei fusese pur întâmplătoare. Nu se simţea în stare să judece ce simţea în acel moment. Din câte îşi putea da seama, o simplă atingere fusese de ajuns pentru a-i crea o stare de nelinişte.

Poate că risca. Mătuşa ei avea dreptate în privinţa unui singur lucru: ziarele erau pline de relatările cazu-

rilor unor fete care acceptaseră să se urce în mașinile unor bărbați pe care abia îi cunoscuseră.

Aruncă o privire neliniștită spre Adam. Părea un tip cumsecade. Era destul de frumos. Avea un aer hotărât care o atrăgea la el.

În timp ce așteptau la un semafor, Adam o întrebă:

– Cine era bărbatul care se afla în noaptea asta la bufet? Cel cu chelie și mustăcioară.

Terry izbucni în râs.

– O, era domnul Crayton. E vecin cu mine și lucrează tot la Spacetronics. E șeful secției de design.

– Se pare că nu-i ești indiferentă.

– S-a oferit să mă conducă acasă, dar i-am răspuns că mătușa mea nu-mi dă voie.

– Sper să nu ai probleme din cauza mea. Din câte spui, ai o mătușă foarte severă.

– Ea nu-mi vrea decât binele, răspunse Terry, dar uneori exagerează.

– Ce-ai zice dacă aș veni cu tine până acasă și aș face cunoștință cu ea? propuse el cu zâmbetul pe buze. Poate am să te mai conduc și altă dată.

Terry nu-i răspunse imediat. Surâsul lui Adam o zăpăcea. Era sigură că și mătușa Lucy își va da seama ce băiat cumsecade este.

– Bine, încuviință ea.

Ajunși în fața casei, Adam stinse farurile și opri

motorul, apoi o ajută cu mult calm să-și desfacă centura de siguranță.

Terry observă că ceva se mișcă în dreptul porții vecine și, încordându-și privirea, îl zări în umbră pe Stanley Crayton, care, probabil, o urmărea pe ea. Simți deodată că începe să tremure toată. Bănuia că nu există nici o lege care să interzică bărbaților să tragă cu ochiul la femei, dar uneori Stanley întrecea măsura.

Când intrară în living, Lucy Carr își ridică privirea din revista pe care o avea în față. Zâmbetul femeii mai în vârstă păli în clipa în care dădu cu ochii de Adam.

– Mătușă Lucy, ți-l prezint pe Adam Kay, care a fost atât de drăguț și m-a condus acasă.

– Sunt bucuros să vă cunosc, domnișoară Carr, spuse Adam. Nepoata dumneavoastră a avut amabilitatea de a-mi arăta drumul spre hotel. Sunt inginer, m-am angajat de curând la Spacetronics și nu cunosc bine orașul.

– Înțeleg, spuse Lucy Carr pe un ton care nu trăda nici răceală, nici căldură.

– În fine, continuă Adam, eu trebuie să plec. Noapte bună, domnișoară Carr. Îți mulțumesc din suflet pentru ajutor, Terry.

Fata îl conduse până la ușă.

– Cu multă plăcere, Adam. Eu îți mulțumesc pentru că m-ai condus acasă.

– Pe curând.

– Așa sper și eu, Adam, spuse ea. Noapte bună.

Ușa se închise în urma ei. Plină de nervi, Terry se întoarse să o înfrunte pe femeia mai în vârstă.

– Ai fi putut măcar să te porți ca un om civilizat, îi reproșă ea.

– Cunoști prea bine care este părerea mea despre femeile care acceptă să urce în mașinile bărbaților.

Terry înțelegea ce este în sufletul femeii mai în vârstă și se întreba, așa cum o făcuse deseori, dacă mătușa ei avusese vreodată relații mai apropiate cu un bărbat.

Lucy Carr fusese cândva o fată drăguță și nici după trecerea atâtor ani nu ar fi arătat prea rău dacă s-ar fi machiat și s-ar fi preocupat un pic de podoaba ei capilară. Ea insista însă să-și pieptene părul lung și negru într-un coc îngrozitor. Nu se machia de loc și nu folosea nici măcar rujul de buze. Nu purta niciodată haine care să o avantajeze, motiv pentru care trupul ei părea amorf. Era păcat că viața se scurgea pe lângă ea.

Terry închise ochii încercând să se stăpânească.

– Mi-ai mai spus asta de o sută de mii de ori, mătușă Lucy și m-am săturat de moarte s-o tot aud. Nu toți bărbații din lume sunt ca tatăl meu vitreg. Pe Adam l-am cunoscut la bufet. M-a rugat să-i explic cum poate ajunge în Inglewood și, cum eram foarte obosită, am acceptat invitația lui de a mă conduce acasă cu mașina. Nu a încercat nimic necuviincios, dar începe să-mi pară rău că n-a făcut-o.

– Cum poți să spui așa ceva?

Îngrijorarea pe care o citi în ochii mătușii, o făcu pe Terry să regrete ieșirea necugetată. Îngenunche și-și puse ușor mâna pe brațul femeii.

– Trebuie să înțelegi că nu mai sunt copil, mătușă Lucy. Am împlinit douăzeci și doi de ani. Sunt deja o femeie în toată firea. Îți sunt recunoscătoare pentru că vrei să mă ajuți, dar, crede-mă, sunt destul de matură să-mi port și singură de grijă.

Lucy Carr zâmbi cu tristețe.

– Nu-i nimic, Terry. Iartă-mă. Cred c-am îmbătrânit și eu. Nu aș vrea să ți se întâmple ceva rău, asta-i tot.

Terry se ridică în picioare.

– Acum te rog să fii liniștită. Pot să am și singură grijă de mine, mai spuse ea, apoi căscă. Cred că mă bag direct în pat. Am avut o zi îngrozitoare și sunt frântă de oboseală. Noapte bună, mătușă Lucy.

– Noapte bună, draga mea.

Terry străbătu holul, intră în dormitor, aprinse lumina și încuie cu grijă ușa după ea. Vroia să fie singură pentru a se gândi în liniște la Adam Kay, la atingerea lui plăcută și la zâmbetul lui ștrengăresc. Poate că lucrurile vor sta altfel cu Adam. Poate că va fi în stare să iubească un bărbat ca el, așa cum îi e dat să iubească unei femei.

Se dezbrăcă pe întuneric și se strecură în așternuturi, cu gândul tot la Adam Kay.

În vis deschise brusc ochii și din gât îi scăpă un strigăt. Deasupra ei plutea o fantomă. Nu era Adam Kay, ci un

bărbat de vârstă mijlocie, cu trupul gol, emanând un miros grețos de sudoare și whisky. Ochii lui mici licăreau lasciv în bezna din încăpere. Bărbatul își lingea buzele în timp ce o privea și-și freca mâna aspră și murdară de barba țepoasă.

– Pari destul de bună de mâncat, puștoaico, spuse el.

Râse parcă de subînțelesul glumei sale, apoi se aplecă spre ea.

Terry scoase un țipăt, apoi altul, dar nu se auzi nimic. În fine, coșmarul luă sfârșit. Aerul răcoros al nopții îi mângâia trupul asudat. Inima stătea să-i sară din piept.

În lumina difuză ce se filtra prin colțurile draperiilor putea recunoaște peisajul atât de familiar al străzii. Suspină ușurată și încercă să alunge amintirea încă proaspătă a coșmarului.

Trecuseră opt ani. Pe atunci avea doar 14 ani.

– Vreau să stai cât mai departe de Terry, îl avertizase mama ei pe bărbat.

– Cum adică să stau cât mai departe? o întrebase el, vrând să pară cel mai nevinovat om de pe pământ. Și, mă rog, de ce?

– Pentru că știu ce e în mintea ta, îi spusese mama. Am observat și eu cu ce ochi te uiți la ea și nu-mi place de loc. Nu uita că acum este și fiica ta.

– Vrei să spui fiica mea vitregă, rânji el.

– E același lucru. Atâta-ți spun: stai cât mai departe

de ea. Dacă te prind vreodată că o atingi, te omor, așa să mă ajute Dumnezeu!

– Nu mai vorbi așa, o întrerupsese el pe cel mai blând ton, trăgând-o la piept. Știi bine că ești singura mea femeie. La ce mi-ar trebui mie o copilă numai piele și os, când am o femeie adevărată ca tine?

– Acum termină, Mike, îi spusese femeia, deși păruse încântată de vorbele lui. Terry ne-ar putea auzi. Nu acum, și în nici un caz aici.

– Dar copila e în dormitor. Crede-mă iubito că iau foc numai când mă uit la tine. Hai acum. Doar și tu vrei la fel de mult ca și mine.

Fusese îngrozitor: o parodie a dragostei. Terry își astupase urechile cu mâinile și încercase să nu audă nimic, dar sunetele pătrunseseră la ea cu o claritate dureroasă și simțise că i se face greață.

În seara aceea plecaseră împreună să vadă un film, iar Terry adormise înainte de întoarcerea lor. Se trezise brusc, simțind o mână aspră care îi pipăia orbecăind sânii. Se ridicase în capul oaselor, cu ochii larg deschiși, încercând să-și înăbușe un țipăt.

– Bună, îi spusese tatăl ei vitreg cu blândețe în glas.

Se afla lângă ea, pe marginea patului, iar Terry îi putea vedea ochii sclipind în expectativă. Mișcarea ei bruscă îl luase prin surprindere și-l făcuse să-și retragă mâna. Terry se trezise cu nasturii pijamalei desfăcuți și-și

trăsese imediat bluza peste goliciunea pieptului. În răsuflarea lui simțise izul de băutură.

– Ce... ce dorești? îl întrebase ea. Mama unde e?

– Mama ta doarme buștean, venise răspunsul lui. Azi a băut mai mult ca de obicei. Nimic n-o mai poate trezi din somnul ei adânc. Absolut nimic. Cât despre ce vreau eu..., rânjise el cu lăcomie, mă gândeam că noi doi am putea deveni buni prieteni.

Se întinsese spre ea, dar Terry se retrăsese înspăimântată.

– Nu, reușise ea să spună.

– Ba da, insistase bărbatul. Ușurel, draga mea. Cu timpul o să înceapă să-ți placă așa cum îi place și mamei tale.

Ceva în sufletul ei o îndemnase să se ridice și să fugă, să strige cât poate de tare, dar o spaimă rece o paralizase. Disperată, încercase să-și adune gândurile și să se lupte pentru a se ridica din pat. El era foarte aproape și se dezbrăca.

Apoi se năpustise cu trupul lui mătăhălos peste ea, tăindu-i respirația. Buzele lui acoperiseră cu sălbăticie gura fetiței.

În bezna din încăpere, Terry o zărise deodată pe mama ei. În mâna acesteia sclipise pentru o clipă un obiect metalic. Chipul femeii fusese încruntat, sculptat parcă în stâncă.

Tatăl vitreg se ridicase pe jumătate, răsucindu-şi bustul pentru a vedea ce se întâmplase în jurul său.

Apoi răsunase o detunătură însoţită de o scânteie luminoasă. Pentru o clipă bărbatul păruse că rămâne năuc, apoi chipul lui dispăruse în spatele unei măşti de sânge.

Terry scosese un strigăt, în timp ce trupul inert al bărbatului se prăbuşise deasupra ei, iar capul lui plin de sânge, umed şi cald încă, căzuse în cele din urmă pe gâtul ei.

– Te-am avertizat! urlase mama ei de mai multe ori, înecându-se în lacrimile unui plâns nestăpânit. Te-am avertizat că te voi ucide dacă pui mâna pe ea.

Terry continuase să ţipe. Rămăsese întinsă pe pat, sub cadavrul însângerat, asurzită de propriile-i strigăte.

Continuase să ţipe chiar şi atunci când mama ei îşi pusese ţeava pistolului în gură şi apăsase pe trăgaci, când aceasta se prăbuşise alături de cadavrul de pe pat. Ţipase şi-şi ţinuse ochii strâns închişi, într-un efort inutil de a scăpa de îngrozitoarea scenă.

La câţiva ani după această întâmplare, după ce venise să locuiască în California la mătuşa Lucy, ţipătul din timpul coşmarului dispăruse. Ţipătul tăcut, pe care nimeni altcineva nu îl putuse auzi, pentru că el răsunase numai în încăperile izolate fonic ale subconştientului ei.

CAPITOULUL 4

LUCY CARR SE OPRI din citit. Se duse la fereastra dinspre stradă și privi afară. Deși era întuneric beznă, bulevardul era luminat puternic. Prin fața casei tocmai trecea o mașină. În părculețul de peste drum leagănele și toboganele se odihneau după o zi extenuantă de muncă. Trase draperiile, verifică încă o dată dacă ușa de la intrare era încuiată și stinse lumina din living.

În camera lui Terry nu mai ardea nici o lumină. Lucy ar fi vrut să știe dacă nepoata ei se culcase. Ezită o clipă gândindu-se dacă avea rost să verifice, dar hotărî să nu o facă. Ce i-ar mai fi putut spune? Terry se săturase de sfaturile ei. Dacă va insista s-o cicălească nu va face decât să înrăutățească situația, să adâncească și mai mult prăpastia deja existentă între ea și Terry.

Cuprinsă de tristețe, Lucy străbătu coridorul și intră în dormitorul ei, aprinse lumina și închise ușa în urma ei. Preț de o clipă, privirea i se opri asupra mesei de scris, a uriașei oglinzi fixate pe perete, a perdelelor cu volănașe încrucișate peste jaluzelele venețiene și a patului simplu care îi primea trupul în fiecare noapte. Era încăperea

tipică a unei femei. Aici nu intrase nici un bărbat și nici nu va intra vreodată.

La treizeci și nouă de ani trupul ei avea încă rotunjimi tinerești. Pieptul ei bogat avea o adâncitură plăcută între sâni. Avea încă un mijloc suplu ce se revărsa în șolduri apetisante și picioare lungi și zvelte.

Lui Harry îi plăcuse trupul ei.

Amintirea lui o făcu să verse o lacrimă pe care și-o șterse, cu sufletul zdrobit. Harry era acum cât se poate de departe de ea, nu numai din punct de vedere al distanței.

Se cunoscuseră în 1940. Harry era militar și se afla într-o permisie. Era căsătorit, avea doi copii mici, dar nu își iubea soția. O iubea în schimb pe Lucy, căreia îi promisese că după terminarea războiului va divorța.

Nu putuse să rămână cu ea la Los Angeles decât câteva zile, pentru că trebuise să-și petreacă o parte a permisiei și cu familia care îl aștepta la St. Louis. Dar acele trei zile fuseseră de neuitat. Le petrecuseră ca doi turiști lipsiți de griji. Fuseseră la Teatrul chinezesc Grauman, la Hollywood Bowl și cutreieraseră tot centrul orașului. Se comportaseră ca doi îndrăgostiți, ținându-se tot timpul de mână. În scurtul timp petrecut împreună nu mai avuseseră ochi pentru nimeni în jurul lor.

Noaptea făcuseră dragoste. În actul lor de amor nu existase nici o urmă de regret, nici o reținere. Dragostea lui îi umpluse trupul și sufletul. Și cu toate acestea,

fiecare secundă ce se scurgea fusese o secundă ce nu mai avea să revină.

Apoi sosise timpul plecării lui Harry. Apartamentul devenise pustiu fără el. Noaptea, se întindea tăcută în pat, lipsită de căldura lui, plângând până o fura somnul și consolându-se la gândul că Harry se va întoarce la ea într-o bună zi și nu o va mai părăsi niciodată.

După ce s-au despărțit au continuat să-și scrie. Ea îi trimetea o scrisoare la fiecare două zile, el mult mai rar, explicându-i că era foarte ocupat. Scrisorile de la Harry deveniseră din ce în ce mai rare ca apoi, într-o bună zi, după aproape un an, s-o primească de la el pe ultima.

Fusese demobilizat și hotărâse să se întoarcă la nevasta și la copiii lui. Fusese frumos. O plăcuse foarte mult, dar relația dintre ei rămăsese doar o idilă în timp de război între doi copii care voiseră să scape de singurătate. În plus, trebuia să se gândescă și la copiii săi. Era sigur că îl va înțelege.

Câteva zile după aceea, Lucy trăise într-o stare de letargie. Să fi fost oare o greșeală, poate o glumă proastă și necugetată pe care i-o făcuse cineva? Dar scrisoarea era cât se poate de reală, îi fusese adresată ei și era, fără îndoială, scrisul lui Harry.

Fusese ultima veste de la el.

Oftă. Trecuse mult timp de atunci. Se așeză pe marginea patului și-și scoase ciorapii cu mișcări lente.

Așternuturile răcoroase ale patului îi primiră cu

generozitate trupul, dar nu era destul de obosită pentru a dormi, iar camera era pustie.

Harry o făcuse să sufere enorm, iar după o vreme suferința ei se transformase în amărăciune, ca în cele din urmă să-i pese din ce în ce mai puțin pentru că mai erau și alți Harry pe lumea asta. Nu însă și în ultima perioadă, când o preocupa mai mult soarta nepoatei sale Terry, și o obseda teama ca tânăra fată să nu fie decepționată sau rănită sufletește sau poate să nu devină tristă și să-și piardă iluziile așa cum pățise ea.

Lucy Carr închise ochii și încercă să-și imagineze că nu mai era singură în dormitor. Imaginația însă nu era și nu va fi niciodată suficientă pentru așa ceva. Își deschise ochii spre lumea reală a dormitorului ei pustiu și începu să plângă încet.

Stanley Crayton făcuse un duș, se bărbierise cu grijă în jurul mustății și acum se privea îndelung în oglinda din baie. Jetul puternic al dușului îi răvășise cele câteva fire de păr. Luă un pieptăn și făcu ordinea necesară. Dădu apoi din cap, satisfăcut de efectul obținut.

Cu siguranță că ar exista o mulțime de fete care l-ar plăcea și pe el. Numai de-ar putea să afle care sunt acelea. Mai mult ca sigur, nici una din colegele sale de serviciu nu părea a fi interesată de el, dar, trebuia să recunoască, nici el nu le dăduse vreo șansă. Când va fi

pregătit pentru așa ceva le va aborda și pe ele, nu însă mai devreme. Păcat că Terry Kline nu se împăca prea bine cu el, dacă tot locuiau atât de aproape unul de altul. I-ar fi plăcut să-i facă o vizită din când în când, să rămână eventual singur cu ea, atunci când mătușa ei s-ar fi întâmplat să nu fie acasă. Ar fi un amant foarte delicat, iar Terry ar fi minunată.

– Stanley, se auzi de afară vocea mamei. Mai stai mult, dragul meu? Am și eu nevoie de baie.

– Numai o clipă, mamă, răspunse el, punându-și halatul.

Apoi deschise ușa și-i răspunse mamei sale cu un zâmbet la fel de plin de căldură.

– Sper că nu te-am deranjat, spuse ea.

– Tocmai terminasem, mamă. M-am gândit să fac un duș pentru că azi a fost groaznic de cald.

– Cald?! exclamă ea, încruntându-și sprâncenele. Dar n-au fost decât douăzeci de grade. Au spus și la televizor.

– În plus, continuă el, forțându-se să afișeze un zâmbet șters, mă gândeam să ies un pic prin oraș.

Femeia se bosumflă.

– La ora asta? E aproape zece și jumătate. Ca să nu mai vorbim că în seara asta e un program frumos la televizor. Credeam că o să ne facem un ceai și o să urmărim împreună ultimul film al serii.

– E o idee grozavă, mamă, spuse el, dar mă simt un pic cam agitat. Îți promit că mă întorc devreme.

– Stanley, nu cumva ești bolnav? Trebuie să ai mare grijă de tine. Dacă ieși afară imediat după duș, ai să răcești.

Stanley Crayton râse forțat. Hotărârea lui era deja luată.

– N-am să pățesc nimic, stai liniștită.

Se strecură pe lângă ea și se duse în dormitor. Închise ușa și începu să se îmbrace. Își puse pe el noua bluză sport și cei mai noi pantaloni. Și-ar fi dorit ca mama lui să nu-i mai poarte atâta de grijă. Femeia o făcea cu cele mai bune intenții, dar acum devenise și el bărbat în toată firea.

Îmbrăcă sacoul și ieși. O găsi pe maică-sa tot bosumflată în living, cu lucrul de mână în poală. Se aplecă să o sărute.

– Mă întorc până când începe ultimul film al nopții.

Femeia nu-și ridică privirea spre el, dar când Stanley ajunse la ușă îi zise:

– Stanley? La întoarcere vrei să-mi aduci niște fulgi de porumb? Știi tu, din aceia care-mi plac mie, cu glazură de zahăr.

– Sigur că da, mamă, cu cea mai mare plăcere.

Ieși și coborî scările până la mașină, aruncând în treacăt o privire și casei învecinate. Se gândi la Lucy Carr, care stătea mai tot timpul singură acolo și, brusc, i

se făcu milă de ea. Femeia aceasta nu părea a ieși din casă niciodată și nici nu primea vizite. Poate o va îndupleca pe mama lui să-l lase să mai treacă din când în când pe la Lucy.

Își îndreptă Fordul spre valul traficului care îl aștepta. Era ora zece. Mergea la firmă, unde intenționa să pretindă că vrea să se mai uite o dată peste lucrările zilei. Apoi se va oferi să o conducă acasă pe Terry. Îi mai propusese acest lucru până azi, dar reușise să se poticnească atât de rău în cuvintele pregătite cu grijă dinainte, încât nu e de mirare că fata îl refuzase.

Cu toate acestea, pentru el constituia o plăcere chiar și să stea la o masă în colț, cu o ceașcă de cafea în față și să se uite la Terry. Așa va face și acum și va privi părul roșcat, tuns scurt și dansul continuu al fetei printre mese. Avea un mers minunat.

Îi amintea, cel puțin din punct de vedere al configurației trupului, de o altă fată pe care o cunoscuse, una din subalternele lui de la firmă. Beverly Lewis era o fată măruntă cu păr roșcat și lung, strâns într-o coadă de cal. Avea douăzeci de ani și absolvise de curând școala de arte. Avea un chip foarte sexy, cu buze roșii și veșnic umede, cu ochi migdalați sub sprâncene arcuite și un zâmbet câteodată inocent, alteori de-a dreptul plin de intimitate.

Avea un trup de care, cu siguranță, era foarte mândră. Din cauza aceasta purta numai bluze scurte și

fuste foarte mulate. Lucra la o planșetă în spatele lui Stanley, cocoțată pe un scaun înalt și fără spătar, cu fusta ridicată mult deasupra genunchilor.

Lui Stanley îi venea foarte greu să nu-și arunce privirea spre superbele picioare dezgolite. Reușea, sub diferite pretexte, să se aplece în spate și să se uite la ele, la mișcările lor subtile care le depărtau pentru a etala un petic în plus din carnea ei albă ca fildeșul. De mai multe ori, când își ridicase privirea, o văzuse pe Beverly aruncându-i un zâmbet care îl excita la nebunie.

Într-o seară, la vreo trei luni de când Beverly lucra în acel atelier, fata își mai făcuse de lucru după plecarea celorlați și venise la el.

– Domnule Crayton, îi spusese cu o expresie gravă pe chipul ei frumos, perioada mea de probă este pe sfârșite și știu că va trebui să-mi faceți o apreciere scrisă.

Stanley se încruntă.

– Am de gând să-ți acord, așa cum este normal și corect, calificativul "satisfăcător".

Beverly se apropie de el și-i atinse brațul.

– Eu însă vreau un calificativ superior, domnule Crayton. Vreau un "excelent" și o scrisoare de recomandare.

Stanley se holbă uluit la ea.

– Dar nu ai muncit de "excelent". Ești doar o începătoare. Ești bună, ai mult talent, dar mai ai nevoie de multă practică. De fapt, intenționam să propun, continuă

el, apoi făcu o pauză în care își umezi buzele, intenționam să propun să mi se dea posibilitatea să te îndrum și după orele de program.

Stanley își îndepărtă privirea de la ea, cuprins de o stare de nervozitate.

– Te-am urmărit cu multă atenție...

– Am văzut și eu, spuse ea. Considerați că am picioare frumoase, domnule Crayton?

Era mai degrabă un enunț decât o întrebare.

Stanley simți că obrajii îi iau foc, dar fata începu să râdă.

– O, nu mă deranjează cu nimic, spuse ea: Fetelor le face plăcere să fie admirate, mai ales de către un bărbat matur ca dumneavoastră, un bărbat care, fără îndoială, are o mare experiență în privința femeilor.

Beverly își mută scaunul mai aproape de el. Pe măsură ce respirația fetei deveni mai greoaie, Stanley putu să observe cum sânii i se ridicau și coborau ritmic. Superbele picioare se lipiseră de ale lui. Stanley fu deodată cuprins de panică. Se uită agitat în jurul său, dar în atelier nu mai rămăsese nimeni.

– Hai să nu ne mai ascundem după degete, rosti ea ușor. Știu că ți s-au încins călcâiele după mine. Mi-am dat seama de asta pentru că prezinți toate simptomele. Câteodată mă privești atât de insistent, încât abia te mai poți ține pe scaun, mai spuse ea și începu să râdă. Am

observat cum te tot sucești să-mi vezi picioarele și poate și altceva.

Privirea tinerei fete îl făcu să înțeleagă că orice replică din partea lui ar fi fost inutilă.

– Să trecem la afaceri, continuă Beverly. Recunosc că nu sunt un da Vinci cu fustă, dar am o mână bună și am să mă perfecționez. M-am angajat aici doar pentru a putea justifica mai târziu că am un minimum de experiență. Acum însă intenționez să pun mâna pe o slujbă mai bine plătită la o firmă mai mare. Iar tu ai să mă ajuți în acest sens, scriind în caracterizarea pe care o vei prezenta domnului Renner că sunt cea mai talentată artistă pe care ai văzut-o în viața ta. O astfel de recomandare îmi va permite să-mi preiau noua slujbă.

Stanley Crayton își linse buzele uscate. I se propunea un lucru incorect, desigur, dar ce mai conta? Fata pleca oricum de la Spacetronics și, deși nu mai putea admira picioarele, va avea ocazia să-i vadă mai mult decât atât, mult mai mult. Privirea lui alunecă o clipă pe trupul fetei, pe curbele și pe rotunjimile ei plăcute și pe frumoasele și misterioasele ei adâncituri.

– Și? întrebă el.

Ea îi zâmbi provocator și începu să-i pipăie piciorul.

– Și în schimb aș putea fi drăguță cu tine... foarte drăguță chiar.

– Cât de drăguță? reuși el să îndruge.

– Cât vei dori tu de drăguță, spuse ea, apoi se ridică în picioare. Deci, ne-am înțeles?

– Da, răspunse el, cu glasul răgușit de emoție. Da, da, da.

Beverly se aplecă deasupra lui și buzele ei îi arseră fruntea. Apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă, mișcându-și trupul într-un fel care îl înnebunea.

A doua zi se luă după ea când fata plecase la automatul pentru cafea. Pe coridor nu se afla nimeni.

– Când? o întrebă el.

Ea îi zâmbi și se apropie mai mult de el, apăsându-și sânii de pieptul lui.

– După ce-mi scrii scrisoarea de recomandare și-i prezinți caracterizarea lui Renner, desigur. În nici un caz înainte. Nu aș vrea să risc de loc, dacă te-ai răzgândi între timp. Pentru mine e foarte important.

Stanley vru s-o atingă, dar ea îl evită și se întoarse în birou. Îl privi apoi peste umăr și-i spuse încet: "Excelent".

Revenit la masa lui de lucru, Stanley îi scrise la mașină scrisoarea de recomandare, iar a doua zi îi prezentă lui Harvey Renner raportul de apreciere a activității lui Beverly. În cursul aceleiași săptămâni, ea îl anunță că va pleca de la Spacetronics și-l sfătui să mai aștepte până își va începe lucrul la noua firmă, pentru a nu-și auzi vorbe.

În locul ei fu angajată o femeie corpolentă, cu picioare groase și o tunsoare bărbătească. Disperat,

Stanley Crayton sună la cealaltă firmă, ceru departamentul artistic și vorbi cu Beverly Lewis.

– Beverly?

– Da.

– Sunt eu, Stanley Crayton. Cum te descurci la noul loc de muncă?

– Bine.

– Vroiam să știu când ne putem vedea.

– Să ne vedem?! întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Noi doi?!

Stanley simți că leșină, dar refuză să ia ca atare vorbele și insinuările ei.

– Dar mi-ai promis, îi reaminti el în culmea disperării.

Râsul ironic pe care îl auzi la celălalt capăt al firului era ca un cuțit rece ce-i sfredelea inima.

– Ești nebun, îi răspunse ea. Nici moartă nu m-aș uita la un nenorocit ca tine. Nu ți-am promis niciodată nimic. Dacă mă mai suni vreodată, chem poliția să te bage la răcoare, mai spuse ea și-i închise telefonul în nas.

Stanley puse ușor receptorul în furcă și rămase cu ochii duși la aparat, refuzând să creadă ce-i fusese dat să audă. Toate visele i se năruiseră. Nenorocit, parcă așa-i spusese.

El, șef al secției de design al uneia din cele mai mari companii de electronică din țară, mințise de dragul unei târfe ordinare. O dorise atât de mult încât gândul de a o

poseda îi mai provoca încă un nod în stomac. S-ar fi întâlnit cu ea și ar fi fost în fine singuri, cu ușa încuiată și cu un pat care i-ar fi așteptat, dar toate acestea nu se vor mai întâmpla.

Și nici nu s-a mai întâmplat așa ceva de atunci.

Terry Kline nu putea fi ca Beverly. Ea nu ar fi în stare să profite de un bărbat pentru ca apoi, după ce acesta nu i-ar mai fi util, să-l arunce deoparte ca pe un gunoi.

Numai asemănarea fizică îl făcuse să-și amintească de tânăra artistă. Terry era o fată serioasă și sfioasă. Poate un pic chiar prea sfioasă. Stanley încercase să o cunoască mai de aproape și va încerca și în seara asta. Poate însăși prezența lui repetată în preajma fetei va contribui la apropierea dintre ei.

Parcă lângă o mașină sport decapotabilă. Bufetul era practic pustiu. Un tânăr cu păr negru, pe care îl remarcase în ultimul timp pe acolo, stătea singur la o masă. Directorul bufetului se afla în spatele mașinii de marcat, iar Terry tocmai dispărea în bucătărie.

Se duse la tejghea. Străinul în costum îl studia cu atenție. Stanley se încruntă și-i întoarse spatele.

Între timp ieși și Terry din bucătărie.

– Bună seara, domnule Crayton, spuse ea afișând un zâmbet prietenos. Ce ați dori să serviți?

El se holbă pierdut la trupul ce se întrezărea prin halatul alb și-și spuse în gând: "Aș dori să pleci acasă cu mine".

– Treceam pe aici și m-am gândit să intru și să beau o cafea, răspunse el.

– V-o aduc imediat, spuse ea și se grăbi să-l servească.

Stanley îi urmărea mișcările unduitoare cu o poftă nestăvilită. Fata îi aduse cafeaua.

Repetase de atâtea ori în minte cuvintele pe care intenționa să i le spună, dar atunci când se hotăra s-o facă, se bâlbâia ca un adolescent aflat la prima întâlnire.

– Merg... merg direct acasă de aici și mă gândeam... mă rog, dacă... vreau să spun, dacă tot suntem vecini...

– Vă mulțumesc frumos, domnule Crayton, dar știți și dumneavoastră că mătușa mea nu acceptă să fiu condusă acasă de bărbați.

El râse forțat.

– Știu. Și după părerea mea, are perfectă dreptate, dar eu nu sunt un străin. Suntem vecini de doi ani și...

– Sincer, nu pot, explică ea pe un ton serios. În plus, să vă spun adevărul adevărat, s-a oferit deja altcineva.

Stanley își omorî timpul punându-și zahăr în ceașcă și amestecându-l cu lingurița. Fir-ar să fie! Complexul atât de cunoscut îi provoca din nou un nod în stomac. Se ridică fără să-și mai termine cafeaua, trecu pe lângă întregul șir de mese și ieși în noaptea de afară. Când Terry va găsi cafeaua neîncepută, își va da ea oare seama că-l făcuse să sufere? Îi va părea oare rău?

Se opri în fața vitrinei și privi înapoi. Terry, numai

zâmbet, se întreținea cu tânărul cu păr negru. Stanley Crayton se întoarse furios la mașina lui.

Terry era nedreaptă. Ce văzuse ea atât de minunat la străinul acela? Dacă i-ar fi dat și lui o șansă, și-ar fi dat seama ce băiat de treabă este.

Porni motorul Fordului și se angajă pe Western Avenue, trecând în viteză pe lângă sediul Spacetronics, cu birourile sale pustii și cu luminile orbitoare din ferestre.

Ar fi vrut să știe dacă Terry mai era virgină. El aproape că mai era virgin. La 38 de ani nu avusese relații intime cu mai mult de cinci femei. Îi plăcea să se creadă un tip exigent, care nu aleargă după toate femeile, ca unii dintre colegii de la firmă. Ar fi putut ajunge și el ca aceștia, dacă maică-sa nu l-ar fi crescut cu atâta grijă.

Dacă nu ar fi fost armata, ar fi fost și acum virgin. În Germania, câțiva colegi îi băgaseră ceva în băutură, iar el se trezise a doua zi în pat cu o femeie obeză, suficient de bătrână pentru a-i putea fi mamă. Se repezise imediat în baie să vomite. Când se întorsese în dormitor, femeia insistase să facă încă o dată amor cu el. Senzația îi plăcuse pe moment, dar mai târziu fusese cât se poate de dezgustat.

După serviciul militar urmase facultatea. Cele câteva fete pe care le cunoscuse acolo îl dezamăgiseră.

Pe măsură ce se apropia de casă, simțea că-și recapătă buna dispoziție. Nu avea nici un chef să vadă filmul

de la televizor, dar îi promisese mamei sale, iar biata femeie suferea atât de mult de singurătate în ultimele zile când nu se afla cu Stanley. Își iubea mama din cel mai simplu motiv posibil: anume că ea fusese cea care îl iubise prima.

În momentul în care își parcă mașina în fața casei, o observă pe Lucy Carr ivindu-se o clipă la fereastră, crezând probabil că-i sosise nepoata. Stanley scoase un oftat. Ar fi meritat o soartă mai norocoasă. Își propuse să o convingă pe mama sa să se intereseze mai mult de mătușa lui Terry.

În living ardea lumina și se auzea televizorul. Dintr-un impuls instinctiv, rămase pe ultima treaptă a scării. Coroana unui copac se opunea luminii din stradă. În umbra ei, Stanley își îngădui un moment de liniște.

Pentru o clipă se întrebă dacă pe lume existau și fete la fel de singure ca el. Dragostea cu care-l înconjura mama lui era minunată în felul ei, dar sentimentul iubirii dintre un bărbat și o femeie era cu totul altceva.

O mașină decapotabilă de culoare neagră dădu colțul străzii cu multă ușurință și se opri în fața casei vecine. Judecând după umbre, Stanley își putu da seama că era vorba de o femeie și un bărbat care vorbeau în șoaptă. Când cei doi coborâră, Stanley o recunoscu în fine pe Terry Kline.

Era aceeași mașină pe care o văzuse parcată în fața firmei, iar bărbatul era probabil străinul cu părul negru.

Simți că turbează. Terry se alintase poate la pieptul lui și-l lăsase să o sărute. Nu e exclus ca bărbatul s-o fi pipăit tot drumul.

Cei doi se îndreptară spre casă. Pe el Terry îl refuzase, dar iată că fata acceptase să fie condusă de acest tânăr și, mă rog, la urma urmei, promisiunea trebuia respectată. Pentru o fată faptul că se ține de cuvânt poate fi în definitiv un semn bun în perspectivă îndelungată.

Poate că dacă Stanley ar fi ajuns cu câteva minute mai devreme, Terry ar fi acceptat invitația lui și l-ar fi refuzat pe celălalt băiat.

Străinul nu zăbovise prea mult în casa lui Terry. Când ieși de acolo, făcu un lucru neașteptat. Veni direct la Stanley, care rămăsese încă în pata de umbră.

– Bună, spuse el pe un ton prietenos. Frumoasă noapte!

– Da, răspunse Stanley fără prea multă convingere.

– Eu sunt Adam Kay. Săptămâna aceasta am început lucrul la Spacetronics. Terry mi-a spus că lucrezi tot acolo și m-am gândit să facem cunoștință.

– Pe mine mă cheamă Stanley Crayton, spuse Stanley acceptând mâna întinsă a celuilalt bărbat. O cunoști mai de mult pe Terry?

– Ne-am cunoscut noaptea trecută la bufet. E o fată foarte drăguță.

– Așa este, încuviință Stanley.

– Ești un om fericit, Stanley, să locuiești ușă în ușă cu două femei așa de frumoase.

Stanley clipi des.

– Terry este încă o copilă, dar mătușa ei este o tipă deosebită.

– Mătușa ei?! exclamă Stanley, nevenindu-i să creadă.

O vedea parcă pe Lucy Carr în rochia ei lipsită de orice formă și cu părul dat pe spate.

– O femeie bine făcută. Orice bărbat cu intuiție își dă seama că în ea zace ceva... ceva foarte interesant.

– Mda, îndrugă Stanley, neștiind ce să mai spună.

– E un adevărat chin. Ești tentat să te întrebi tot timpul ce se ascunde sub chipul acela sever. Poate că sunt eu o fire mai romantică, dar îți spun, mi-ar place să cunosc femeia asta mai de aproape. Bănuiesc că ai sesizat și tu același lucru, fiind vecin cu ea.

– Da, răspunse Stanley, scoțând un râs prostesc, cu totul neadecvat pentru a exprima un "așa este".

– Ei bine, continuă Adam, eu trebuie să plec. Poate ne mai vedem mâine la Spacetronics. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Adam se urcă în mașină și plecă. Stanley Crayton își ridică privirea spre porțiunea de șosea dintre cele două case. Din spatele casei vecine se zărea un fascicul de lumină. Era fereastra dormitorului lui Lucy Carr, cu jaluzelele trase foarte strâns. Ar fi trebuit să le tragă de

tot. Dacă Lucy avea ceva frumos de ascuns, această deschizătură de mai puțin de un centimetru ar fi fost suficientă pentru a-i tenta pe eventualii gură-cască ai cartierului. În clipa aceea se întrebă dacă nu cumva Lucy era conștientă că se expune privirilor altora. Cu siguranță că nu. Era mai degrabă genul de femeie care se uita și sub pat înainte de culcare.

Se gândi să o avertizeze, numai că ar putea fi doar o alarmă falsă. Poate că de pe trotuar nici nu se putea vedea nimic în dormitorul femeii. Privi strada în sus și în jos și nu zări nici țipenie de om. Străbătu, ca din întâmplare, mica porțiune de gazon și urcă pe trotuar. Printre rama ferestrei și marginea jaluzelei văzu licărirea unui trup alb. Respirația îi deveni grea, iar inima începu să-i bată cu putere. Tremura tot fără a se putea controla. În jurul lui nu se afla nici acum vreun suflet de om care să-l surprindă asupra faptei. Se ghemui în direcția zidului casei sale, stând acum într-o poziție caraghioasă, care însă îi asigura un unghi din care putea vedea mai bine. În fața ochilor săi se dezbrăca Lucy Carr. În momentul acela simți o bucurie incredibilă.

CAPITOLUL 5

DONNA UNDERWOOD strânse masa și se duse în living, unde o aștepta soțul ei. Se așeză în poala lui și-l sărută pe frunte.

– Asta-i desertul, îi explică ea.

Dave Underwood îi zâmbi.

– Nu-i de loc rău pentru o fată care nu știe să gătească.

– E și mai bun dacă îl pui un pic la încălzit, spuse ea ghemuindu-se drăgăstos lângă el.

– Donna, interveni el, încruntându-și sprâncenele, dacă te referi la faptul că am întârziat, ți-am spus că a trebuit să rămân după program să termin niște situații. Ți-am mai spus, de asemenea, că îmi pare foarte rău. Ce mai dorești de la mine?

Donna îi aruncă o privire rănită și plină de îngrijorare.

– Nu asta am vrut să spun, Dave. Sincer îți spun. A fost o glumă proastă din partea mea.

Dave scoase un oftat.

– Iar eu n-am vrut să ridic tonul la tine. Cred că e din cauza oboselii. Ne-a venit un inginer nou și... din anumite

motive – se încruntă și mai mult la acest gând – mă rog, deși se pare că până acum se descurcă, mă tem că va trebui să-l cam dădăcesc. Mă ierți?

– Sigur că te iert, spuse ea, apoi îl trase mai aproape și-i astupă buzele cu ale sale.

La început Dave fu surprins de acest gest, apoi însă începu și el să o sărute cu pasiune. Mâinile sale pipăiau fără încetare fesele femeii, care își mută rotunjimile în poala lui.

Brusc, Dave izbucni într-un râs plin de încântare.

– Hei, cine pe cine seduce aici?

– Ce mai contează? întrebă ea.

Seara devenise cât se poate de plăcută, după gestul lui nepoliticos de a întârzia și după ce îi spusese că fusese nevoit să mai rămână la birou, când de fapt de acolo Donnei i se transmisese cu totul altceva. Astfel de seri deveniseră alarmant de frecvente și obișnuite în ultima vreme.

Dave o privi cu ochi strălucind de pasiune. Cu ea în brațe, porni spre dormitorul întunecat.

Niciodată până acum nu eșuaseră în a se satisface reciproc. În superbul lor pat conjugal, toate neînțelegerile luau sfârșit chiar înainte de a se isca.

Donna scotea suspine ușoare când mâna lui îi mângâia șalele, când trupul lui o poseda în întregime, fiind la rândul lui posedat.

După ce terminară, rămaseră întinși pe pat, asudați

și satisfăcuți de consumarea pasiunii. Donna îl prinse de mână.

– Te iubesc, Dave, îi spuse ea ușor.

Dave îi strânse la rândul său mâna cu tandrețe.

– Și eu te iubesc.

– N-aș putea suporta să te pierd.

– N-ai să mă pierzi niciodată, îi promise el și o sărută cu gingășie pe obraz. Te-ai măritat cu mine și nu mai ai nici o scăpare. Să nu uiți asta niciodată.

– N-am să uit.

– La mulți ani, Donna.

Ea nu-i răspunse imediat, iar el continuă cu aceeași pasiune:

– În seara asta nu am fost la birou, iubita mea. Am fost la cumpărături. Am căutat un cadou special, pe care ai să-l capeți în curând. Te rog să nu pui nici o întrebare, ne-am înțeles? Nu strica surpriza.

– N-am să pun nici o întrebare, spuse ea. N-am să stric nimic. La mulți ani, dragul meu.

Nu avea rost să mai pună întrebări și nici să mai dea răspunsuri. Nu mai vroia nici măcar să se mai gândească la faptul că data aniversării lor trecuse de o săptămână. Oare ce era în mintea lui?

Își aminti că o dată, cu câțiva ani în urmă, când era secretară la Mitchell Aircraft și ea avusese un mare secret. Dave nu aflase încă ce se întâmplase atunci, iar Donna nici nu avea de gând să-i spună vreodată. Gândul

că el ar fi putut afla întâmplător ceva îi dăduse câteva nopți de insomnie, deși acest lucru era prea puțin probabil.

Dave adormise. Donna se cuibări în brațele lui.

Nu, soțul ei nu va afla niciodată. Îi va fi credincioasă și era de ajuns. Va ucide pe oricine va încerca să le amenințe căsnicia.

Lui Harvey Renner, șef al secției de rachete, îi plăcea să ajungă la Spacetronics cu o jumătate de oră mai devreme. Înainte de sosirea celorlalți putea să admire în liniște imensul imperiu de birouri și planșete sau să mediteze în tihnă în biroul său personal.

La opt și cinzeci de minute privea deja pe fereastră. Parcarea începea să se umple. Pe colinele îndepărtate de la Palos Verde linia orizontului era întinată de o negură. Știa că acolo se afla o pădure.

Se gândi melancolic la pădurile verzi din New England, unde se va întoarce și el după ce se va pensiona.

Tânjea și acum după vara indiană și după frunzele incandescente, dar care nu emanau căldură. Portocalele, galbene, roșii, apoi deveneau triste, colorându-se în maroniu. Se uscau, mureau și redeveneau țărână.

Ciclul vieții, cugetă el. Viața te năpădește cu momentul ei de culoare, apoi îmbătrânești, devii

nefolositor și mori, ești îngropat, uitat și înlocuit cu altul mai tânăr.

Își înclestă furios mâna pe rama ferestrei. Blestemata asta de Sylvia avea oare o relație amoroasă cu un altul? Și cu cine anume?

Îl zări pe mătăhălosul Pete Wiley îndreptându-se cu pași uriași spre clădire. Nu ar fi exclus ca Sylvia să fie tentată de un astfel de bărbat. Îi plăceau tipii musculoși. Chiar și în luna de miere îi aruncase priviri galeșe unui tânăr Hercules dintr-o cafenea, unde se opriseră să bea ceva. Femeia aceasta putea fi câteodată dezgustătoare. Ar fi trebuit să o părăsească, numai că nu mai avea pe nimeni nicăieri, iar viața de unul singur la vârsta lui ar deveni un adevărat calvar. Peste câțiva ani vor pleca în New England, chiar dacă Sylvia nu agreează clima rece. Mă rog, poate că se vor stabili în Florida.

Își trecu plictisit mâna prin părul rărit și cărunt. Făcuse o mare greșeală căsătorindu-se cu o femeie cu treizeci de ani mai tânără decât el, dar o iubise, iar tinerețea ei îi ispitise vanitatea.

Noaptea era prea frânt pentru a se mai gândi la altceva în afară de somn. Sylvia ar fi vrut să iasă undeva, la un restaurant, să danseze sau să facă vizite prietenilor de vârsta ei. Probabil că acesta era motivul pentru care și pretențiile ei sexuale se răriseră. La începutul căsniciei lor Sylvia fusese la un pas să-l demoleze fizic. Acum însă nu-l mai incita la astfel de practici. O fi găsit pe altcineva

care să facă amor cu ea, cineva prin vinele căruia să curgă încă flăcările tinereții? Abătut, Harvey alungă acest gând. În ciuda tuturor acestor aspecte, o mai iubea încă pe Sylvia și dacă vreodată ar prinde-o cochetând numai cu vreun bărbat, l-ar ucide pe el.

Reveni la lectura autobiografiei de pe birou. Adam Kay nu era căsătorit și avea douăzeci și șase de ani. Absolvise Universitatea Siracuze în urmă cu patru ani, luându-și diploma de inginer "cum laudae". În acești patru ani lucrase la cinci firme constructoare de avioane sau de produse electronice, toate din zona San Jose, obținând la fiecare mutare o creștere substanțială a salariului. În material mai scria că respectivul era la curent cu diferitele faze de cercetare și producție din domeniul construcțiilor de avioane și al dispozitivelor electronice ale rachetelor, computerelor digitale și analoge, precum și variatelor sisteme de navigație terestre și speciale. Și așa mai departe...

Deși fusese redactată într-un stil concis, autobiografia tânărului inginer era de-a dreptul impresionantă. Kay avea deja la dosarul său și avizul de securitate care va ușura și mai mult formalitățile de angajare. Mica fotografie anexată înfățișa un tânăr zâmbitor și prietenos, dar care inspira multă competență. Avea un păr negru tuns scurt, pieptănat cu grijă, ochi negri și limpezi și o privire de om hotărât.

Se auzi o bătaie la ușă și, după ce Harvey răspunse, în

încăpere își făcu apariția însuși prototipul bărbatului din fotografie.

Harvey se ridică din fotoliu și-i întinse mâna.

– Tocmai mă uitam pe dosarul tău, spuse el, remarcând strângerea fermă a mâinii lui Kay. Sunt convins că vom putea oferi posibilitatea de afirmare a numeroaselor tale capacități. Îmi pare rău că nu am putut să te primesc până acum. Cum ți se pare la noi?

– E foarte bine, domnule, spuse Adam solemn.

– Spune-mi, te rog, Harvey. Toată lumea de-aici îmi spune pe nume. La urma urmei, nu sunt decât un funcționar al firmei Spacetronics, ca toți ceilalți.

– Mulțumesc, spuse Adam, adăugând apoi pe un ton puțin sfios "Harvey". Acum va trebui să trec pe la cei de la securitate pentru a completa niște formulare. Am dorit doar să te cunosc într-o atmosferă mai puțin oficială.

– Mă bucur că ai făcut-o. O să avem ocazia să stăm altă dată de vorbă mai pe îndelete. Între timp, sper că Dave Underwood îți va fi de un mare folos. Înțeleg că el este șeful tău de proiect.

Tânărul inginer încuviință din cap și ieși din birou.

Între deschiderea și închiderea ușii, de afară se auzi un murmur. Funcționarii foșneau hârtii, își beau cafeaua de dimineață și schimbau impresii despre cele întâmplate în intervalul în care nu se văzuseră. Harvey ar fi avut chef să li se alăture, chiar și pentru puțin timp. Rămase însă în prag și-i privi. Stanley Crayton se

prefăcea că lucrează preocupat la o schiță, aruncând pe sub planșetă priviri ascunse la picioarele unei fete. Unele salariate se plânseseră de el, iar Harvey fusese nevoit să le mute în alte birouri sau să le transfere la alt departament. Nu se cădea să discute între patru ochi cu șeful secției de design, întrucât acesta părea un tip foarte sensibil, care nu ar mai fi avut nici un chef de muncă după o astfel de săpuneală. Iar Stanley Crayton era un om de treabă, un angajat de valoare al firmei, dacă treceai peste fanteziile sale sexuale.

Dave Underwood apăru din holul exterior ținând în mână un uriaș pahar de hârtie ceruită plin cu cafea. Dave avea o soție frumoasă și iubitoare și asta se vedea și pe el. Era un tip muncitor, loial și știa să se facă plăcut de către colegi. Poate că peste câțiva ani va fi un bun șef al departamentului pe care acum îl coordona Harvey. Într-o discuție cu Sylvia, chiar ea îi sugerase acest lucru.

Amintindu-și de soția lui, Harvey Renner închise ușa. Sylvia îi vorbea rareori despre cei de la Spacetronics, și atunci de ce oare se referise tocmai la Dave Underwood? Dave, cu toate atuurile de partea sa, ar fi ultimul bărbat care i-ar pune în pericol căsnicia sau slujba, întreținând o relație extraconjugală cu Sylvia. Poate că și ea își dăduse deja seama de asta.

Harvey se apropie din nou de fereastră. Îl zări pe Adam Kay îndreptându-se către aripa în care se afla

biroul de securitate și oprindu-se să discute cu Billy Schnepf.

Billy, un băiat voinic și puternic, îmbrăcat cu o salopetă groasă și un tricou, era muncitor de întreținere. Avea douăzeci de ani. Îi fusese sortit să-și petreacă restul vieții făcând munci umilitoare care necesitau un minimum de judecată. Era încă plin de tinerețe și vitalitate și părea fericit. Poate că avea și el o prietenă, o fată cu tot atâta minte. Sau poate că inteligența nu avea nici o legătură cu o astfel de relație. Era oare nevoie de multă minte pentru ca un tânăr mascul să-și folosească darurile cu care îl înzestrase natura?

Ar putea oare Sylvia Renner să se încurce cu unul ca Billy?

Acest gând absurd îi veni pe neașteptate. Dar Harvey nu trebuia să exagereze. Absurd sau nu, fusese oribil din partea lui să demoleze în felul acesta propria imagine despre Sylvia.

Sylvia nu cerea de la viață un țel anume, demnitate sau triumf. Ea avea nevoie de șocuri, i-o spusese în față. Cât de departe mersese? Poate că el nu va afla niciodată.

Harvey se întrebă, cuprins de o senzație de greață, câți dintre subalternii săi știau despre Sylvia mai multe decât el și câți dintre ei râdeau de el pe la spate.

Își încleștă pumnii într-un acces de frustrare și furie. Cu siguranță că va afla într-un fel sau altul. Cineva și-ar putea pierde viața, dar nu exista altă soluție.

Billy Schnepf ridică de pe jos pachetul de țigări gol și-l privi absorbit, făcând eforturi uriașe să citească ce scrie pe el.

Își trecu un deget prin părul blond și răvășit și se scărpină în cap. Ronnie Wiley, desenatorul care lucra la publicații, îl mai ajuta din când în când, dar cititul era încă un lucru foarte dificil. Cuvintele se schimbau mereu și Billy nu mai era sigur de sensul lor. Ridică din umeri, mototoli pachetul, apoi îl introduse cu grijă în sacul de pânză groasă.

Cui îi pasă ce scrie pe un pachet de țigări aruncat pe jos? Cititul nu era treaba lui. El avea obligația să mențină curățenia în incinta firmei Spacetronics, să adune resturile de hârtie de pe jos, să desfunde veceurile. Practic, putea face tot ceea ce necesita folosirea capacităților sale.

Nu era un tip isteț ca Ronnie sau unii dintre colegii acestuia. De obicei accepta această realitate fără să sufere, dar nu-i plăcea să devină obiectul bătăii de joc. Făcea eforturi uriașe să se stăpânească în astfel de situații. Odată, pe când se mai afla acasă, în Missouri, se năpustise ca un turbat asupra unui băiat care îi tot pocea numele. Îi spusese că era un prost care nu merita să facă parte din rasa umană și că nici o fată cu mintea întreagă nu s-ar putea uita la el.

Știa că e prost, dar îl rănise remarca acelui băiat că nici o fată nu-l va putea iubi pe Billy Schnepf. Îl apucase cu o mână de gât, iar cu cealaltă îl lovise de mai multe ori. După aceea îi păruse rău, dar era prea târziu. Nefericitul fusese dus la spital, cu fața plină de sânge. Nu a mărturisit niciodată cine îl bătuse pentru că se temea că data viitoare Billy îl va omorî.

Pentru Billy Schnepf, fetele erau niște creaturi blânde și delicate, aproape ireale. Singura fată pe care a văzut-o goală a fost o vecină de-a lui din Missouri, în vârstă de nouă ani și ai cărei părinți îl rugaseră să rămână o oră cu ea cât timp ei se aflau la cumpărături. Când cei doi s-au întors acasă, Billy și fetița erau goi pușcă, deși nici acum nu-și poate aminti de ce. Tatăl fetei l-a lovit peste față și l-a amenințat că-l dă pe mâna poliției. Deși el a încercat să le explice că nu avusese nici o intenție rea, omul a refuzat să-l asculte. Billy a dat buzna afară și nu s-a mai întors nici la el acasă. În schimb, a făcut auto-stopul până în California.

De vreo două ori a avut tăria de a da o întâlnire unei fete, dar aceasta refuzase. Și-ar fi dorit ca Terry Kline, fata de la bufet, să accepte să iasă cu el pentru că o plăcea foarte mult. Se gândea la ea de câte ori era singur. Terry era frumoasă și amabilă. Ar fi vrut să știe și cât de isteață era. Poate că nu mai mult decât el. Cel puțin așa visa.

– Bună, se auzi vocea unui bărbat.

Billy Schnepf ridică privirea, curmând șirul gân-

durilor sale de om de serviciu. Hainele bărbatului care i se adresase păreau a fi costat o mulțime de bani. Străinul avea un zâmbet prietenos, dar Billy nu se simțea în largul lui, conștient de aspectul salopetei sale murdare și al părului pe care nu reușea niciodată să și-l pună în ordine.

– Eu sunt Adam Kay, spuse străinul întinzându-i mâna. Sunt inginer și am fost angajat aici de curând.

Billy ezită un moment, apoi apucă mâna întinsă și o scutură cu putere. Se prezentă și el.

– Îmi pare bine de cunoștință, Billy, spuse Adam. Cu ce te ocupi aici?

Billy îi prezentă lista lungă a muncilor pe care le făcea.

– Săptămâna trecută mi s-a mărit și salariul, mai adăugă el.

– Nici nu mă-ndoiesc, spuse Adam, vrând să pară impresionat. Sper din toată inima să devenim buni prieteni.

Billy dădu din cap cu nesiguranță.

– Sigur, spuse el în cele din urmă. Ar fi grozav.

– Am plănuit o mică petrecere. Mi-ar face plăcere dacă ai veni și tu.

– Adevărat? întrebă Billy uluit. Dumnezeule, ar fi nemaipomenit, dar...

– Dar ce?

– Nu am haine pentru astfel de ocazii.

Adam continuă pe un ton liniștitor:

– Va fi o petrecere lipsită de protocol. Poți să vii îmbrăcat așa cum ești acum. Adu-ți și cea mai bună prietenă.

Billy îi aruncă o privire tăioasă. Era oare din nou subiect de batjocură? Privirea serioasă a lui Adam îl liniști însă. Și cu toate acestea se simțea mai încurcat decât de obicei.

– Nu prea cunosc multe fete, spuse el.

– Atunci să-ți spun eu cum vom proceda. Îți aduc eu o parteneră. O fată cât se poate de drăguță.

Billy încă mai ezita.

– O fată drăguță ca... Terry Kline, de exemplu?

– O fată cât se poate de drăguță... poate ca Terry Kline, răspunse Adam Kay cu un zâmbet misterios pe buze.

Billy se încruntă bănuitor.

– Și de ce ai face asta pentru mine?

– Pentru că îmi ești simpatic, Billy. Și pentru că știu că și tu îmi poți face în schimb un serviciu. Eu trebuie să merg peste tot în clădirea asta, iar tu m-ai putea ajuta să mă descurc.

– Eu? Să te ajut? exclamă Billy uluit, dar încântat. Sigur că da, Adam. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, te rog să mi-l ceri.

– Am știut eu că pot conta pe tine, Billy. Acum trebuie să plec, dar ținem legătura. Până atunci să nu sufli nici o vorbă despre mica noastră petrecere. Bine?

Billy se uită lung după cel de care abia se despărțise. Majoritatea celorlalți consideraseră că el era prea idiot pentru a putea face vreun serviciu cuiva. Nu însă și Adam. Ce tip cumsecade! Abia se cunoscuseră și deveniseră deja buni prieteni, iar Adam avea să-i aducă o prietenă la fel de drăguță ca Terry Kline.

Poate, îi veni brusc în minte, poate chiar pe Terry Kline în persoană.

De multe ori visase să o aștepte până la terminarea programului când fata, epuizată după o zi de muncă, să leșine brusc. El s-ar fi repezit și ar fi salvat-o și, în timp ce Terry ar fi fost încă inconștientă, i-ar fi făcut tot ce ar fi dorit până când fata și-ar fi revenit. Acum nu mai avea nevoie să viseze. Adam Kay va rezolva totul.

Cum se va descurca? Ce va spune și ce va trebui să facă în momentul respectiv? Ar fi vrut să o cuprindă în brațe, să o strângă la piept și să îi simtă apăsarea sânilor. Ar fi dorit să-i sărute buzele și să-i bage mâna pe sub rochie.

Poate că atunci când va veni momentul, va simți automat ce va trebui să facă.

L-ar mai putea întreba câte ceva și pe Adam. Acesta știa cu siguranță cum trebuia procedat și i-ar arăta și lui Billy ce să facă. Adam ăsta era un tip nemaipomenit.

Poate că de acum înainte toată viața lui Billy se va schimba. Continuă să adune hârtiile de pe jos.

CAPITOLUL 6

AȘEZAT LA BIROUL său, Dave Underwood nu era de loc în apele sale. Ceea ce ar fi trebuit să fie o după-amiază obișnuită la Spacetronics, se transformase într-un calvar. De câte ori privea în jurul său, i se părea că Adam Kay, noul angajat, îl studiază amuzat.

Iritat, Dave îi întorcea spatele de fiecare dată și se concentra asupra hârtiilor de pe birou. Adam fusese cel care îi surprinsese, pe el și pe Sylvia Renner, în mașina acesteia. O fi bănuit ceva? Poate că nu. Poate că Dave era doar chinuit de conștiința sa încărcată.

Ce anume îl făcea pe Dave să se încurce în continuare cu Sylvia, când știa bine că ar fi fost mai fericit fără ea? Donna îi dăruia tot ce-și dorea, chiar mai mult. Dragostea ei pură și plină de pasiune, un cămin confortabil la care abia aștepta să se întoarcă în fiecare seară și o companie plăcută. Ce rost mai avea să riște toate acestea pentru câteva escapade amoroase? Nu vroia să recunoască, dar Sylvia exercita asupra lui o atracție căreia nu-i putea rezista.

Dacă n-aș fi fost eu, gândea Dave, ar fi fost altcineva. Poate chiar Pete Wiley.

Numai că Sylvia nu-l alesese pe Pete Wiley, ci pe Dave Underwood. Dacă ea ar fi vrut, l-ar fi putut distruge cu sprijinul lui Harvey, pretinzând în fața acestuia că Dave fusese cel care-i făcuse avansuri. În felul acesta, nu numai că și-ar fi putut pierde slujba de la Spacetronics, dar ar fi ajuns și pe lista neagră a celor din industria specială ca persoană care ridica probleme de securitate.

– Îmi cer scuze că te întrerup.

Era vocea lui Adam Kay, care se afla în picioare, lângă el.

– Cum merge treaba?

– Destul de bine, răspunse Adam, așezându-se pe scaun și afișând un zâmbet încrezător. Am vrut să-mi cer scuze pentru că m-am holbat atâta la tine. Mă obsedează ideea că ne-am mai văzut cândva, înainte de venirea mea la Spacetronics.

Dave se strădui să zâmbească.

– Ne-am mai întâlnit în prima ta noapte la Los Angeles, când stăteam de vorbă cu doamna Renner.

– Nu. Mi se pare că ne cunoaștem dinainte. Ai lucrat cumva la firma Mitchell Aircraft?

Dave răsuflă ușurat. Aparent, expresia chipului lui Adam trăda un efort de memorie și nu bănuiala că Dave e încurcat cu Sylvia. O conștiință încărcată poate tran-

sforma și cea mai nevinovată privire sau gest într-o amenințare.

– N-am lucrat în viața mea la Mitchell, răspunse Dave, în schimb soția mea a fost angajată acolo.

În ușurarea sufletească de care fusese cuprins, Dave se trezi dornic să facă o conversație în care se grăbea inconștient să dea tot felul de amănunte.

– S-a născut și a crescut în San Jose și apoi a lucrat ca secretară la firmă. Pe atunci o chema Donna Stanton.

Adam Kay privi fotografia înrămată de pe biroul lui Dave și clătină din cap.

– Nu cred că ne-am cunoscut. Probabil că a lucrat acolo înaintea mea. Parcă am auzit vorbindu-se despre ea o dată sau de două ori, când amintirea ei era încă proaspătă în mintea colegilor de la Mitchell, dar asta-i tot. E o femeie frumoasă, Dave.

Dave încuviință cu ardoare. Donna era mai mult decât frumoasă, era minunată. Gândul de a o face să sufere îi devenise din ce în ce mai dezagreabil. Va trebui să ia o hotărâre în legătură cu Sylvia. Poate că se afundase deja prea adânc în mocirlă pentru a mai putea preveni o nenorocire, dar poate mai exista o șansă de scăpare.

Adam se ridică.

– Cred că ar fi mai bine să mă întorc la treaba mea. Lucrez la niște materiale despre Spacetronics. Poate că o să-ți faci timp să te uiți și tu peste ele mai târziu.

– Cu siguranță, spuse Dave. Oricând.

Adam avu un moment de ezitare.

– Dave..., spuse el cu un aer încurcat. Știu că nu e treaba mea și că poate n-ar trebui să mă bag, dar... în fine... pari un tip de treabă și...

– Și ce?

– E în legătură cu Sylvia Renner.

Dave simți că i se face rău.

– O, spuse el vrând să pară indiferent. Ce e cu ea?

Adam îl privi cu înțelegere și în același timp cu tristețe.

– Nu, nimic deosebit. Vroiam să știi că înțeleg prin ce treci. Am avut și noi una ca ea la Mitchell, care se încurcase cu un inginer necăsătorit...

– Dacă vrei să sugerezi că între doamna Renner și mine ar exista ceva, află că sunt un bărbat foarte fericit în căsnicie.

– Iartă-mă. Nu lua în seamă ce ți-am spus.

Adam se întoarse la biroul lui. Era la urma urmei un străin care o văzuse numai o dată pe Sylvia. Să-și fi dat oare seama de ceva din comportarea ei?

Până și Pete bănuia ceva. El însă nu era în nici un caz genul de bărbat cu care să poți discuta despre astfel de lucruri și să te mai aștepți și la simpatie din partea lui. În curând Pete o va avea el însuși pe Sylvia și atunci va afla imediat nu numai nevastă-sa, ci și Harvey Renner. Dave își dădu brusc seama că avea nevoie să stea de vorbă cu

cineva. Adam nu părea a fi confesorul indiscret și intrigant. Cu siguranță că el înțelesese suferința lui Dave.

Se îndreptă încet spre masa de lucru a lui Adam.

– Îmi pare rău, Adam. N-am vrut să te reped.

– Nu-i nici o problemă, Dave. Ai avut dreptate. Nu e treaba mea. Am vrut doar să-ți dau o mână de ajutor.

Dave oftă adânc.

– Ce bine ar fi! Lucrurile s-au complicat într-atâta încât mi-am pierdut și somnul. N-aș vrea să-l fac pe Harvey să sufere și nici pe nevastă-mea.

– Pe Sylvia asta n-o poate satisface nici o mașină de făcut dragoste, spuse Adam. E o femeie dată naibii.

– Așa este, recunoscu Dave, răsuflând ușurat că, în fine, nu mai era nevoie să se prefacă.

– Ești încurcat cu ea de multă vreme?

– De vreo trei luni. La început relația noastră a avut izul unei aventuri, dar între timp lucrurile au degenerat.

– Uneori nu strică puțină variație, se grăbi să-l liniștească Adam.

– Poate, dar prețul cerut de Sylvia este prea mare. Dacă află Donna...

– Soția ta nu bănuiește nimic?

Dave făcu semn că nu.

– Nu. Știu că sună desuet, dar Donna este singura femeie cu care am într-adevăr o relație amoroasă. O relație frumoasă, de durată și legală. Ea e femeia inimii mele.

Adam interveni plin de înțelegere:

– Dacă pot face ceva pentru tine, orice...

– Singurul lucru pe care ai putea să-l faci, ar fi să mă scapi de Sylvia, răspunse Dave pe un ton numai pe jumătate de glumă.

– Poate am să reușesc, îi răspunse Adam, zâmbindu-i la rândul său. Să știi că și unii dintre burlaci pot fi plini de farmec.

Dave reveni la planșeta lui și rămase o clipă pe gânduri.

– Apropo, spuse el, discuția noastră rămâne...

– Strict secretă.

Dave încuviință.

– Pe curând.

Se simțea în continuare neliniștit. Îl deranja dorința nestăpânită care îl făcuse să se confeseze unui bărbat pe care abia îl cunoscuse. Și totuși reușise într-un fel să se mai elibereze de povara sufletului său încărcat, acum, când împărtășise secretul său și altcuiva. Spera doar ca Adam să fie un tip care își ține gura.

Puse pe masă fotografia Donnei chiar în momentul în care începu să sune telefonul.

– Bună, răsună în aparat o voce foarte cunoscută. Ești ocupat?

– Da, îi răspunse el, vrând să pară cât se poate de convingător.

Sylvia izbucni în râs.

– Bine. Te las să lucrezi mai departe, dar vreau să ne întâlnim mai târziu, să zicem la locul nostru. N-am să te mai iau de la serviciu. Ai avut dreptate, e prea riscant.

– Sylvia, nu pot...

– Ascultă, spuse ea pe un ton iritat. Parcă vroiai să ne simțim bine, nu-i așa? E-n regulă, asta și facem. Tu o înșeli pe nevastă-ta, iar eu îl înșel pe bărbatu-meu. Așa că ne vedem la motel în seara asta la opt și jumătate. Pe la unsprezece plecăm separat. Nimeni nu ne poate vedea împreună, nici măcar pentru o clipă.

– Nu e corect față de Donna, spuse el disperat, pe un ton aproape șoptit.

Privi în jur la șirurile de birouri aliniate sub tuburile fluorescente. Centralista ar putea trage cu urechea, dar centrala telefonică se afla la etajul I și nu și-ar fi dat seama despre cine e vorba.

– De altfel nu e corect față de nimeni, adăugă el.

– Dar poate că pentru mine este corect, interveni ea pusă pe gâlceavă. Am impresia că la mine nu te-ai gândit. Sunt și eu o femeie ca toate celelalte, Dave. Te plac mult și, mai mult decât atât, am mare nevoie de tine.

Timbrul vocii ei se calmase mult.

– Ascultă, Dave. Lui Harvey nici nu-i pasă, știu asta. Cât despre Donna, mă rog, ești un bărbat foarte înzestrat. Ne poți face fericite pe amândouă.

Dave scoase un oftat.

– Dar eu nu vreau. Eu îmi doresc să merg acasă și să-mi petrec restul serii acolo.

Urmă o scurtă pauză, apoi Sylvia relua.

– Și ce-ai zice dacă aș sta un pic de vorbă cu Harvey despre noi doi? Poate că aș putea avea o discuție între patru ochi și cu nevastă-ta...

– Bine, bine, spuse Dave recunoscându-se învins.

Poate că venise momentul să aibă o discuție serioasă cu Sylvia.

– Ne vedem la motel.

– La opt și jumătate? reveni glasul cristalin al Sylviei.

– La opt și jumătate, răspunse el, apoi închise.

Ridică din nou receptorul cu o mișcare greoaie și formă numărul de acasă.

– Alo, răspunse Donna.

– Bună, spuse el cât putu de vesel. Ce mai face soția mea preferată?

– Nu face de loc rău. Dar soțul meu preferat, ce face?

– Bine, răspunse el, apoi, după un moment de ezitare, continuă. Pete Wiley m-a întrebat dacă pot să merg în seara asta cu el la o partidă de popice. I-am spus că trebuie să mă consult cu tine pentru că nu știu ce avem înscris în agendă. S-a anunțat cineva în vizită la noi în seara asta? Avem planificată vreo ieșire?

– Nu, spuse ea.

Era supărată sau bănuitoare, sau de vină era din nou conștiința lui încărcată?

– Dacă vrei, îi spun că ne-am făcut deja un program pentru seara asta, continuă el.

– Nu e nevoie, spuse ea pe un ton liniștitor. Meriți și tu să mai ieși în câte o noapte cu băieții. Eu aveam oricum de gând să mă spăl pe păr în seara asta. Te întorci până la cină?

– N-o să pot pleca de la serviciu înainte de opt, spuse el după un moment de ezitare. Te iubesc, Donna.

– Chiar mă întrebam dacă mai simți ceva pentru mine, interveni ea sincer. Poate n-ai să crezi, dar sentimentul este reciproc.

– O, fiindcă veni vorba, spuse Dave, agățându-se de tonul vocii ei, vrând să mai facă puțină conversație pentru a-i mai auzi vocea. Tipul acela nou angajat despre care ți-am povestit s-a mutat la noi, venind de la Mitchell Aircraft, unde ai lucrat și tu.

Ea nu-i răspunse decât după un moment de ezitare.

– Da?

– Zice că parcă a auzit ceva despre tine, dar el s-a angajat după plecarea ta, așa că n-ai de unde să-l știi. Pe tip îl cheamă Adam Kay.

– O, spuse ea din nou.

Vocea ei era plată, dezinteresată. Se supărase poate pe el pentru că va întârzia în seara asta, deși Dave încercase să fie cât mai drăguț cu ea.

– Pa, spuse el. Îmi pare rău c-o să vin mai târziu.

Dave puse receptorul în furcă. Îi venea foarte greu

s-o mintă pe Donna, dar Sylvia nu-i oferea nici o șansă. Știa că femeia aceasta ar fi fost în stare să le spună totul despre relația lor lui Harvey și Donnei.

Ciudată manieră de a-ți salva căsnicia culcându-te cu nevasta altuia. Oare își bătea joc de el însuși? De ce continua să răspundă la telefoanele Sylviei? Nu putea să creadă că se îndrăgostise de ea.

CAPITOLUL 7

RONNIE WILEY ÎŞI PRIvi ceasul de la mână. Două şi jumătate. Era prea devreme pentru o pauză de cafea, mai ales că Terry nu va veni la bufet înainte de ora patru, dar Ronnie dorea să-şi termine lucrarea care îl aştepta pe planşeta din atelierul de la etaj. Lucra la o nouă schiţă a platformei M-3, proiectul tatălui său, şi vroia să facă o treabă bună.

Îşi ridică privirea şi-l văzu îndreptându-se spre el pe Adam Kay.

– Te superi dacă stau un pic lângă tine? îl întrebă Adam.

– Eşti invitatul meu, îi răspunse Ronnie.

Nu-i plăcea de Adam. Îi provoca o reacţie instinctivă fără să-şi dea seama de ce anume. Poate că Ronnie avea de felul său o fire antisocială, aşa cum deseori îi spusese tatăl lui.

– "Viaţa nu constă numai în cititul cărţilor şi în desen, Ron", îi plăcea tatălui său să i-o repete.

Ronnie bănuia că Pete se referea la partidele de pocher, la filmele porcoase şi la beţiile de la sfârşit de săptămână.

– N-am avut încă plăcerea să ne cunoaștem, spuse Adam afabil, întinzându-i mâna. Mă numesc Adam Kay și sunt noul inginer de la secția de rachete.

Ronnie acceptă mâna întinsă și etală cu greu un zâmbet șters.

– Ronnie Wiley. Sunt desenator tehnic.

Adam sorbi din ceașca de cafea.

– Cum îți place? Mă refer la Spacetronics.

– E bine, răspunse Ronnie fără entuziasm. Îmi plac însă mai mult pauzele pentru cafea.

Adam râse plin de amabilitate. Acest râs îl scoase din fire pe Ronnie și faptul că nu reușea să-și dea seama de ce îl deranja și mai mult. Fără nici o îndoială, Adam reușea să dea impresia unui tip prietenos și curtenitor.

– Poate ne mai vedem din când în când, sugeră Adam, la o cafea aici. Ne-am mai putea clăti un pic ochii cu Terry Kline.

– Terry e o fată drăguță, spuse Ronnie burzuluindu-se.

– Mi-am dat și eu seama, îi răspunse Adam. Aseară am condus-o acasă. Am cunoscut-o și pe mătușa ei. Aveți vreo înțelegere de un anumit fel?

– Nu. M-am întâlnit de câteva ori cu ea, dar asta-i tot. Mătușa ei e o femeie foarte severă. Din cauza ei, Terry nu s-a mai întâlnit în ultima vreme cu nimeni.

– Frecventezi partidele alea de pocher de care se face atâta caz?

– Da, spuse Ronnie.

Nu adăugase că se ducea acolo numai pentru a-i face pe plac tatălui său. Pete era bucuros că fiul său manifesta un interes bărbătesc față de jocul de cărți, de băutură și de filmele suficient de pornografice pentru a-ți întoarce stomacul pe dos.

Ronnie se uită din nou la ceas.

– Trebuie să mă întorc la lucru.

Se întoarse de la bufet îmbufnat, deranjat de interesul lui Adam Kay față de Terry. Zâmbetul acela ștrengăresc și atitudinea amabilă nu însemnau nimic pentru Ronnie. El îi suspecta pe mai mulți bărbați de dorința arzătoare de a se culca cu Terry. Din păcate, tânăra fată era foarte naivă din unele puncte de vedere și, dacă cineva i-ar fi împuiat capul cu fraze bine ticluite, nu ar fi fost exclus să-i cadă în brațe respectivului. Șansele însă îi erau favorabile, grație în mare măsură cerberului de mătușă.

Probabil că Adam se gândise că, din moment ce amândoi o plăceau pe Terry Kline, el și cu Ronnie aveau ceva în comun și ar putea deveni buni prieteni.

O întâlnire cu Terry putea deveni un lucru cât se poate de complicat. Uneori fata dăduse impresia că abia așteaptă să rămână singură cu Ronnie. Ea reușea să-l facă zob numai aruncându-i o astfel de privire, apoi el o strângea în brațe, pierzându-și respirația de plăcere atunci când sânii lui Terry se apăsau de pieptul lui.

Numai că după acest moment ea devenea brusc rigidă și-l respingea. Ronnie se trezea atunci bâlbâind ca un idiot scuze pentru că îndrăznise să se comporte ca un bărbat normal.

Între timp fusese nevoit să se descurce cum putuse. Așa a fost cazul cu prostituata la care fusese în urmă cu numai trei săptămâni.

Se dusese singur la un film și se întâlnise întâmplător cu Frank Nolan, un tânăr inginer de la Spacetronics.

Cei doi intraseră apoi într-un bar din cartier și băuseră câteva beri.

După un timp, Frank îi spusese:

– Ce-ai zice să mergem la femei? Sunt în călduri așa de mari că abia mai stau pe fund. Știu o fată în Redondo Beach care pentru zece dolari ne oferă tot tacâmul. Mă duc să văd dacă e liberă.

Înainte ca Ronnie să se poată opune, Frank intrase deja într-o cabină telefonică. Când s-a întors, și-a terminat berea și i-a spus:

– Ne așteaptă peste o jumătate de oră.

Ronnie își umezise buzele nehotărât.

– Dar...

– Și am picat la țanc. Zicea că tocmai trebuie să-și plătească chiria și că banii noștri o vor scoate din necaz, adăugase Frank, hlizindu-se la el.

Pe tot drumul spre țărmul mării, lui Frank nu-i tăcuse gura. Ieșiseră de pe autostrada Pacific Coast și par-

cuseseră o serie de străduțe întunecate, după care opriseră în fața unei clădiri cu un singur etaj situată în fundul străzii. Era o seară umedă și rece, iar împrejur se simțea mirosul oceanului aflat atât de aproape. De undeva se auzea plânsul unui nou născut.

În timp ce se apropiaseră de clădire, le ajunseseră la urechi acordurile unui cântec. Era o melodie simplă dar foarte ritmată. Frank bătuse la ușă și i se deschise.

– Bună, îi salutase pe amândoi fata. Intrați.

Ronnie îl urmase pe Frank în vestibul, abia strecurându-se pe lângă gazdă, ai cărei sâni acoperiți de o flanelă subțire îi atinseseră în treacăt brațul cu o intimitate netulburată. Femeia îi condusese apoi în living.

– Luați loc, îi poftise ea.

Încăperea era mobilată sărăcăcios. O canapea, două scaune, o măsuță joasă pe care se aflau vraiște mai multe reviste confesionale și un televizor din care răsuna la un volum mic cântecul de adineauri. Fata se așezase pe un scaun în fața celor doi, care luaseră loc pe canapea. Purta o flanelă roșie care îi sublinia și mai mult formele sânilor lungi ce atârnau ca niște pendule și o pereche de jeanși uzați și foarte strâmți care scoteau în evidență toate rotunjimile. Avea o înfățișare plăcută, deși cam ștearsă, cu părul șaten și lung prins în agrafe deasupra urechilor și care i se revărsa cascadă pe spate. Atunci când zâmbea, etala niște dinți un pic cam mari. Singura urmă de

machiaj erau o pereche de sprâncene sexy care nu i se potriveau de loc.

– El e Ronnie, îi spusese Frank.

– Mă bucur de cunoştinţă, Ronnie, îi zâmbise Gloria. Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe aici. Ai fost mai mult pe la alte fete?

– Păi... ăăă... păi, în general, nu prea obişnuiesc să dau banii pe aşa ceva, spuse Ronnie fâstâcindu-se şi dându-şi seama de gafa pe care o făcuse.

Nimeni însă nu se supărase.

– O să-ţi placă de Gloria, îi promisese Frank. E cea mai grozavă.

Gloria zâmbise satisfăcută.

– Tu cum o mai duci, Frank?

– Destul de bine, Gloria. Am auzit că ai născut.

– Aşa este, îi răspunsese ea. Un tip nu a fost de loc atent şi am călcat pe bec. Aş fi putut să avortez, dar cum îmi doream din totdeauna un copil, m-am gândit că ar fi mai bine să-l păstrez. E un bebeluş nemaipomenit, deşi are numai trei săptămâni. Acum doarme în dormitor. O să-l vezi şi tu când o să mergem acolo.

Ronnie continuase să se uite dezolat la televizor, unde maestrul de ceremonii făcea tot felul de glume cu o fată frumoasă. Frank şi Gloria discutaseră o vreme despre bebeluş, despre programul de la televizor şi despre vreme.

În cele din urmă, Gloria se ridicase și întrebase plină de seninătate:

– Care dintre voi e primul?

În același timp se ridicase și Frank.

– Eu am întâietate.

– Tu fă-te comod, Ronnie, îi spusese Gloria. Citește o revistă sau uită-te la televizor.

– Sigur, îi răspunsese el.

Îi urmărise apoi cu privirea cum traversează livingul și intră în dormitor. După ce închiseseră ușa în urma lor, Ronnie le auzise vocile, fără însă a desluși sensul cuvintelor. Încercase să se concentreze asupra programului de la televizor, dar descoperise că gândul îi zbura numai la ceea ce se întâmpla în dormitor. Auzise zgomotul făcut de arcurile patului când cineva se așezase, apoi un alt trup se alăturase celui dintâi. În următoarea jumătate de oră se instalase o liniște întreruptă din când în când doar de râsetele celor doi. Apoi ușa dormitorului se deschisese și Gloria ieșise. Avea părul ciufulit, iar flanela îi atârna neglijent peste pantaloni. O clipă mai târziu își făcuse apariția și Frank. Părea satisfăcut de tratamentul pe care îl primise.

– Următorul, zâmbise Gloria, făcându-i semn cu degetul.

Ronnie se ridicase cu greu și intrase cu pași mecanici în dormitor. Se simțea ridicol și devenise nervos. Nu aceasta era ideea lui despre dragoste. Gloria îl urmase și

închisese ușa după ea. În cameră se afla un imens pat dublu și o noptieră pe care era montată o oglindă. Într-un pătuț din colț dormea un nou născut. Locul avea o serenitate și o simplitate de-a dreptul banale, o totală lipsă de farmec. Gloria își trăsese flanela peste cap. Nu purta nimic pe dedesubt și sânii ei se ridicaseră provocator când brațele i se înălțaseră, apoi căzuseră când fata își aruncase flanela pe un scaun din apropiere. Își desfăcuse fermoarul jeanșilor și după ce-i dăduse jos de pe ea rămase goală pușcă.

– Vrei să te dezbrac eu? îl întrebase ea.

El încuviințase năucit, holbându-se la sânii ce pendulau, la pântecul ei rotunjit și la pulpele robuste. Gloria stătuse lipită de el tot timpul cât îi desfăcuse nasturii cămășii și cureaua și îi trăsese pantalonii de pe picioare. Îi dăduse jos chiar și pantofii și îi scosese șosetele în timp ce Ronnie, așezat pe marginea patului, îi dezmierda cu privirea adâncitura dintre sâni. Fusese ostil și timid, dar Gloria îl liniștise. Acum îl excita chiar. Fata era expertă în munca ei.

– Hai în baie, îi propusese ea.

După ce intraseră acolo, îi întorsese spatele, nedorind să vadă cum femeia îl acoperise de spumă, îl spălase și îl ștersese cu prosopul. Își închisese ochii încercând să alunge senzația fizică care îl cuprinsese, temându-se să nu termine prea devreme și să strice totul.

Reveniseră apoi în dormitor. Bebelușul mai dormea

încă. Fata se aruncase cu Ronnie în pat. Atingerea trupului ei gol îi provocase un nou șoc. Brusc, se încordase într-un spasm de plăcere. Când senzația îi cuprinsese întreaga ființă, își încleștase pumnii și închisese strâns ochii, savurând clipa, apoi se lungise pe spate, gâfâind și lac de sudoare, golit de emoție.

– Ai terminat repede, spusese Gloria. Vrei să mai încercăm o dată?

El dăduse din cap că nu, cuprins brusc de o stare de jenă și nemaidorindu-și decât să plece cât mai repede de acolo. Se îmbrăcase în liniște în timp ce Gloria își trăsese pe ea flanela și jeanșii. Ronnie scosese din portofel o bancnotă de zece dolari și i-o dădu fetii.

– Hei, a fost un număr cam scurt, remarcase Frank Nolan când se întorseseră în living.

– Ai un prieten foarte emotiv, spusese Gloria zâmbind.

Frank ar fi fost curios să știe dacă Ronnie o satisfăcuse. Cei doi tineri își luaseră rămas bun, promițând că vor mai trece pe la ea, apoi plecaseră.

Amintindu-și de Gloria pe drumul de la bufet către Biroul pentru publicații tehnice, Ronnie își dădea seama că nu o va mai vizita niciodată. Lui nu-i trebuia o prostituată, indiferent de cât de dotată și de drăguță ar fi fost aceasta. Alături de Terry ar obține mult mai mult. Dacă, se corectă el, va reuși vreodată să depășească cu ea faza plimbărilor mână în mână.

În seara aceea, după cină, se întoarse la bufetul de la Spacetronics. Se așeză la o masă și începu să soarbă rar dintr-o ceașcă de cafea. Din spatele tejghelei, Terry își ridică privirea spre el, îi zâmbi și-l salută. El îi zâmbi la rândul lui și-i răspunse la salut, cuprins brusc de un val de căldură. Apoi îi urmări mersul elegant prin sala de mese. Terry nu era conștientă de nenumăratele mișcări excitante ale șoldurilor ei, de picioarele ei cu pielea strălucitoare, de felul în care sânii ei tineri și plini făceau să se întindă la maximum materialul bluzei.

Fata se opri în fine și la masa lui.

– Ai avut o zi cumplită, nu-i așa? o întrebă el de dragul de a face conversație, evitând să-i privească sânii și delectându-se în schimb cu părul ei roșcat și aranjat în fugă, cu ochii ei pătrunzători, cu nasul în vânt și cu buzele senzuale care te înnebuneau.

Ea încuviință din cap și privi la ceasul de pe perete.

– Mai e doar un pic. Cred că am să rezist.

Ronnie continuă după un moment de ezitare:

– Îl cunoști cumva pe un anume Adam Kay?

– Da. De ce mă întrebi?

Privirea fetii îl făcu să se simtă stingher.

– Zicea că aseară te-a condus acasă.

– Așa este, îi răspunse ea pe un ton ascuțit și sfidător. De fapt, tot el mă va conduce acasă și în seara asta.

– Credeam că mătușa ta nu te lasă să urci în mașina

unui bărbat. Știu că în ultimul timp, de câte ori te-am invitat...

– Tu vorbești?! Tocmai tu care nu ieși din cuvântul tatălui tău? îl repezi ea caustic. În plus, este treaba mea ce fac.

– Știu, spuse Ronnie, dându-și seama că, brusc, lucrurile luaseră o întorsătură nefavorabilă pentru el și simțindu-se deznădăjduit. Nu intenționez să mă amestec, dar mie nu-mi place acest Adam Kay. Nu-mi inspiră de loc încredere.

– Recunoaște că mai degrabă ești gelos pe el.

– Da, spuse Ronnie încet. Cred că ăsta e motivul principal. Știi că te plac, Terry și n-aș vrea... mă rog, n-aș vrea să ți se întâmple ceva rău.

– Și eu te plac pe tine, Ronnie, dar nu ai nici un drept să-mi spui ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Am acceptat propunerea lui Adam de a mă conduce acasă săptămâna trecută dintr-un impuls spontan, în primul rând pentru că m-am săturat s-o tot aud pe mătușă-mea că de câte ori mă voi uita doar la vreun băiat mă va paște o nenorocire mai mare decât moartea. La urma urmei, nu s-a întâmplat nimic. M-a condus doar acasă. Mă descurc și singură și nu am nevoie de sfatul tău sau al altcuiva.

Terry vorbea acum pe un ton ridicat, iar directorul bufetului, aflat la celălalt capăt al tejghelei, își arăta dezaprobarea, încruntându-și sprâncenele. Ronnie se pierduse de tot, dar continuă:

– Sunt doar îngrijorat pentru tine, spuse el. Am impresia că acest Adam Kay pune la cale ceva murdar.

– Iar tu n-ai decât să-ți bagi grija asta și sfaturile pe care mi le dai... știi tu unde, îi răspunse șoptit Terry.

Înainte de a mai putea spune ceva, fata îi întoarse spatele și-și făcu de lucru cu niște pahare care se aflau în chiuveta din spatele tejghelei. Ronnie își bău cafeaua dintr-o singură înghițitură și ieși cu pași grăbiți din bufet. Aerul nopții era rece, dar lui încă îi mai fierbea sângele sub gulerul cămășii.

La urma urmei, ducă-se la naiba, gândi el cu amărăciune. Asta e soarta pe care și-o merită. N-are decât să iasă cu Adam Kay. Într-o bună zi va regreta ea. Se gândi o clipă la părul ei roșcat și își dădu seama că va veni o vreme când Terry se va răzvrăti împotriva mătușii ei și a tuturor sfaturilor bune primite de la prieteni. Sperase ca fata să fie alături de el în momentul în care revolta se va produce, pentru a o putea proteja.

Oare îi va fi dat tocmai lui Adam Kay să profite de această revoltă? Gândindu-se la numeroasele și înșelătoarele cărări ale vieții pe care Terry nu pășise și pe care fata ar putea rătăci, Ronnie Wiley avu o strângere de inimă care îl înghență.

CAPITOLUL 8

ADAM ÎȘI PARCĂ SU-perbul Alfa-Romeo în fața bufetului. Peste numai câteva minute Terry va ieși pe ușă, vibrând de feminitate și plină de încredere.

Grație mătușii ei, va fi foarte ușor să o cucerească pe Terry. Fata fusese păzită atât de sever, încât practic își pierduse orice răbdare. Acum, pentru a pătrunde în sufletul ei nu-ți mai trebuia decât timp și o tehnică abilă de abordare.

Adam era pe deplin încredințat că tehnica lui era cea mai bună. Aceeași filozofie la care apelase și la celelalte locuri de muncă pe care le avusese până acum.

Dacă erai plin de inițiativă, prietenos și-i priveai pe cei din jur în ochi, toată lumea te plăcea încă de la prima întâlnire. Oamenii se simțeau în siguranță în preajma ta, te acceptau ca pe un confident și îți destăinuiau lucruri pe care nu aveai cum să le afli altfel. Cum a fost și cazul informațiilor despre Helen, soția lui Pete Wiley, o mică perlă culeasă de la un funcționar de la achiziții căruia îi cam place să se laude. Adam îl trăsese de limbă cu multă abilitate. Aflase astfel că Helen Wiley nu era de loc ușă

de biserică și se lăsa agățată de tot felul de indivizi. În acest scop, Helen frecventa un bar de pe Western Avenue, un mic local numit The Tailspin. Tipul de la achiziții îi mai spusese că femeia era o mare poamă, o ființă atât de nesătulă de parcă s-ar fi temut că în curând sexul nu va mai fi la modă. Dacă facem o legătură între asta și relația lui Dave Underwood cu Sylvia Renner, gândea Adam, s-ar putea să reușim conturarea unui plan foarte interesant. Atât Pete cât și Dave erau considerați ingineri de prim rang la Spacetronics, fiecare dintre ei putând concura la ocuparea funcției lui Harvey Renner, atunci când bătrânului îi va veni vremea să se retragă la pensie. Dar asta numai dacă un alt inginer plin de inițiativă, prietenos și care privea oamenii direct în ochi nu i-ar scoate din competiție, reflectă cu o plăcere sadică Adam.

– Bună, spuse Terry Kline.

– A, bună, îi răspunse el cu zâmbetul pe buze.

Se aplecă deasupra scaunului din dreapta și-i deschise portiera. Ea se strecură ușor în mașină și rochia i se ridică deasupra genunchilor, scoțând la iveală o carne strălucitoare. Terry își aranjă rochia și închise portiera.

– Erai absorbit în gânduri, spuse ea.

– Mă crezi sau nu, mă gândeam chiar la tine. Ardeam de nerăbdare să te revăd.

Luă apoi mâna fetei și o strânse ușor. Ea deveni vizibil încordată, de parcă ar fi simțit în gestul lui un

avans. Dar Adam îi eliberă mâna și porni motorul. Ia-o ușor, câștigă-i încrederea, așa trebuia procedat. Terry părea acum liniștită, observă Adam, dar chipul ei frumos mai purta încă o urmă vagă de dezamăgire. Se vedea limpede că în sufletul ei se ducea o luptă pierdută încă dinainte.

Mașina ieși din parcare.

– Sper că nu ai avut probleme cu mătușa ta pentru că te-am condus acasă, spuse el.

– Nu. Se pare că i-ai făcut o impresie bună.

– M-aș bucura, Terry, continuă Adam. Spune-mi, te rog, Stanley Crayton ăsta obișnuiește să mai treacă din când în când pe la voi?

– Nu. Dar de ce întrebi?

– Am stat deseori de vorbă cu el. Am impresia că îi cam sfârâie călcâiele după mătușa ta.

– După Lucy?! întrebă ea, nevenindu-i să creadă. După mătușa Lucy?! repetă ea, izbucnind în râs. O, Adam, sper că glumești.

– În locul tău nu aș subaprecia-o, Terry. Sub aspectul ei exterior, aparent dur se ascunde o femeie capabilă să ofere o dragoste profundă oricărui bărbat.

Terry rămase pentru o clipă tăcută.

– Unui bărbat, poate. Dar Stanley Crayton e un neisprăvit.

Adam zâmbi cu îngăduință.

– Poate pentru tine, dar mie nu-mi pare un tip așa de

rău și s-ar putea să fie exact bărbatul de care are nevoie mătușa ta. El ar putea s-o ajute să-și refacă viața și atunci nu se va mai preocupa atât de mult de a ta.

– Înțeleg ce vrei să spui, spuse Terry pusă pe gânduri.

– Problema este, continuă Adam, că Stanley e foarte timid. Ai putea să-i pui și tu o vorbă bună pe lângă mătușa ta.

– Am să încerc, îi promise ea. Îi va face desigur bine să mai iasă și ea din când în când cu cineva în oraș. Ca să nu mai vorbim de mine. Ești un tip foarte isteț, Adam.

– Mulțumesc. Îți dai seama cu siguranță că nu fac asta doar de dragul de a o ajuta pe mătușa ta. Am și alte motive. Aș vrea să putem ieși și noi împreună undeva.

– Știu, Adam, spuse ea încet, iar mâna ei îi atinse ușor brațul. Și eu îmi doresc acest lucru. Între mine și mătușa Lucy se duce de mai multă vreme o luptă dură și, pentru un timp, am simțit că nu mai am puterea să continui. Acum însă merită s-o fac din nou. Nu știu cum să-ți explic dar... ne cunoaștem de puțină vreme și totuși...

Adam îi prinse mâna într-a sa. De data aceasta, fata nu-i mai opuse rezistență.

– Știu ce vrei să spui, Terry. Și eu simt la fel.

Își trecu brațul pe după ea, iar Terry își sprijini capul pe umărul lui. Mirosul părului și trupului ei îi produse fiori, dar se strădui să rămână calm. Ușurel, ușurel, își propuse el din nou, fiecare mișcare la timpul ei.

Trase mașina în fața casei.

– Intru și eu cu tine pentru câteva clipe, spuse el. În felul acesta, mătușa ta se va obișnui poate mai mult cu mine.

Se îndreptară spre casă, mână în mână. Adam surprinse un crâmpei de mișcare pe veranda întunecată a casei învecinate. Stanley Crayton, gândi el, nestăpânindu-și un zâmbet interior. Așteaptă ca Lucy Carr să se culce pentru a trage cu ochiul când se dezbracă. A trebuit mai întâi să-i câștige încrederea pentru a-i sădi în capul ăla pleșuv această idee. Ideea nimerise pe un teren fertil, așa cum Adam, un bun cunoscător al caracterului uman, bănuise că se va întâmpla.

O găsiră pe Lucy Carr citind pe scaunul ei din colț. Femeia își ridicase privirea din filele cărții și se încruntă.

– Bună seara, domnișoară Carr, spuse Adam.

Lucy îi răspunse la salut printr-o înclinare tăioasă a capului, dar în gestul ei nu se întrezărea încă o aprobare clară. Adam știa bine că și în această privință timpul va rezolva totul.

– Bei o cafea, Adam? îl întrebă Terry, fără să-și îndrepte privirea spre mătușa ei.

– Mulțumesc, dar mâine am o zi foarte grea, așa că îți propun s-o lăsăm pe altă dată. Mă bucur că v-am văzut din nou, domnișoară Carr.

Terry îl conduse la ușă. Îi atinse mâna și-l privi cu tandrețe.

– Noapte bună, Adam.

– Noapte bună, Terry.

Ușa micuței case cu ferestrele luminate se închise în urma lui. Adam se îndrepta acum spre conul de umbră în care se afla Stanley Crayton.

– Bună, spuse el afabil.

– Adam, tu ești?

– M-am gândit să mă opresc un minut pe aici. Cum merge treaba cu Lucy?

– Cu Lucy?! întrebă Stanley, umezindu-și buzele.

– Ești un tip norocos, continuă Adam. Terry mi-a spus că mătușă-sa a întrebat de tine.

– Chiar a întrebat?

Adam încuviință din cap.

– Chiar se întreabă de ce nu treci nicodată pe la ea, din moment ce locuiți ușă în ușă. Cred că dacă nu te ții de capul ei, o să pierzi o mare ocazie, Stanley.

– Poate că ai dreptate, spuse Stanley fără prea multă siguranță.

– Du-te și tu pe la ea, fă-i o vizită ca între vecini și prieteni și ai să vezi că în cel mai scurt timp...

Adam zâmbi cu subînțeles, clipi și lăsă restul pe seama imaginației lui Stanley.

– Să știi că e o femeie foarte bine.

Stanley Crayton era încurcat și încântat în același timp.

– Da, spuse el. Așa este.

– Ei, eu trebuie să plec. Ne vedem mâine la lucru.

Înainte de a porni motorul, Adam mai privi o dată în urmă și îl zări pe Stanley zorind pasul pe trotuar.

Douăzeci de minute mai târziu, Alfa Romeo-ul său negru se oprea lângă o clădire cu acoperiș plat din stucatură, a cărei firmă fluorescentă înfățișa un avion în picaj și cuvintele The Tailspin.

The Tailspin era un mic local de cartier în care lucrătorii de la fabrica de avioane din apropiere beau de obicei o bere înainte de a se întoarce la copilașii lor. Mai mulți bărbați erau așezați la celălalt capăt al barului. Mai încolo, sub lumina orbitoare a unui bec fără abajur, doi bărbați se aplecau pe rând deasupra unei mese de biliard. Dintr-un tonomat se auzea încet glasul lui Sinatra, care cânta o baladă tristă despre o dragoste neîmplinită.

Adam se cățără pe un scaun și comandă un scotch dublu. Aruncă o privire către ceilalți clienți ai localului. Doi dintre ei erau bărbați, îmbrăcați în bluze sport și pantaloni largi, cu câte o halbă de bere în față. Lângă ei se afla o tânără de vreo treizeci de ani, sau poate mai mult, care nici nu-i băga în seamă. Părul ei negru și lung îi cădea pe umeri, încadrând un chip subțire, senzual și frumos. Îl privea insistent pe Adam, iar el îi trimise unul din zâmbetele sale ștrengărești.

Fata îi zâmbi și ea și se ridică de pe scaun.

– Hei, spuse unul dintre cei doi bărbați. Unde ai plecat?

Ea nu-l băgă în seamă și porni spre locul unde se afla Adam. El îi privi mersul. Se mișca exact cum ar fi trebuit s-o facă o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră și foarte mulată pe trup.

Tânăra ezită o clipă, aproape teatral, dar bine jucat.

– Scuză-mă, spuse ea încet. Te-am confundat cu o persoană cunoscută.

Se pregătea tocmai să revină la locul ei, când Adam o apucă de braț.

– Dacă îmi dai voie, s-ar putea să-ți devin și eu o persoană cunoscută.

Ea îi zâmbi, dezgolindu-și albul strălucitor al dinților.

– Bine, spuse ea, suindu-se pe scaunul de lângă Adam. Aș vrea un brandy cu sifon, te rog.

Adam îi comandă băutura dorită, apoi făcu un semn către celălalt capăt al barului.

– Ești sigură că prietenii tăi nu au nimic împotrivă?

– Ăia? spuse fata, scuturându-și capul cu dezgust. Ăia nu sunt prietenii mei. Vagabonzii ăștia cred că este de ajuns să-i oferi unei fete o bere și după aia... mă rog, nu contează. Pe mine mă cheamă Helen. Dar pe tine?

– Adam, răspunse el. Adam Kay.

– Să știi că eu nu am nume de familie, spuse Helen.

O recunoscuse după descrierea tipului de la achiziții. În lumina obscură de la The Tailspin, trăsăturile fine ale Helenei Wiley trădau senzualitate și apetit sexual. De aproape, îți puteai da mai bine seama de vârsta ei. Era

destul de bine trecută de treizeci de ani. La urma urmei, avea un băiat în toată firea, rivalul lui Adam în cucerirea lui Terry Kline.

Întinzându-se după paharul ei, Helen reuşi să-şi frece ispititor unul din sâni de braţul lui.

– Eşti frumoasă, Helen, spuse el.

– Mulţumesc.

Femeia se grăbise să-şi termine băutura.

– Hai să plecăm de aici, îi propuse el. Să luăm aer mai curat. Ai băut destul. Eu zic că îţi ajunge.

Helen încuviinţă printr-un gest al capului.

– Ştiu un motel în apropiere, continuă el.

Micuţa şi îngrijita cameră de motel era dominată de un pat dublu. Adam trânti uşa în urma lor. Helen se întoarse spre el şi-l înfruntă ezitând şi zâmbind doar pe jumătate. Adam îi surâse liniştitor şi o trase spre el. Braţele ei alunecară pe umerii bărbatului, apoi i se încolăciră în jurul gâtului, iar trupul Helenei se lipi de al lui Adam.

– Adam, murmură ea cu respiraţia rărită. Adam...

Starea de excitare o făcea să gâfâie. Corpul ei se arcuise deja, anticipând ceea ce avea să urmeze. În frenezia cu care făcuse dragoste era mai degrabă o furie ascunsă, decât apetit sexual. O furie a cărei ţintă nu era neapărat Adam, ci bărbatul în general, oricare ar fi el. Încleştată de el, îi sfâşia spinarea cu unghiile lungi, iar dinţii i se înfigeau adânc în umerii bărbatului. Alarmat,

Adam își dădea seama că nu trebuie s-o lase să-l distrugă, așa cum obișnuiau să facă astfel de femei. Dorința ei îi provocase o apatie care avea tot atâta în comun cu dragostea ca și furia ei.

Când explozia se produse în amândoi simultan, Helen scoase un țipăt ascuțit. Trupurile lor tremurau înfiorate, înghițite de fluxul plăcerii.

Rămaseră o vreme întinși unul lângă altul, savurându-și satisfacția. Apoi Helen se ridică într-un cot și, plină de tandrețe își trecu mâna peste piepul lui. Adam îi admiră globurile albe și tari ale sânilor, apoi o privi drept în ochi. Helen se uita la el absorbită.

– Îmi place cum faci dragoste, spuse el. Ca o femeie care a fost înșelată de bărbatul ei.

– Știai dinainte că ai să mă găsești în barul ăla, nu-i așa?

– Ce să-i faci? Lumea vorbește.

Helen își scutură părul negru și lung care-i străluci o clipă pe umerii goi.

– Nu-mi mai pasă. Bănuiam că se bârfește pe seama mea. Lucrezi tot la Spacetronics?

– Da, sunt inginer.

– Îl cunoști pe soțul meu?

– M-am întâlnit cu el, dar n-aș putea spune că suntem prieteni.

Helen se întinse pe spate și-și fixă privirea pe tavan.

– Cred că și eu pot spune același lucru. M-am întâlnit

de multe ori cu el, dar nu suntem prieteni în adevăratul sens al cuvântului.

Privirea lui Adam dezmierda profilul trupului superb al femeii.

– Aş spune mai degrabă că nu ştie să te aprecieze.

– Lui Pete îi place să mai calce şi pe alături, spuse ea. O ştii pe una Donna Underwood?

– Nevasta lui Dave Underwood? Parcă am auzit de ea.

– Pete e mort după ea, deşi nu-mi dau seama ce a găsit la femeia asta. Poate faptul că e nevasta altuia. De câte ori ne nimerim împreună la câte o petrecere, se dă pe lângă ea ca un şcolar în călduri. Mă consideri vinovată pentru că mă culc cu alţi bărbaţi?

– Eu nu, spuse Adam, urmărind leneş cu degetul puful fin din jurul ombilicului ei.

Deci Pete Wiley era înnebunit după Donna Underwood. Un alt element important care i-ar putea fi de mare folos în câştigarea competiţiei pentru Spacetronics. Una peste alta, fusese o seară cât se poate de profitabilă.

Helen se întinse spre el şi-i ciufuli părul.

– La ce te gândeşti atât de cufundat?

– Mă întrebam dacă Pete bănuieşte că tu...

Ea izbucni în râs.

– Bineînţeles că da. Mai mult chiar, îi povestesc totul în amănunt.

– Adevărat? o întrebă Adam, nevenindu-i să creadă.

– O, stai liniștit! Nu-i menționez nici un nume. Dar îmi place să intru în cele mai mici detalii ca să-l văd zvârcolindu-se de ciudă. E singura plăcere pe care mi-o mai oferă căsnicia cu el.

Helen își mișcă trupul de-a curmezișul patului, atingându-i piciorul.

– Eu zic să nu mai pierdem timpul cu vorbe goale, îi șopti lui Adam. Vreau ca diseară să am multe de povestit lui Pete. Adam își petrecu următoarea jumătate de oră, oferindu-i posibilitatea de a-i povesti multe lui Pete. I se păru un schimb cât se poate de echitabil.

CAPITOLUL 9

PETE WILEY STĂTEA la biroul său cu pumnii încleştaţi, încercând să-şi alunge din gând amintirea infidelei sale soţii. Avea mult de lucru, dar gândurile îl năpădeau, chinuindu-l înfiorător.

Aseară se întorsese acasă şi mai târziu ca de obicei, cu hainele de pe ea sfâşiate. După spusele ei, fusese agăţată într-un bar de către un tânăr drăguţ care o dusese la un motel. Insistase să-i povestească cu lux de amănunte tot ce se petrecuse acolo, iar el se simţise prea descurajat pentru a o face să tacă. N-ar fi rezolvat nimic dacă ar fi bătut-o.

Ar fi trebuit să o omoare, dar se pare că nu avea veleităţi de criminal. Aşa că a ieşit din casă turbat de furie şi s-a plimbat ore în şir, încercând să se răcorească. Apoi abia a reuşit să aţipească un pic.

– Bună, auzi un glas lângă el.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Adam Kay.

– Sper că nu întrerup vreun proces de gândire vital, spuse Adam.

Pete îi zâmbi, recunoscător pentru această între-

rupere. Poate că o mică discuție îl va face să mai uite de Helen.

– Nu, răspunse el. Nu era nimic important.

Îi făcu semn lui Adam să ia loc pe un scaun din apropiere.

– Cum merg treburile?

Adam se așeză.

– Destul de bine. Cred că am reușit să mă adaptez destul de bine la noul loc de muncă. Dave a fost foarte amabil și m-a sprijinit mult. Soția lui a lucrat cândva la Mitchell Aircraft, unde am fost angajat și eu înainte de a veni aici.

– Ai cunoscut-o la Mitchell? îl întrebă Pete.

Însuși numele ei suna ca o muzică. Donna Underwood, gândi el, nu s-ar duce niciodată într-un bar pentru a fi agățată, indiferent de ce i-ar face Dave. Dacă totuși ar face-o, ceea ce era exclus, primul care s-ar duce să o agațe ar fi Pete.

– N-aș putea spune, îi răspunse Adam. E o femeie atrăgătoare, nu crezi?

– Atrăgătoare? A, da. Foarte.

Pete își aminti brusc de Donna la o petrecere pe malul mării, la care purtase un bikini albastru care părea doar o umbră pe corpul ei. Își mai aduse aminte cât de greu îi fusese să-și desprindă ochii de la adânca despicătură dintre sânii ei albi ca laptele, de la abdomenul ei

suplu și de la locul fin și ademenitor în care se uneau picioarele bronzate care pur și simplu te înnebuneau.

Adam se lăsă pe spătarul scaunului și spuse ca din întâmplare:

– Oare de ce nevasta altuia ni se pare mai bună?

Pete se trezi brusc din transă, tresărind.

– Cum? întrebă el afectat. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că e normal să fie așa. Să-l luăm de exemplu pe Dave Underwood. E un băiat cumsecade, dar pun pariu că nu știe să-și aprecieze propria nevastă, așa cum ar face-o altul care nu stă cu ea tot timpul. Am dreptate sau nu, Pete?

– Am impresia că dorești să-mi dai de înțeles ceva, spuse încet Pete.

Adam izbucni în râs.

– Am încercat să fiu subtil, dar ești prea isteț pentru mine, Pete.

Apoi se aplecă înainte și spuse cu un aer foarte serios și confidențial:

– Bine. Știu că ești genul de bărbat căruia îi place să se mai distreze din când în când. Să zicem că aș putea să-ți aranjez să ajungi în patul Donnei Underwood.

Pete clipi des, nereușind să-și dea seama dacă a auzit bine. Propunerea lui Adam îl șocase. El în pat cu Donna Underwood? Acest gând îi provoca o senzație dureros de plăcută.

– E o glumă proastă, Kay, spuse el. Dave e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

– Știu asta. Și pentru mine e unul dintre cei mai buni prieteni. Dar ce legătură are asta cu ce ți-am propus eu? Nu o să sufere de loc pentru că nu o să afle nimic. Să știi că nu glumeam adineaori, Pete. Pot efectiv să-ți aranjez ceva.

Pete rămase cu ochii holbați la el. Chipul lui Adam Kay trăda sinceritate.

– Ce te face să crezi că m-ar interesa așa ceva, spuse el, chiar dacă, să zicem, ai putea într-adevăr s-o faci?

– Hai, Pete, ce naiba. Ești, ca și noi ceilalți, un tip foarte viril. N-ai să-l faci să sufere pe Dave și cu siguranță că nici ei nu-i va strica puțină variație.

Adam se ridică să plece.

– Dar dacă zici că nu te interesează...

– Stai un pic, îl opri Pete, surprins la auzul tonului disperat cu care rostise aceste cuvinte. Brusc, mintea i se învălmășise. La început crezuse că Adam vroia doar să-l tachineze în legătură cu Donna, dar acum nu mai era atât de sigur. Dacă totuși, într-un anume fel, tipul acesta putea efectiv să facă ceea ce-i spusese?

– Și cum ai să procedezi?

– Asta-i treaba mea, spuse Adam. Crede-mă, Pete, e ca și rezolvată. Vrei sau nu?

– Da, fir-ar să fie, rosti Pete cu năduf.

Până acum se gândise numai la Helen, care se culca

cu jumătate din oraş şi nu încetase să o dorească în zadar şi cu patimă pe Donna, încă din prima clipă în care o cunoscuse.

– E-n regulă, spuse Adam. Apropo, un serviciu preţios merită recompensat. Ştiu că în curând va începe lucrul la un nou proiect secret, programul acela de sateliţi.

– Şi ce-i cu asta?

– Aş vrea să fiu eu şeful acestui proiect, spuse Adam.

Pete se holbă la el.

– Ce vrei să fii?

– Şeful acestui proiect, repetă Adam. Va fi emanaţia ta şi ştiu că ai autoritatea de a numi un şef al proiectului. Vreau această slujbă, Pete.

– Eşti nebun, spuse Pete. Nu pot da această funcţie unuia care abia s-a angajat la Spacetronics.

Adam zâmbi cu îngăduinţă.

– Vrei să spui că în mod obişnuit nu se face acest lucru, îl corectă el. Dar după ce mi-ai citit curriculum vitae şi mi-ai văzut recomandările, ai decis că sunt cel mai potrivit pentru aşa ceva.

Pete dădu din cap.

– Nu, Adam, nu pot.

Apoi, după un moment de ezitare, continuă:

– Ascultă. În curând, bătrânul Renner va ieşi la pensie, iar eu sau Dave îi vom lua locul. Aşa că nu-mi permit să fac nici o gafă.

– Acum ascultă-mă și tu pe mine, Pete, spuse încet Adam. Nu-ți cer decât să-mi dai șansa să-mi demonstrez capacitățile. Altfel risc să lucrez la firma asta încă douăzeci de ani fără să am ocazia de a-mi pune în slujba ei tot potențialul intelectual. Tu vei rămâne oricum creierul acestui proiect, desigur, și dacă nu-ți place cum mă descurc, poți să mă scoți din schemă când dorești.

– Și asta-i adevărat, fu de acord Pete, dar...

– În plus, mai e și Donna.

– Așa e, spuse Pete, amintindu-și de ea. Bine, Kay, s-a făcut. Dar după ce vei fi numit, dacă doar mi se va părea că ești pe punctul de a face un pas greșit, vei fi imediat înlocuit.

– Mi se pare destul de corect, spuse Adam entuziasmat. E o plăcere să fac afaceri cu tine, Pete. Mă și apuc să pun la punct aranjamentul tău și te caut mai târziu.

Pete îl urmări cu privirea pe Adam, care se îndepărta de-a lungul șirului de birouri. Încă nu era pe deplin convins de justețea hotărârii luate. Dar avea să se culce cu Donna Underwood înainte chiar de a fi crezut în posibilitatea acestui lucru. Dacă îl va ajuta, Adam Kay va fi noul șef al proiectului pentru programul de sataliți.

Era limpede că Adam era un tip ambițios. Poate chiar prea ambițios pentru binele său și al celorlalți.

Fie, inginerul cel nou va obține slujba pe care și-o dorea atât de mult.

Dar poate că nu pentru multă vreme.

Stanley Crayton își luă inima în dinți, se îmbrăcă îngrijit și, inspirat de amintirea celor văzute în dormitorul ei, se duse și sună la ușa vecinei sale.

– Sper că nu v-am deranjat, domnișoară Carr, spuse el cu un zâmbet șters. Suntem vecini de aproape un an și nu am..., știți dumneavoastră,... nu am stat niciodată de vorbă.

– Nu m-ați deranjat de loc, domnule Crayton, îl asigură ea. Stăteam și citeam când ați sunat. Vreau să rămân trează până se întoarce Terry. Cred că-mi fac prea multe griji degeaba. Deși are vârsta la care tinerii au drept de vot, eu tot o mai cocoloșesc ca pe un copil.

El dădu din cap afirmativ.

– Înțeleg ce e în sufletul dumneavoastră. Și mama spunea mereu că...

Stanley nu termină fraza, dându-și brusc seama că era pe punctul de a face o comparație nelalocul ei.

– Ce spuneați, domnule Crayton?

– V-aș fi recunoscător, o drese el, dacă mi-ați spune Stanley. Și ceilalți prieteni ai mei o fac.

– Mi-ar face plăcere, îi răspunse ea cu o cordialitate impersonală, cu condiția ca și dumneavoastră să-mi spuneți Lucy.

Stanley se așeză pe canapea, iar ea luă loc pe scaunul

din fața lui. Ca de obicei, îmbrăcămintea o dezavantaja, iar părul dat pe spate era strâns legat într-un coc demodat. Nu era de loc machiată. Și-o închipui așa cum o văzuse în dormitor, la început în furou, apoi în sutien și chiloți și în cele din urmă goală, cu splendidul ei păr căzut pe umerii goi.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

El se strădui să-și alunge roșeața care îi îmbujorase obrajii.

– O, o... iartă-mă că mă holbam așa la tine. Mă gândeam că...mă rog, ești atât de frumoasă!

Ea păru surprinsă, apoi emoționată.

– Nimeni nu mi-a mai făcut o astfel de declarație în ultimii zece ani. Îți mulțumesc, Stanley.

– Cu plăcere.

Trebuia să fie mai atent, altfel risca să-i spună mai departe că îi plăcea la nebunie alunița de pe fund.

– Mă gândeam că poate ne mai putem vedea și noi din când în când, se grăbi să-i explice. Adică tu, eu și mama. Poate la un joc de cărți, la o cafea sau să vedem împreună ceva la televizor.

– Ar fi grozav, Stanley, spuse ea pe un ton ce părea cât se poate de serios. E foarte drăguț din partea ta.

– O fac cu cea mai mare plăcere, Lucy.

Stanley își privi ceasul. În douăzeci de minute, Terry avea să se întoarcă acasă. Poate că dacă se va împrieteni cu Lucy, ea îl va ruga să o conducă acasă pe nepoata ei

după programul de seară, sau, poate, chiar să iasă cu ea în oraş. Pentru Lucy, nu pentru Terry, el ar putea constitui un însoţitor mai sigur al tinerei ospătăriţe decât Adam Kay.

– Aveţi o casă foarte frumoasă, spuse el. Îmi place şi faptul că nu v-aţi luat mobilă din aceea modernă. Numai într-un interior mobilat după stilul vechi te poţi simţi cu adevărat bine, spuse el, apoi izbucni în râs. Ştiţi probabil gluma despre nevasta care a aflat că bărbatu-său a venit beat acasă datorită faptului că acesta nu se împiedicase de mobila modernă pe care o cumpărase de curând.

Lucy râse politicos.

– Nu, gluma asta nu o auzisem.

Stanley îşi privi din nou ceasul, apoi se ridică în picioare.

– În câteva minute începe o emisiune foarte bună de actualităţi. Mamei îi place să stau lângă ea când se uită la televizor. Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă.

– Mai treci pe aici când vei avea mai mult timp la dispoziţie, îi propuse femeia. Bineînţeles, poţi veni şi cu mama ta.

– Da, mi-ar... ne-ar face mare plăcere, Lucy.

Gazda îl conduse până la uşă.

– Salut-o şi pe Terry din partea mea, mai spuse el.

– Aşa am să fac, Stanley. Noapte bună.

Stanley ieşi în verandă, apoi coborî pe trotuar, reproşându-şi că nu mai rămăsese s-o vadă pe Terry să

stea puțin de vorbă și cu ea. Nu spusese tot ce-și plănuise și se temea ca Lucy să nu fi avut impresia că era un papă-lapte. Prezența ei îi dădea o stare de agitație căci se temea ca nu cumva, printr-un mod misterios sau datorită intuiției feminine, ea să-și dea seama că o urmărise pe ascuns de atâtea ori în timp ce se dezbrăca.

Se așeză, protejat de umbra devenită familiară, pe ultima treaptă a scării ce ducea spre veranda casei sale. Cerul era acoperit și întunecat, iar în noaptea de afară se simțea o răcoare plăcută care îi făcea bine. Din spate se auzeau reclamele de la televizorul din living. Pe stradă trecu în viteză o mașină.

În fața casei lui Lucy opri un Alfa-Romeo. Stanley încercă să deslușească ocupanții. După o conversație purtată în șoaptă, din mașină își făcu apariția Terry Kline. Fata se îndreptă spre casa ei, iar mașina care o adusese porni mai departe. Stanley încerca să se gândească la ce ar putea să-i spună. Înainte de a-i fi venit ceva în minte, Terry intrase deja în casă.

Se ridică, își întinse picioarele cuprinse de cârcei și ieși în stradă. La o intersecție mai încolo, o mașină dădea colțul. Nu se zărea nici un pieton. Privi înspre casa lui Lucy și văzu că lumina de la dormitorul acesteia era aprinsă.

Ar fi trebuit să-i spună despre spațiul dintre jaluzele și tocul geamului, pentru propria ei protecție, din moment ce se hotărâse să nu mai tragă cu ochiul la ce se

petrecea în interior. Cu toate că nu vedea nimic rău în asta. Nu deranja pe nimeni.

Cercetă ambele sensuri de circulație ale străzii, apoi o luă cu pas grăbit pe trotuar. În dreptul ferestrei luminate se aplecă și privi prin crăpătură.

Lucy Carr, cu toate hainele pe ea, era așezată pe marginea patului și-și scotea agrafele din păr. Acesta îi căzu în valuri pe umeri. Apoi femeia își descheie nasturii rochiei. Stanley continuă să o privească, ținându-și respirația. Nu trebuia să facă nici un zgomot, pentru a nu atrage atenția asupra lui. Lucy își trase rochia peste cap și în același timp i se ridică și furoul. Femeia se duse la debara, unde urma să-și atârne rochia.

Stanley profită de această pauză pentru a-și muta privirea în susul străzii. Și de această dată nu zări nici țipenie de om.

În dormitor, Lucy tocmai își scotea furoul. Goliciunea pântecelui ei străluci pentru o clipă. Acum i se putea vedea sutienul alb care stătea să plesnească pe sânii bogați.

Femeia ridică furoul și-l duse în debara, alături de rochie.

Revenind foarte aproape de geam, ea se apleacă pentru a-și desface jartierele care-i prindeau ciorapii. Stanley începu să tremure de excitare. Buzele i se uscaseră și i se albiseră. Despărțitura dintre sânii lui Lucy

se adânci. Când începu să se miște prin încăpere, șoldurile i se conturau foarte clar prin chilotul subțire.

Brusc, se produse o scânteie orbitoare, iar Stanley Crayton se retrase de la fereastră surprins și îngrozit, abia înăbușindu-și un țipăt. Rămase neclintit pe trotuar, încercând să-și recapete vederea. Auzi zgomotul unor pași care se îndepărtau și un chicotit ușor. După câteva secunde începu să vadă din nou, dar în jurul lui nu se mai afla nimeni...

Încercând cu disperare să-și domolească teama care pusese stăpânire pe el, Crayton porni în grabă pe stradă. Nu se zărea nici un om. Nu se auzea nici o mișcare. Și totuși fusese urmărit de cineva, tocmai atunci când se credea singurul care spiona.

Ca ieșit din minți, Stanley încerca să-și amintească ce făcea în momentul în care scăpărase blitzul aparatului de fotografiat. Nimic deosebit. Stătea pur și simplu lângă o casă. Ba nu, nu stătea. Era cât se poate de clar că se aplecase spre fereastră și că fusese atât de absorbit de ceea ce vedea în acea cameră, încât nici nu-l auzise apropiindu-se pe cel care-l fotografiase.

Simțea că i se face rău. Fusese prins într-o capcană îngrozitoare. Se mai punea o întrebare și mai enigmatică. Mai important decât identitatea fotografului și motivul pentru care acesta declanșase aparatul, era de știut ce intenționa să facă cu fotografiile.

Stanley Crayton își încleștă pumnii.

CAPITOLUL 10

TERRY KLINE STĂTEA întinsă pe pat, tăcută, cu ochii deschiși în bezna încăperii și cu urechea ciulită la toate sunetele care veneau din camera alăturată. Ascultă pe rând pașii de pe podea, fâșâitul hainelor, zăngănitul umerașelor din debara și, în fine, clinchetul luminii care fusese stinsă și scârțâitul patului în care se suise Lucy Carr.

Afară, un avion trecu făcând un zgomot asurzitor pe deasupra casei, iar pe stradă trecu o mașină. Apoi nu se mai auzi decât briza care făcea să foșnească arbuștii din curte.

Acolo, undeva, Adam Kay o aștepta pe ea. Planul fusese cât se poate de simplu. El se prefăcea că pleacă, dar în realitate dădea doar colțul străzii și oprea mașina acolo.

Ea se ducea la culcare și se prefăcea că doarme până când o lua somnul pe Lucy. După aceea...

Limbile fosforescente ale ceasului de pe noptieră indicau ora 12.30. Lucy Carr dormea foarte adânc de obicei, dar nu strica să-ți iei toate măsurile de siguranță.

Ca să fie sigură, va mai sta în pat încă cincisprezece minute.

Se întinse în pat, având grijă să nu facă nici un zgomot. Când Adam îi propusese acest plan, ea îl considerase nu numai imposibil de realizat, ci pur și simplu de neconceput. Și totuși, sub imboldul lui, și-a dat până la urmă seama că pentru moment era singura cale. Încercarea de a o aduce pe Lucy cât mai aproape de felul ei de a gândi ar fi dus la certuri și supărare, iar Terry era sătulă până peste cap de așa ceva.

– Și pe lângă asta, insistase Adam, acum ești fată mare. Poți face tot ce dorești. Nu poți lăsa la infinit o mătușă care mai e pe deasupra și fată bătrână să-ți arate tot ce e de făcut în viață. Poate că ăsta e și motivul pentru care a rămas fată bătrână, faptul că nu crede într-o relație normală dintre un bărbat și o femeie, îi mai spusese el, îngustându-și privirea. Poate că vrea să te transforme și pe tine într-o fată bătrână ca să aibă companie la bătrânețe. Probabil că e geloasă pe tine dacă te întâlnești cu vreun bărbat ca să te simți și tu bine.

Terry nu se mai gândise la așa ceva înainte. Îi plăcea de Adam pentru că el privea lucrurile altfel decât ceilalți tineri. De asemenea, el părea că înțelege perfect ce simte ea. Nu-i povestise niciodată despre tatăl ei vitreg, dar nici nu ar fi fost necesar s-o facă. Instinctiv, el părea că știe foarte bine că nu trebuia să grăbească aspectele fizice ale

relației lor. Nici măcar nu încercase să-i facă declarații seducătoare, așa cum obișnuiseră toți ceilalți.

Se uită din nou la ceas. Unu fără un sfert. Își ținu respirația și trase cu urechea, dar în casă era liniște. Se descoperi cu grijă și se ridică din pat. Arcurile sunară ca o împușcătură în liniștea profundă din încăpere. Își ținu răsuflarea și așteptă, dar din dormitorul mătușii ei nu se auzi nici un sunet. Își dădu jos pijamaua și începu să se îmbrace fără să aprindă lumina. Când fu gata, deschise încet ușa care dădea în vestibul și-și croi drum spre ieșire. Descuie ușa și o deschise. Înăuntru pătrunseră sunetele de afară. Ieși pe verandă și trase ușa după ea.

Abia după ce a trecut de casa ei și de cea a familiei Crayton își dădu seama că în tot acest timp își ținuse respirația. Scoase un oftat de ușurare. Adam tocmai îi ieșea în întâmpinare.

– Ai avut necazuri? o întrebă el.

Ea dădu din cap, fiind prea încordată pentru a-i putea răspunde în cuvinte.

Adam o luă de mână și porniră amândoi spre mașină. Acum, că se afla cu el, Terry nu mai simțea teama de adineauri. El era stăpân pe sine, pe ea și pe ceea ce aveau să facă împreună.

– Știu că nu îți face plăcere să o înșeli pe mătușa ta, îi spusese atunci când plănuiseră totul, dar trebuie să te desprinzi treptat, altfel nu o vei putea face niciodată.

Terry se închipuise îmbătrânind ca mătușa ei, sin-

gură și lipsită de dragoste, iar gândul acesta o întristase. Își dădea seama că trebuie să scape de sub tutela lui Lucy, dar mai știa că trebuia să găsească un bărbat care s-o înțeleagă pe ea și problemele ei, un bărbat care să se poarte cu delicatețe cu ea. Alți băieți încercaseră să o sărute și să-și plimbe mâinile lor încinse de poftă și murdare pe trupul ei chiar de la prima sau a doua întâlnire. Dragostea pe care a făcut-o cu ei i-a adus întotdeauna în minte ce pățise cu tatăl ei vitreg cu mulți ani în urmă.

Adam porni motorul, apoi mașina dădu colțul străzii și se pierdu în noapte. În seara asta, la bufet, discutaseră încă o dată despre cât de grea va fi prima lor întâlnire. Adam îi sugerase să se strecoare tiptil din casă pentru a se vedea cu el. Vroia să o ducă într-un bar situat în Redondo Beach, numit The Beachcombers, unde puteau să bea ceva și să stea de vorbă. Terry se împotrivise la început.

– Mă rog, renunțase el cu o expresie rănită, dacă tu nu vrei...

– Nu asta e problema, Adam. Mi-ar face plăcere, dar...

– Dar ce? Mătușa ta? Ascultă, Terry, ești femeie în toată firea. Poți face tot ce dorești. Nu trebuie s-o mai lași pe mătușă-ta să te conducă cum vrea ea. Adevărul este că, fără să vrei, îți place să fii condusă. Tu nu vrei să-ți asumi răspunderea proprie.

Și în cele din urmă, așa cum se așteptase și ea, Adam o convinsese că avea dreptul la o viață proprie, că avea nu numai dreptul, dar și datoria de a se duce acolo unde dorea și când dorea și că plecarea pe furiș din casă era numai pentru a evita pentru moment un nou scandal cu mătușa ei.

Pe măsură ce se apropiau de ocean, vântul bătea mai puternic, sărat și rece. Terry se sprijini de Adam, iar el își trecu brațul protector pe după umerii ei. Găsiră un loc de parcare foarte aproape de The Beachcombers.

Orchestra de jazz făcea să pătrundă până afară o avalanșă de muzică. Se auzea bătaia ritmică a bateriei, vibrația tipică a contrabasului, modulațiile pianului, tânguirea în surdină a saxofonului. Singura lumină din încăpere era dată de lumânările care pâlpâiau pe fiecare masă. Adam o conduse la o masă situată într-un colț al localului. Imediat își făcu apariția o ospătăriță zâmbitoare.

– Eu cred că ar fi bine să beau doar o bere fără alcool, spuse Terry. Știi că mâine am de lucru.

– Glumești, desigur, spuse Adam râzând. La prima noastră întâlnire tu ai de gând să bei doar bere dezalcoolizată? Un prieten de-al meu mi-a spus că aici putem bea un martini nemaipomenit.

– Eu chiar n-aș vrea să beau, Adam, spuse ea.

– Tot de frica mătușii tale? o întrebă el zâmbind, dar pe un ton dezamăgit.

– A, nu, dar...

– Faci cum vrei. Poate că n-ar fi trebuit să insist atâta ca să venim aici.

Ospătărița nu se dezlipise de lângă masa lor, iar Terry era conștientă că fata se uita numai la ea. I se părea oare că se poartă ca o proastă? La urma urmei un pahar de martini nu poate face rău nimănui.

– Bine, fie, spuse ea.

– Două martini seci, vă rog, comandă Adam.

Se întoarse apoi spre Terry, îi zâmbi și-i luă mâna într-a lui.

– Nu-ți face probleme. În mai puțin de două ore îți promit că vei fi în patul tău. Mătușa Lucy nici nu-și va da seama.

Terry afișă un zâmbet forțat și nesigur. Era probabil ora unu. Ce s-ar întâmpla dacă Lucy s-ar trezi acum și ar descoperi că ea plecase de acasă? Numai gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva o îngheța.

– N-ar fi trebuit să plec pe furiș de acasă, spuse ea. Am făcut o greșeală, o mare greșeală. Nu mă refer la ceea ce am făcut, ci la felul în care am procedat.

Preț de o clipă el o privi cu atenție, apoi dădu din cap cu un aer foarte serios.

– Poate că ai dreptate. Bem doar paharul acesta și te conduc imediat acasă.

Ea îi strânse mâna, recunoscătoare pentru înțe-

legerea de care îi dădea dovadă. Sosi și băutura comandată, iar ea ridică paharul.

– În sănătatea noastră, spuse el.

– În sănătatea noastră, repetă și ea plină de fericire.

Sorbiră din martini, după care Adam se aplecă spre ea.

– Ce-i cu pata aia de pe nasul tău?

– Care pată? întrebă ea, frecându-se imediat pe față. S-a mai dus?

– Nu. E și mai mare. Ar trebui să te speli cu un pic de săpun.

În lumina slabă din local, oglinjoara din poșetă nu-i înfățișa nimic ieșit din comun. Își ceru scuze și se duse la toaletă. Aici nu descoperi nici o pată pe nas, dar își clăti totuși fața și-și refăcu machiajul.

– A, e mult mai bine, fu de acord Adam când fata reveni la masă. Să mai toastăm o dată. Pentru fericirea noastră viitoare, Terry.

Ea nu-și putu abține un zâmbet. Sentimentul de care era cuprinsă era prea frumos. Pentru că se făcuse târziu și trebuiau să se grăbească, Terry goli paharul dintr-o înghițitură.

La scurtă vreme, Adam achită consumația și părăsiră localul, îndreptându-se spre mașină. O porțiune de drum nici unul din ei nu scoase nici o vorbă. Cerul de deasupra lor era întunecat și se lăsase frigul.

– Sper că nu ești supărat pe mine, Adam, spuse ea.

– Nu, nu sunt supărat, îi răspunse el cu blândețe. Dar mă simt ca un netrebnic care te obligă să faci ceva ce nu dorești.

Terry se cuibări la pieptul lui.

– O să avem ocazia să stăm mult timp împreună. Îți promit. Dar nu așa.

El o strânse la piept, iar Terry închise ochii, cuprinsă de sentimentul de protecție pe care i-l dădea brațul ce o înconjura. O relaxa adierea vântului, uruitul motorului și sunetul continuu al cauciucului ce rula pe asfalt. Pleoapele îi erau din ce în ce mai grele. Începu s-o deranjeze somnolența care o cuprinsese și făcu un efort de a-și deschide ochii.

Mașina se opri. Îl auzi pe Adam coborând. Trebuia să se trezească și să se furișeze înapoi în casă pentru ca mătușa Lucy să nu-și dea seama ce s-a întâmplat. Mâine va avea o discuție cu ea, după care va putea să se întâlnească cu Adam fără să mai plece hoțește de acasă.

Adam era un băiat atât de cumsecade și de înțelegător.

Bărbatul o ridică în picioare. Terry deschise cu greu ochii și zări o mulțime de lumini pe care încercă să le deslușească. În fața ei se afla un uriaș panou de tuburi fluorescente pe care se puteau citi cuvintele "Motelul Ocean View".

Cuprinsă de disperare, fata lupta din răsputeri să se trezească. Ce se întâmpla cu ea? Cu siguranță că un

singur pahar de martini nu o putea aduce în această stare.

– Adam, șopti ea. Ce se întâmplă, Adam? Unde ne aflăm?

Apoi vălul negru i se așternu din nou înaintea ochilor. Următorul lucru pe care îl auzi fu o voce îngrijorată de bărbat care întreba: "N-a pățit nimic?" În coșmarul în care se afla, glasul acesta îi răsuna foarte asemănător cu cel al lui Billy Schnepf, tânărul cam imbecil de la departamentul de întreținere al firmei Spacetronics. Ce căuta oare Billy în visul ei, dacă acesta era într-adevăr un vis?

– E doar un pic somnoroasă, se auzi apoi vocea lui Adam. Lasă ușa deschisă. Trebuie să mă duc după aparatul de fotografiat.

Încercă să se miște, dar totul se nărui din nou în jurul ei. Și totuși cineva o atingea și o muta în alt loc.

Din nou auzi, ca din depărtări, vocea lui Adam.

– Și acum ce mai aștepți? Dă-i bătaie! Dezbrac-o, idiotule!

Terry simți o mână aspră care îi descheia cu stângăcie nasturii bluzei. Panica de care fusese cuprinsă o îndemnă să scoată un strigăt sfâșietor care se produse la limita subconștientului ei, dar care refuză să-i iasă pe gură. Înaintea ochilor îi apăru chipul tatălui vitreg, cocoțat deasupra ei și duhnind a bere și transpirație. Prin pleoapele ei închise pătrunse deodată o scânteie de

lumină orbitoare. Simți că este zgâriată, strivită și pătrunsă. O greutate uriașă îi luă respirația, apoi se făcu din nou întuneric.

Ceva o lovise în obraz. Trezindu-se, începu să-și simtă pielea feței. Se afla în mașină, lângă Adam. Opriseră în fața casei ei. Apoi reapăru senzația de somnolență și genele începură să-i tremure.

– Trezește-te, îi spuse Adam, scuturând-o ușor de umeri. Terry, mă auzi?

Ea dădu din cap. Era atât de obosită, încât simțea că i se face rău.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Nimic, spuse el. Ai ațipit doar pe umărul meu în timp ce ne întorceam acasă.

– Parcă am ajuns la un motel, reluă ea vag, încercând să-și amintească.

Adam se prefăcu mirat, apoi izbucni în râs.

– Ai adormit pe drum. Ascultă, Terry, acum ai ajuns acasă. Încearcă să rămâi trează pentru a putea să intri în casă fără s-o trezești pe mătușa ta. Înțelegi ce spun?

– Da, răspunse ea. Și totuși, mă simt foarte ciudat. Credeam că...

– Lasă asta, o repezi el, apoi se întinse să-i desfacă centura de siguranță și deschise portiera. S-a făcut târziu. Ar trebui să te grăbești puțin.

Terry dădu din cap somnoroasă și coborî simțind că o dor toate oasele la fiecare mișcare. Rămase lângă

mașină, amețită și confuză. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar Adam demarase deja și se îndepărtase. Stătu o clipă în colțul străzii, privind la mașina care se făcea nevăzută, apoi se târî cu greu spre veranda casei sale.

Încerca să-și amintească ce se întâmplase. Din pâlpâirea tuburilor de neon reușise să citească inscripția "Motelul Ocean View", de asta era sigură. Încetul cu încetul, îi reveneau în memorie și alte elemente. Fusese cărată din mașină într-o cameră de motel și apoi așezată pe un pat. După aceea...

Adam îi spusese că visase, dar totul părea atât de real. Va încerca să nu se mai gândească la asta. Va avea destul timp mâine. Noaptea asta trebuia să aibă grijă să intre în casă fără să facă nici cel mai mic zgomot. Indiferent de ce i se întâmplase, mătușa Lucy nu va trebui să afle niciodată că ea plecase pe furiș de acasă.

Ajunsă în dormitorul ei, închise ușa. Acum, după ce se simțea în siguranță în propria ei cameră, începu să tremure. Se privi în oglindă. Părul îi era răvășit, iar partea din față a bluzei sfâșiată. Se dezbrăcă și-și privi vânătăile care-i maculau carnea albă.

Se așeză pe marginea patului și începu să plângă încet.

CAPITOLUL 11

SYLVIA RENNER SE plimba nervoasă prin camera de motel, refuzând în mod deliberat să se uite la ceas. Știa însă că trebuia să fie nouă fără un sfert. Dave întrecea orice măsură. Își stinse țigara cu furie, își aprinse alta și se duse la fereastră, dădu la o parte draperiile și privi afară. Văzu trotuarul de beton din fața motelului, panoul fluorescent care anunța că mai există un loc liber, mașina ei parcată în față și traficul intens de pe stradă. Nici urmă de Dave Underwood.

Mă rog, nu întârziase până acum decât câteva minute. Și totuși, prin asta vroia să-i demonstreze că nu se grăbește de loc să o vadă. Probabil că vroia să-i dovedească și prin acest gest că Sylvia se afla oricând la cheremul lui. Nu-i părea rău pentru asta. Știa bine că existau zeci de bărbați care și-ar fi dorit să fie singuri cu ea într-o cameră de motel. Numai că ea îl dorea pe Dave.

Ce bine ar fi ca Harvey să mai învețe câte ceva de la Dave, gândi ea cu amărăciune. Făcuse o mare greșeală căsătorindu-se cu un bărbat cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea. Cândva Harvey îi oferise siguranță și un

anume statut în societate. Era șeful Departamentului publicațiilor tehnice de la Spacetronics, un cadru de conducere cu o leafă mare, dar și mai importantă fusese sclipirea minții lui, care-i asigura succesul profesional.

Îl cunoscuse prin intermediul unor prieteni comuni. Își dăduseră întâlniri timp de câteva luni și în cursul acestor întâlniri el nu făcuse altceva decât să o ia de mână și să o sărute cu pasiune. Reținerea lui o determinase să se întrebe cum s-ar purta Harvey într-un cadru mult mai intim. Singurul intelectual cu care se culcase până atunci fusese un tânăr student care-și dorea să devină poet. A fost o relație plină de stângăcii și nepotriviri, dar Harvey nu era nici tânăr și nu avea nici veleități de poet. El îi stimula mai mult imaginația decât pasiunea. Iar ei, din câte se pare, îi cam dispăruse imaginația.

Se căsătoriseră discret și plecaseră în luna de miere la Ensenada, în Mexic. Pe drum, au tras la marele și vechiul hotel Del Coronado, situat în apropiere de San Diego. Au închiriat o cameră cu vederea spre Oceanul Pacific, spre piscina hotelului și spre arenele de tenis. Beau amândoi vodcă cu apă tonică în curtea interioară, sorbind din paharele înalte, sub umbrela care îi ferea de soarele ce se pregătea să apună.

Chiar în fața lor jucau tenis doi bărbați. Unul dintre ei, gras și gâfâind tot timpul, avea un creștet pleșuv înconjurat pe margini de câteva fire de păr cărunt. Celălalt era tânăr și se mișca cu multă suplețe în șortul

alb. Avea un păr negru, neted și lucios, ochi negri și un ten măsliniu. Era probabil spaniol sau mexican și, fără îndoială, foarte frumos. Privirea Sylviei îl iscodea mereu. Tânăra femeie observase cu o plăcere care îi încălzea sufletul că și el se întorcea mereu să se uite la ea.

După meci, bărbatul urcă pe platoul curții interioare și veni la masa lor. Privindu-i pieptul robust și masculin ce se întrezărea sub bluza de tenis, Sylvia își îngustă ochii într-un gest de admirație. Când bărbatul ajunse în dreptul mesei lor, femeia simți că-și pierde respirația.

– Scuzați-mă, spuse el într-o engleză îngrijită, lăsând să i se vadă niște dinți albi și sănătoși. V-am observat stând la această masă și am avut sentimentul că ne cunoaștem de undeva. Mă numesc Ramon Garcia și stau în camera 103.

Nu se cunoșteau, bineînțeles, dar el se așeză oricum la masă și bău un pahar cu ei. Ramon era arhitect în Mexico City și venise la Coronado pentru a petrece o scurtă vacanță. Când Harvey îi spuse că el și Sylvia se aflau în luna de miere, Ramon ridică ușor din sprâncene. Sylvia își dădu seama la ce se gândise. Se întreba desigur cum de a putut o femeie atât de tânără și frumoasă să se mărite cu un bărbat atât de bătrân. Bărbatului îi mai treceau și alte gânduri prin minte. Își dădea seama după felul în care ochii lui negri alunecau pe părul și pe chipul ei, pe gât și pe sâni, pe picioare și pe tot ce avea mai

frumos. Sylvia își simțea pielea tresărind cu voluptate sub mângâierea privirii lui.

După o vreme, Ramon îi părăsi, dar amintirea privirii sale continuase să-i ardă sufletul, provocându-i o fierbințeală lăuntrică. Puse o mână pe brațul lui Harvey, iar acesta fu uluit de vocea răgușită și aproape șoptită a soției sale.

– Cred c-ar fi timpul să ne ducem la culcare, spuse ea.

Harvey își privi ceasul de la mână și încuviință.

– Ne așteaptă o mulțime de treburi, fu el de acord.

Sylvia nu-și dăduse seama ce vroia să spună prin asta. Când se ridicase de la masă și o așteptase să o ia înainte, chipul lui era foarte serios și nu trăda nici o urmă de emoție.

Locuiau la numărul 110, la numai câteva camere de cea a lui Ramon. Mexicanul le spusese că este burlac și că-i plăcea să-și petreacă vacanța singur, dar Sylvia se întreba dacă în noaptea asta nu se afla în cameră cu vreo fată. Alungă acest gând în momentul în care intră cu proaspătul ei soț în camera lor și închiseră ușa după ei. Afară se întunecase. Aprinseră lumina și traseră draperiile.

În timp ce Harvey se spăla pe dinți în baie, Sylvia își dădu jos toate hainele și se strecură goală în pat, nerăbdătoare să-l primească. De câte ori avea un nou bărbat era cuprinsă de fiori. În general, toți erau la fel, dar existau multe diferențe în felul de a aborda o femeie

și în tehnica folosită și uneori chiar din punct de vedere fizic. De fiecare dată când avea o aventură, tânjea deja la următoarea. În aparență, Harvey era un tip liniștit, dar în pat nu era exclus să devină un tigru.

Proaspătul mire ieși din baie îmbrăcat în pijama și căscă.

– Am lăsat vorbă să fim treziți mâine la ora opt, spuse el, stingând lumina. Luăm micul dejun și putem pleca mai devreme spre Ensenada.

– E bine așa, spuse ea.

În lumina difuză care se strecura în încăpere îl văzu îndreptându-se către pat. Salteaua se îndoi sub greutatea bărbatului care se așeză lângă ea. Mâna lui îi atinse cu abilitate umărul. Sylvia zâmbi și se întoarse cu fața spre el.

– Suntem amândoi foarte obosiți, spuse Harvey. Ar fi mai bine să ne culcăm.

Buzele lui mângâiară obrazul femeii, apoi Harvey îi întoarse spatele și-și căută o poziție cât mai comodă. Sylvia se încruntă, neînțelegând ce se întâmpla. "Să ne culcăm?" Tocmai în noaptea nunții?

Crezu că înțelege ce punea la cale soțul ei. Nu o aflase până acum, dar Harvey Renner avea un ascuțit simț al umorului. Sigur, asta era, făcea o glumă cu ea. Vroia să o audă protestând, poate chiar implorându-l să facă dragoste cu ea. În cazul acesta va avea o mare surpriză pentru că ea nu va intra în jocul lui copilăresc și

prostesc. După o vreme, el va fi cel care va înnebuni de dorință, știind-o lângă el, goală și pregătită pentru amor.

Se strădui să rămână nemișcată, ascultându-i respirația de la numai o jumătate de metru. Zâmbi sfidătoare în întuneric. Trecuseră mai multe minute. Harvey ajunsese probabil la capătul răbdării. Ar fi culmea ca în cele din urmă să adoarmă tocmai ea, tot așteptându-l să facă o mișcare. I-ar produce un adevărat șoc lui Harvey. Ideea îi păru atât de nostimă încât râse cu voce tare.

Pe autostrada care șerpuia de-a lungul litoralului se auzi o mașină. Pe deasupra trecu un avion. De la parterul hotelului răsuna muzică. În liniștea apartamentului rezervat pentru luna de miere se auzea doar sforăitul ușor al lui Harvey.

Sylvia se ridică în capul oaselor și îl privi turbată de mânie. Deci acum se prefăcea că doarme. Gluma asta mersese prea departe. Dorința ei de a avea un bărbat devenise insuportabilă. Mai întâi Ramon îi aprinsese apetitul prin simplul fapt că o privise. Acum era torturată de propriul ei soț, care o tachina prin prezența lui inertă. Nu mai putea suporta nici o clipă să-l vadă stând cu spatele întors la ea.

– Harvey, spuse ea apucându-l de umăr și zgâlțâindu-l, ai câștigat. Gata. Hai să punem capăt acestei comedii. A fost nostim, dar acuma ajunge.

El mormăi un răspuns somnoros și încercă să se

desprindă de ea. Sylvia se cuibări la pieptul lui și-și strecură mâna sub elasticul pantalonilor lui de pijama.

Harvey se ridică brusc și o privi uluit.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Șocată, Sylvia descoperi adevărul.

– Deci... deci nu te prefăceai, spuse ea nevenindu-i să creadă. Tu dormeai cu adevărat.

– Bineînțeles că dormeam. Tu ce credeai?

– Credeam că vrei doar să mă tachinezi, că te prefaci că dormi înainte de a face dragoste cu mine.

Pentru o clipă, Harvey păru preocupat de un gând.

– Credeam că ești obosită și...

– Ei, află că nu sunt obosită, spuse ea plină de vitalitate, întinzându-se din nou spre el. Este noaptea nunții mele, Harvey Renner, iar tu ai să înregistrezi o adevărată performanță, așa cum trebuie să facă un adevărat bărbat într-o astfel de ocazie.

– O performanță?! răsună înspăimântată vocea lui. Niciodată nu mi-a plăcut acest cuvânt când e vorba de sex. Îmi sugerează că bărbatul ar fi ca o maimuță dintr-un circ.

Ea se cuibări încă o dată la pieptul lui, cuprinsă de un sentiment de singurătate, absurd într-o astfel de împrejurare, apoi îl mângâie pe piept și-i acoperi fața cu sărutări. Îi luă o mână și o puse pe unul din sâni, iar pe cealaltă o obligă să-i alunece pe unul din picioare.

– Bine, spuse el.

Harvey se desprinse de ea, se ridică din pat și-și dădu jos pijamaua. În întunericul din încăpere, trupul lui subțire părea îngrozitor de plăpând și de lipsit de vlagă. Imaginea aceasta îi alungă Sylviei toată pasiunea. Îmbrăcat, Harvey părea distins și plin de autoritate. Învelișul civilizației îi ascundea defectele naturii. Acum însă arăta ca un bătrân ridicol și pricăjit.

Încercară să facă dragoste, dar nu ieși mai nimic. Se rostogoliră, se zvârcoliră și gâfâiră cu sufletul la gură, iar mâinile lui subțiri și osoase pipăiră lipsite de experiență trupul femeii. Nu avea însă nici un rost, absolut nici un rost.

– E în regulă, Harvey, spuse ea. Ai avut dreptate, suntem amândoi prea obosiți. Poate mâine...

O surprinsese și pe ea cât de calm îi vorbise, cât de delicată fusese, deși în sufletul ei îl blestema. Fiecare nerv al trupului ei părea că stă să explodeze. Tensiunea sexuală a femeii ajunsese la apogeu și nu-și găsea alinare. Nici o șansă. Doar dacă...

Așteptă, trăgând cu urechea la răsuflarea lui ostenită, până când Harvey fu cuprins de un somn profund. Nu înțelegea cum poate fi cineva atât de obosit. Se dădu jos din pat, puse pe ea un halat și deschise ușor ușa care ducea spre coridor. Nu se vedea nimeni. Se strecură afară, închizând ușa fără a o încuia însă și se îndreptă pe vârful picioarelor spre camera numărul 103. Bătu la ușă.

Îi deschise chiar Ramon Garcia. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi și o bluză sport și se holba la ea din cadrul ușii. Părea surprins și în același timp speriat.

– Pot să intru? îl întrebă ea.

– Desigur, răspunse Ramon, dându-se la o parte. Soțul tău...

– Doarme, îl lămuri ea, strecurându-se pe lângă el.

Apoi Ramon închise ușa.

– Mi-e greu să cred așa ceva.

– Și pentru mine a fost o surpriză.

Bărbatul o privea ca și înainte, la fel de absorbit și asta îi aprinse din nou trupul gol de sub halatul subțire. Simțea puternic dorința lui, care îi alunga sentimentul de singurătate și de frustrare.

Își desfăcu cordonul halatului.

Zgomotul unei mașini alungă reveriile Sylviei și o readuse la realitatea camerei de motel. Se ridică în picioare, dădu la o parte faldurile draperiei și-l zări pe Dave coborând din mașină. Zâmbi bucuroasă și se întoarse la locul ei.

Escapada cu Ramon a fost singura aventură a lunii de miere care a meritat tot efortul. Arhitectul fusese generos și un mare expert în arta amorului.

Nu-l mai revăzuse niciodată, deși și-ar fi dorit-o.

Ramon râsese cu delicatețe de propunerea ei de a încerca să se mai vadă din când în când. Nici nu putea fi vorba de așa ceva, îi spusese el.

Între timp avusese și alți bărbați, iar acum era Dave. Nu era la fel de rafinat ca Ramon, dar în felul lui era un drăguț. Se gândise și la Pete Wiley, dar tipul era un mitocan care nu și-ar fi știut ține gura. Ar fi fost suficient să-i facă o singură favoare și Pete ar fi împrăștiat povestea în toată firma, zdrobindu-i inima lui Harvey și distrugând reputația ei de femeie măritată.

Auzi o bătaie scurtă în ușă și Dave își făcu apariția, salutând-o cu un zâmbet șters.

– Era și timpul, îi spuse ea, cu o furie disimulată.

– Îmi cer scuze.

– Nu am nevoie de explicații.

Tonul ei deveni, brusc, plin de veselie.

– O să recuperăm timpul pierdut.

Își aruncă brațele în jurul lui, îl sărută cu pasiune pe gură, îl trase spre ea, îmbătată de bărbăția pe care o emana Dave.

– Mmm, delicios, spuse ea. Hai să dăm jos hainele astea de pe noi.

– Așa, fără nici o pregătire?

– Astăzi nu am chef de așa ceva, spuse ea cu nepăsare. Am adus cu mine un termos plin cu martini, dar înainte te vreau pe tine, chiar dacă voi fi nevoită să te violez.

– Nu pot să rămân prea mult, Sylvia.

Ea zâmbi cu amărăciune.

– Nu uita că sunt încă un bărbat căsătorit.

– Parcă mi-ai mai spus-o. Bine, vom fi și mai discreți și vei putea rămâne mai mult. Un alt motiv pentru a bea martini mai târziu.

Sylvia începu să-i desfacă cureaua. Dave își puse mâinile pe sânii ei. Pielea femeii se înfioră sub degetele lui. Sylvia simți că și trupul lui răspundea impulsului dat de degetele ei, care-i pipăiau pielea. Răsuflarea lui îi ardea obrazul. Sylvia își ridică fața pentru a primi sărutul lui lung.

– Dave, murmură ea excitată. Dave... oh, Dave.

Pe neașteptate el îi spuse:

– Iartă-mă.

Apoi se retrase și se așeză pe marginea patului.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Dave, iubitule, tu ai ceva pe suflet. Nu te mai gândi la nimic acum.

Dave suspină adânc.

– M-am săturat, asta-i tot. În seara asta aveam pur și simplu chef să stau acasă în papuci.

Sylvia izbucni într-un râs isteric.

– Ești prea tânăr să rămâi în papuci acasă. Asta-i o preocupare pentru oameni bătrâni, ca Harvey.

– Poate că ar fi mai bine să bem totuși ceva înainte, sugeră el. Acum nu-mi stă gândul la făcut dragoste.

Încerca oare să o jignească, să se răzbune pe ea pentru că-l obligase să plece de lângă Donna?

Sylvia știa că din punct de vedere sexual era bună pentru el. Poate că nu era o expertă în arta culinară, dar în viață erau și alte lucruri mai importante și la fel de vitale, cum ar fi experimentarea unei relații intime în singurul mod complet și satisfăcător.

Turnă băutura din termos în două pahare adânci. Veni și se așeză lângă el pe marginea patului, apoi își ridică paharul și toastă:

– În sănătatea noastră, propuse ea.

El se încruntă, dar bău. În cele din urmă îi spuse:

– Îmi placi, Sylvia.

– Mulțumesc, răspunse ea sec. Înseamnă că rămânem prieteni?

El râse, dar nu cu toată inima.

– Nu. Tu nu poți fi prietena nimănui. Ești o femeie foarte sexy și foarte dorită, dar... dar aș vrea să înțelegi că eu o iubesc pe Donna și că nu știu dacă sunt capabil să satisfac două femei. Vroiam să înțelegi acest lucru. Noi doi avem această relație, dar... în fine, la urma urmei sunt un monogam.

Sylvia izbucni în râs.

– O, păi asta-i grozav. Dacă tu consideri că nu poți satisface două femei simultan, n-ai decât să comutezi doar pe una din partenere.

– Sylvia, o întrerupse el pe un ton dojenitor.

– A, nu te speria, iubitule, spuse ea sărutându-l matern pe obraz. Sunt doar dezamăgită, asta-i tot. Ar trebui să fii flatat.

El clătină din cap cu un aer posomorât, privind fix paharul din mână. Bău apoi până la fund și se ridică în picioare.

– Sincer trebuie să plec, Sylvia, spuse el. Poate ne mai vedem altă dată.

O sărută fără pasiune și plecă. Sylvia rămase la fereastră, urmărind cu privirea mașina care se amesteca în traficul de pe șosea.

– Se întoarce la mâncărica încălzită, spuse ea cu glas tare.

Absurdul situației o făcu să izbucnească într-un râs nervos. Își mai turnă un pahar din termos. Nu-i trecuse niciodată prin gând ideea căsătoriei cu Dave, dar acum începu să se gândească serios la acest lucru. Cu el ar fi putut fi fericită, de asta era sigură. Chiar și făcând excepție de modul în care făcea dragoste, Dave era un scump. Marele obstacol rămânea Donna. În ochii lui Dave, imaginea frumoasei și iubitoarei sale soții trebuia distrusă.

CAPITOLUL 12

SE FĂCUSE OPT ȘI JUMĂTATE. Dave lipsea din nou de acasă. Donna își făcuse planul pentru petrecerea acestei seri. Va citi puțin, apoi va face o baie călduță și se va duce la culcare.

În ultima vreme făcuse o mulțime de băi calde, dar acestea nu o ajutaseră să scape de tensiunea nervoasă. Se pare că nimic nu o putea ajuta în acest sens. Trăise într-o stare ce risca să se transforme într-o adevărată panică din momentul în care Dave îi povestise despre noul lui coleg de serviciu care lucrase înainte la Mitchell Aircraft. Mitchell era o companie uriașă. Nu e exclus ca Adam Kay să nu fi auzit niciodată poveștile care circulau în legătură cu ea. Dar dacă totuși le-a auzit?

Gândul o făcu să se cutremure. Avusese vise rele despre o persoană care știa totul despre San Jose și care parcurgea întreaga lume pentru a ajunge în cele din urmă la Dave. Fusese o experiență nefericită, dar lucrurile se întâmplaseră în realitate și ei îi era sincer rușine pentru ele. Cum vor afecta oare aceste fapte căsnicia lor și relațiile lor personale dacă Dave va afla vreodată?

Poate că Dave ar ierta-o, dar atunci ar afla și prietenii lui de la Spacetronics care i-ar arunca numai priviri cu înțeles și ar face glume pe seama lui. Trecutul ei ar putea de asemenea, influența negativ dosarul lui de securitate și șansele de promovare.

Cu un efort, alungă gândurile care o chinuiau din minte. Până acum nu auzise niciodată de acest Adam Kay și existau șanse ca nici el să nu fi auzit nimic despre ea. Cu fluctuația înregistrată în industria de avioane și de rachete, era inevitabil ca cineva de la Mitchell să ajungă într-o bună zi să fie angajat la Spacetronics. Își punea o mare speranță în această ipoteză.

Rămase goală în fața oglinzii din dormitor și se întinse voluptuos. Avea o carnație tare și sâni mari care nu aveau nevoie de sutien. Talia ei suplă se lățea brusc în două șolduri splendide, iar coapsele se îngustau printr-o curbă fină în două picioare frumoase. Un trup de femeie făcut pentru dragoste. Acum era al lui Dave, numai al lui. O iubea foarte mult și dragostea lui va fi cu siguranță suficientă pentru a depăși orice greșeală a vieții ei dinainte. Petrecuseră ani de neuitat împreună și cu siguranță vor mai petrece mulți de acum înainte.

Își luă halatul din debara și intră în baie, unde apa caldă țâșnea șuvoi din robinet. Își dădu jos halatul, încercă temperatura apei și intră în cadă.

Apa era ca o uriașă mână protectoare. Închise ochii

și se lăsă moale, simțindu-se în scurtă vreme complet relaxată.

Tocmai atunci cineva sună la ușă.

Deschise supărată ochii. Ce porcărie! Aproape de fiecare dată când se băga în cadă și începea să se simtă mai bine, suna telefonul sau era cineva la ușă. La telefon era mai ușor să nu răspunzi pentru că persoana în cauză te putea suna și mai târziu. La urma urmei și soneria de la ușă putea fi ignorată. Se așeză din nou în cadă în poziția cea mai comodă. Dave avea cheia la el, iar în seara asta nu așteptau pe nimeni în vizită. Era probabil un comis-voiajor, care va mai suna încă de câteva ori până își va da seama că nu e nimeni acasă.

Soneria de la intrare se mai auzi de câteva ori. Comis-voiajorii nu sună de obicei în timpul nopții, își aminti Donna.

Persoana de la ușă suna însă în continuare. Donna numără de câte ori auzise soneria. Zece, unsprezece, douăsprezece, fără încetare, de parcă persoana de afară ar fi știut cu siguranță că ea este acasă și dorea să i se răspundă.

Oftând învinsă, Donna se ridică din cadă udând totul în jur. Insistența celui de la ușă o făcu să se grăbească. Abia reușind să se șteargă un pic, își puse pe ea halatul de catifea subțire al cărui cordon și-l legă în drum spre ușa de la intrare. Deschise și în clipa aceea soneria încetă să se mai audă.

În pragul ușii stătea un tânăr. Avea un aspect plăcut, păr negru, tuns îngrijit. Era îmbrăcat în haine de stradă, dar de bună calitate. Acum îi zâmbea amabil.

Donna se încruntă la el.

– Ce doriți?

– Mă numesc Adam Kay, doamnă Underwood, spuse el calm. Aș dori să intru un pic și să stăm de vorbă.

Ea ezită o clipă, simțind brusc că îi îngheață sufletul. Inima începu să-i bată foarte repede. În clipa aceea ar fi vrut să-i trântească ușa în față, reducându-l la tăcere pe Adam Kay și ceea ce reprezenta el. El o privea cu atenție.

– Nu vă simțiți bine, doamnă Underwood? o întrebă el.

– Ba da... Mă simt... bine, spuse ea. Ce anume doriți de la mine?

– V-am mai spus, reluă el pe un ton răbdător. Vreau să intru și să stăm puțin de vorbă.

– Soțul meu nu este acasă, continuă Donna. Este plecat la...

– Cunosc acest lucru. De fapt am așteptat afară până l-am zărit plecând. Apoi nu știți despre ce este vorba. Nu cu Dave aș vrea eu să stau de vorbă, ci cu dumneavoastră.

– Dar eu nici nu vă cunosc, spuse ea, aproape răstindu-se la el. Ce doriți de fapt de la mine?

– Ați lucrat cândva la firma Mitchell Aircraft din San Jose, spuse el. Ca și mine de altfel. Vroiam doar să discutăm un pic despre vremurile trecute.

– Poate altă dată. Acum sunt foarte ocupată.

Încercă să închidă ușa, dar el o apucă strâns de mână. Donna se crispă de durere și se eliberă din strânsoarea lui, iar el se strecură în living făcându-și cu greu loc pe lângă ea. Se întoarse apoi spre ea cu un rânjet pe buze.

– Ți-am spus doar că vreau să stăm un pic de vorbă, Donna.

– Eu sunt doamna Underwood, spuse ea, lăsând ușa deschisă. Iar acum ieși imediat din casa mea până nu chem poliția.

El zâmbi îngăduitor.

– Nu cred că ai s-o faci. Prin firea mea sunt un tip foarte cumsecade. Nu-mi face plăcere să-i calc pe alții în picioare, mai ales când e vorba de o femeie drăguță ca tine, spuse el dezbrăcând-o din ochi. Dar o voi face dacă voi fi nevoit, continuă el imediat. Și dacă voi fi nevoit s-o fac, îi voi spune soțului tău totul.

Donna închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Îl privea pe Adam care era ca un șarpe gata să atace. Se simțea stoarsă de orice emoție, slăbită și neajutorată. Știa, lua-l-ar naiba, știa totul despre ea. Coșmarul ei devenise realitate.

– Nu înțeleg ce... ce vrei să spui.

El începu să râdă.

– Ai o casă foarte frumoasă, Donna. Cred că ești foarte fericită.

– Cât vrei? întrebă ea încet.

Adam păru surprins de această întrebare.

– Te referi la bani? Banii sunt prea departe de ceea ce doresc eu de la tine, îi explică el, studiind-o din nou din creștet și până-n picioare. Vreau numai să mă conving dacă poveștile alea pe care le-am auzit despre tine sunt adevărate.

– Ticălos ordinar, spuse ea.

El râse din nou.

– Nu ai găsit alte cuvinte pentru a te adresa unui prieten din San Jose?

– Nu, nu am găsit, îl repezi ea. Nu-mi vin în minte cuvintele suficient de murdare pe care le meriți.

El continua să se holbeze imperturbabil la ea, într-un mod care-i făcea pielea de găină. Brusc, își dădu seama că era goală pe dedesupt și că trupul ei udase halatul, făcându-l să se muleze strâns și să-i scoată în evidență sânii, pântecele și coapsele. Duse instinctiv mâna la cordon pentru a verifica dacă este legat, dar în fâstâceala ei nu făcu decât să-l slăbească și halatul se desfăcu preț de o secundă. Își trase în grabă poalele halatului una peste alta, dar în momentul acela Adam pornise deja spre ea rânjind.

– Dă-mi voie să te ajut, se oferi el.

Donna se retrase.

– Ieși imediat afară, că dacă vine soțul meu, te omoară.

Bărbatul izbucni într-un râs răgușit.

– Soțul tău e prea ocupat la ora asta pentru a se mai gândi la micuța lui Donna. E prea ocupat să se tăvălească în căpița cu fân cu altă fată. Unde ți-a spus că se duce? La popice cu Pete Wiley?

– Minți, spuse ea.

– Oare? Dă-i un telefon lui Pete și convinge-te singură.

Donna scutură din cap.

– Nu-mi pasă. E vorba de căsătoria mea și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ți-ai băga nasul.

– Așa am să fac dacă vei fi cooperantă. Dacă nu, am să-i spun lui Dave că erai o adevărată legendă în San Jose și că te culcai cu...

Donna întinse mâna să-l lovească, dar el se eschivă cu ușurință și o prinse de încheietură ca într-o menghină, trăgând-o spre el. Halatul i se desfăcu. El o apucă cu putere de șolduri și-și lipi trupul de al ei.

Donna gemù îngrozită, iar cu mâna liberă începu să-l lovească pe unde apuca.

– Așa te vreau, păpușico, spuse el râzând. Îmi plac femeile active. Dacă vrei să te lupți un pic pentru a-ți ușura conștiința încărcată, dă-i drumul, dar ai grijă să nu exagerezi.

– Lasă-mă în pace! strigă ea.

El îi eliberă încheietura și o încolăci cu brațul său pe sub halat, cufundându-și fața în părul ei.

– Mmm..., murmură el, ești într-adevăr nemaipo-

menită, Donna. O să ne distrăm de minune. Tipii ăia de la Mitchell aveau perfectă dreptate.

– Nu, suspină ea îngrozită. Nu vreau!

– Ce mai contează un bărbat în plus? spuse el.

O sărută cu atâta sălbăticie, încât îi dădu sângele. Ea își desprise gura de a lui și începu să țipe. Adam o lovi peste față cu dosul palmei. Ea se clătină, nemaisimțindu-și obrazul din cauza loviturii, și căzu pe covor. Bărbatul se sui deasupra ei, cu chipul desfigurat de turbare.

– Am încercat să ajung la o înțelegere omenească cu tine, spuse el pe un ton ascuțit. Am să ți-o spun mai pe șleau, în caz că n-ai înțeles încă despre ce este vorba.

Ea începu să plângă încet. Își trase halatul peste pulpele goale și închise ochii, încercând să nu-l mai asculte, dar nu reuși.

– La Mitchell te-ai încurcat cu un inginer, spuse Adam neîndurător. Cu un inginer căsătorit.

– Nu am știut că e căsătorit, răspunse ea printre lacrimi. Îmi spusese că mă iubește.

– Iar când ai aflat totul și i-ai făcut o scenă, el te-a părăsit. Le-a spus tuturor ce poamă ești și astfel popularitatea ta a început să crească cu fiecare zi care trecea. Numai că tu nu ai fost în stare să înfrunți viața și ai devenit o bețivă de prima mână, nu-i așa?

– Îl iubeam, spuse ea. Sau cel puțin așa credeam.

– Și astfel ai ajuns să bei în fiecare zi și să te culci cu

oricine îți apărea în cale, izbucni în râs Adam. Ai devenit o adevărată legendă a acelui oraș, Donna. Ești vestită. Am aflat povestea ta de îndată ce am ajuns acolo, povestea fabuloasei Donna Stanton. Era de ajuns ca cineva să-ți ofere ceva de băut, și...

– Încetează! strigă ea, astupându-și urechile să nu-l mai audă. Ce dorești de la mine?

Preț de o clipă el nu-i dădu nici un răspuns. Când Donna își ridică privirea spre el, chipul lui era neașteptat de blând.

– Vreau să-ți salvez căsnicia, Donna. Să salvez slujba soțului tău, care riscă să-și distrugă cariera din cauza unei promovări. Știi foarte bine ce doresc eu, Donna, iubito, și nu ai de ales. Trebuie să-mi dai ce-ți cer. Mie și încă unei persoane cu care am să te rog să fii cât se poate de drăguță.

Donna își regăsi în cele din urmă glasul.

– Nu mi-e frică de tine, scânci ea. Am să-l sun pe soțul meu...

– Numai că nu știi la ce motel se află, o întrerupse Adam, și chiar dacă ai ști; Dave ar fi prea ocupat ca să-ți răspundă la telefon.

– S-a dus la o partidă de popice cu Pete Wiley, insistă ea.

– Poți verifica foarte ușor dacă e așa. Dă-i un telefon lui Pete. Poți afla adevărul cu urechile tale.

Donna pluti ca într-un vis către telefon, așteptând

oarecum ca Adam s-o împiedice. Formă numărul familiei Wiley. În receptor se auziră două apeluri înainte de a i se răspunde.

– Alo, se auzi glasul lui Pete Wiley.

Donna își stăpâni cu greu emoția. Obiectele din încăpere păreau a pluti prin fața ochilor ei. Nu-i venea în minte nici un cuvânt.

– Alo, spuse din nou Pete. Alo.

Donna își învinse în cele din urmă uluirea.

– Pete, sunt eu, Donna. Mi-l dai un pic pe Dave la telefon?

– Dave nu e aici, îi răspunse Pete.

Donna simți că inima îi stă pe loc. Își ridică privirea spre Adam, care îi zâmbea triumfător.

– Pete, trebuie să mă ajuți, spuse ea repede. Adam Kay este la mine și mă amenință. Caută-l, te rog, pe Dave și anunță-l și pe el.

Adam continua să zâmbească cu sarcasm.

Pete scoase un oftat.

– Mai devreme sau mai târziu tot ai fi aflat, Donna. Dave are o amantă și mă folosește pe mine drept paravan. Nu am nici o idee unde se află acum. Bănuiesc că prin vreun motel. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun tocmai eu, dar...

Cu graiul pierit, Donna puse receptorul în furcă și închise ochii. Dave își găsise o altă femeie. Dar de ce? De

dragul unei schimbări? Ce mai conta? Brusc fu cuprinsă de un acces de gelozie și de indignare.

– Ești mulțumită? o întrebă Adam Kay.

– Pleacă, îi spuse ea cu glasul stins.

El clătina din cap.

– Nu înainte de a primi ceea ce m-a făcut să vin aici, Donna, spuse el luând-o cu forța în brațe.

Nu mai avea nici un rost să se opună. La această oră Dave era cu cealaltă femeie, făcând dragoste cu ea așa cum făcuse și cu Donna.

Trupul ei devenise inert. Nu-i mai păsa de ce-i făcea Adam, sau indiferent cine ar fi fost. Își dădea vag seama că acesta o dusese în dormitor, așezând-o pe pat și dându-i halatul jos. Închise ochii, resemnată față de ceea ce avea să urmeze.

Mâinile bărbatului erau umede și fierbinți. Buzele lui îi tachinau sânii, iar corpul lui strivea trupul femeii care nu mai opunea nici o rezistență. Donna se ruga la cer să-și piardă cunoștința. Gemea de fiecare dată când el o pătrundea dureros. Țipătul pe care îl scoase nu fu un țipăt de durere, ci unul de umilință dezgustătoare. Coșmarul se petrecea aievea.

De ce, Dave? gândea ea cu sufletul plin de amărăciune. De ce ți-a trebuit o altă femeie?

Coșmarul luase sfârșit.

– N-ai fost prea cooperantă, Donna, spuse el pe tonul unui tată care își dojenea copilul neascultător.

– Ai primit ce ți-ai dorit. Acum, pleacă.

– Pari mai degrabă necăjită, spuse Adam cu îngăduință. Am să pun lipsa ta de entuziasm pe seama șocului pe care l-ai avut descoperind că ai un soț infidel și că trecutul tău a devenit un secret foarte vulnerabil. Nu-ți face griji. O să păstrăm acest secret, Donna. Nu ți-ai pierdut soțul definitiv, dar ai să-l pierzi cu adevărat dacă află povestea ta. Nimeni însă nu va afla acest lucru, dacă vei accepta să colaborezi cum trebuie cu mine... și cu un prieten de-al meu.

Ea se întoarse și se uită uluită la el.

– Un prieten de-al tău?!

– E vorba de Pete Wiley, spuse Adam curtenitor. Te dorește de multă vreme, Donna. Și într-una din nopțile viitoare te va avea. Numai că te-aș ruga să dai dovadă de mai mult entuziasm, bine?

– Ai înnebunit. Pete este prieten cu noi. Pete nu va accepta nici în ruptul capului să...

El începu să râdă și ieși din dormitor. Donna îi auzi pașii răsunând la ieșirea din casa ei pângărită, apoi uruitul mașinii care se îndepărta.

Se întinse pe pat, străduindu-se din răsputeri să alunge amintirea lui Adam Kay și a nenorocirii pe care acesta o adusese în viața ei. Își încleșta și-și deschidea pumnii, întrebându-se dacă se va mai putea simți vreodată curată.

CAPITOLUL 13

HARVEY RENNER SE întoarse acasă de la serviciu și găsi bilețelul de la Sylvia.

Am plecat la cumpărături. Ți-am lăsat cina în frigider. Mă întorc acasă mai târziu.

Biletul fusese mâzgălit în grabă pe o filă de agendă. Probabil că trebuia să se considere norocos că-i fusese lăsat și acest mesaj. De mai multe ori, soția lui fusese și mai puțin grijulie cu el.

Puse în cuptor hamburgerul înghețat, dădu drumul la televizor să vadă știrile, arse cina, o mâncă și așa, apoi se așeză și începu să aștepte. La nouă seara se închideau toate magazinele.

Încercă să-și concentreze atenția asupra unei comedii nesărate de la televizor, în schimb se trezi că se uita tot timpul la ceasul de la mână. Se ducea să privească pe fereastră de câte ori i se părea că aude o mașină.

Ultima oară o văzuse dimineața. Se sculase, se bărbierise, făcuse un duș și-și pregătise singur micul dejun constând din cafea și pâine prăjită, apoi se întorsese în camera în care ea mai dormea încă. Când buzele lui îi atinseseră obrazul, Sylvia se retrăsese

somnoroasă. O privise o clipă, admirând felul în care așternuturile subțiri îi conturau trupul tânăr și-și dăduse seama că are o femeie cât se poate de atrăgătoare. Rămăsese o clipă lângă ea, neștiind ce să facă, apoi ieșise din cameră în vârful picioarelor.

Seara se întorsese acasă și găsise biletul de la ea.

Își privi din nou ceasul. Zece și un sfert. Magazinele închideau la nouă. Cum pentru el nu era o experiență nouă, nu se mai temea pentru Sylvia și nu se mai gândea la accidente îngrozitoare. Îi trecu prin minte să sune la câțiva cunoscuți, dar îi fu rușine s-o facă.

Acum era prea târziu pentru o alegere mai bună, dar făcuse o mare greșeală căsătorindu-se cu o femeie atât de tânără. Atenția de care se bucurase din partea ei zbârlise penele de păun ale vanității sale. Era o femeie frumoasă căreia îi stătea bine în postura de soție de șef de departament. Exuberanța ei tinerească îl golise însă de vlagă. Ei i-ar fi plăcut să meargă la dans, la petreceri, la cluburi de noapte. Ar fi vrut un maraton al dragostei în fiecare noapte. Harvey considera că energia ei debordantă era de-a dreptul dezgustătoare.

Noaptea nunții fusese un sumbru eșec. Pe moment se scuzase invocând oboseala drumului și emoția căsătoriei abia consumate, dar nopțile care au urmat au înregistrat același eșec. Chiar și atunci când fusese capabil, se satisfăcuse prea devreme pentru ea, apoi căzuse într-o

ațipeală epuizantă, chinuit de gândul că Sylvia se zvârcolea furioasă lângă el.

Vechea întrebare sâcâitoare revenea mereu și-i tortura gândurile. Oare Sylvia avea un amant? Din fericire, chiar dacă avea unul, Sylvia fusese discretă, cel puțin din câte își putea da seama Harvey. Și totuși, de obicei se întâmpla ca într-un astfel de triunghi, soțul să fie ultimul care află ceva. În domeniul în care lucra el, puteau apărea multe suspiciuni. În industria specială un imperiu se putea ridica și prăbuși dintr-un simplu capriciu. Dacă președintele firmei Spacetronics l-ar bănui pe Harvey Renner că nu este capabil să se ocupe de propria familie, l-ar mai considera oare apt să conducă un întreg departament ca cel al publicațiilor tehnice?

Nu mai avea decât un singur vis de care se agățase. Dacă mariajul lor ar mai putea rezista numai câțiva ani, până va ieși la pensie, o va putea duce pe Sylvia departe de aici și vor putea trăi împreună fără griji. Atunci nu va mai fi nici ea atât de tânără. Nici atât de sălbatică și nici atât de nepăsătoare față de el.

Auzi mașina oprindu-se în fața casei.

– Ai întârziat, îi spuse el fără prea multă convingere când ea intră în încăpere.

– M-am întâlnit cu o prietenă la Ohrbach, răspunse ea cât se poate de natural. O veche colegă de școală pe

care tu nu o cunoști. Ne-am oprit să bem o cafea și nici nu mi-am dat seama ce repede a trecut timpul.

– Și până la urmă n-ai cumpărat nimic?

Sylvia îl privi lung, aproape implorându-l, sau cel puțin așa i se păru lui.

– Sunt obosită. Cred că mă duc direct la culcare. Vii și tu, Harvey?

El refuză. Avea dreptul să se comporte ca un bărbat capricios.

Sylvia ieși din încăpere. O auzi închizând ușa dormitorului lor chiar în momentul în care începu să sune telefonul. Harvey se ridică să răspundă. Era pe punctul de a spune ceva când auzi vocea Sylviei care ridicase aparatul montat în derivație.

– Doamna Renner?

Era o voce de bărbat, camuflată prin astuparea receptorului.

– V-ați distrat bine în seara asta?

– Dacă m-am distrat? întrebă Sylvia încurcată.

– Da, doamnă Renner. Dacă v-ați distrat.

– Cine sunteți, vă rog? întrebă ea pe un ton aspru.

Harvey îi auzea vocea din două părți: direct prin zid și prin firul derivației.

– Un prieten care vă observă de multă vreme, răspunse glasul bărbătesc. Aș fi vrut să știu dacă dumneavoastră și însoțitorul dumneavoastră v-ați distrat bine în seara asta la motel.

– Cred că ați greșit numărul, domnule!

– Să greșesc numărul? Păi atunci dați-mi voie să vă reîmprospătez memoria.

– Nu, spuse ea precipitat. Ascultă-mă, oricine ai fi. Pe mine nu mă poți amenința. Am să merg la poliție...

– Nu cred că ai s-o faci. Ești prea grijulie să păstrezi secretul legăturii tale amoroase. Voi face tot posibilul să te ajut, dar trebuie să fii și tu mai cooperantă.

– Mai cooperantă?

– Chiar așa, răsună vocea. Te-am urmărit cu atenție în ultima vreme, doamnă Renner. Ți-am urmărit toate deplasările, ți-am admirat mersul și sunt mulțumit de ce am văzut. Ai un trup frumos, chiar foarte frumos și cred că mi-ar plăcea să văd în curând mai mult decât atât și pe viu.

– Ești nebun de-a binelea, șopti ea în aparat. Soțul meu e în living și există un telefon și acolo. Poate că ne ascultă chiar în momentul acesta, spuse ea, apoi se opri, îngrozită la acest gând. Așteaptă la telefon o clipă...

Cât putu de repede și fără nici un zgomot, Harvey puse receptorul în furcă și se întoarse în fotoliul său, reluând lectura revistei. Își ridică privirea spre Sylvia care apăru în cadrul ușii și zâmbi posac când observă oftatul ei nedisimulat de ușurare.

– Cine era la telefon, draga mea? întrebă el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Greșeală, Harvey, îi răspunse ea. Noapte bună.

Aşteptă până când ea închise din nou uşa dormitorului, apoi ridică din nou receptorul.

– Şi ce doreşti de la mine? o auzi întrebându-l pe interlocutor.

– Ştii bine ce doresc, răsună al naibii de familiar vocea necunoscutului, numai că Harvey nu ştia de unde să-l ia. Nu face pe mironosiţa! Ştiu bine că o dai cu plăcere altuia şi aş vrea şi eu o bucăţică. Ne vedem mâine seară la motelul Sunset, la opt şi jumătate, camera 12.

– Fii sigur că n-am să vin.

– Ba ai face bine să vii, Sylvia, că de nu, am să-i spun soţului tău cine-ţi este amant.

– E o glumă proastă.

– Nu te baza pe asta. Îţi sugerez să vii la întâlnire dacă îţi cunoşti într-adevăr interesul.

– Şi cine eşti, mă rog? întrebă din nou insistent, dar persoana de la celălalt capăt al firului închisese.

Vocea Sylviei trăda groază.

Harvey puse din nou receptorul în furcă şi se întoarse la revista ce îl aştepta în fotoliu. Îşi înfrânse impulsul iniţial de a alerga la ea, de a-i alina teama şi de a o asigura că are în el un prieten adevărat. Sylvia ar fi râs de el, l-ar fi dispreţuit, aşa cum a făcut-o poate de la început. Harvey fu cuprins de un tremurat datorat furiei şi umilinţei. Oare câţi din funcţionarii de la Spacetronics ştiau despre relaţia ei amoroasă? Câţi dintre aceştia îşi băteau joc de

el pe la spate, făcându-l bătrân impotent pentru că nevastă-sa îl înșela?

Sylvia nu are decât să se prezinte la întâlnirea de mâine seară de la motel. Motelul Sunset, camera 12.

Harvey își aminti de pistolul german pe care îl adusese cu el după terminarea războiului. Avea în debaraua lui o valiză plină cu amintiri și bănuia că arma se mai afla încă acolo. O va curăța. Poate mai avea și câteva gloanțe care să se potrivească. Arma era mortală, la fel de mortală ca și ura unui bătrân singuratic împotriva unui bărbat mai tânăr care încearcă să-i fure soția.

Adam Kay îl zări pe Stanley Crayton stând de vorbă cu una din artistele colectivului pe care îl conducea. Era o fată cu sânii mari și care purta un decolteu adânc. Adam străbătu relaxat culoarul, se așeză pe un scaun lângă biroul șefului acestei secții și începu să aștepte.

Stanley Crayton stătea aplecat deasupra planșetei fetei, părând că-i explică acesteia ceva în legătură cu desenul. Adam își dădea seama că Stanley era conștient de prezența sa. Fiind el însuși un violator al intimității altora, Stanley simțea totdeauna prezența oricui îl spiona, chiar dacă respectivul se afla în spatele lui.

Fata era nouă la Spacetronics, iar Stanley reușise să-i repartizeze o planșetă cât mai aproape de biroul său, fără îndoială pentru a avea-o tot timpul în vizor.

Era un "voyeur", deci aparținea nefericitului grup de psihopați cărora le plăcea mai mult să privească decât s-o facă ei înșiși. Grădina Domnului e plină de tot felul de ciudățenii și tocmai de aceea viața din această lume e mai interesantă. Fiecare individ își are propriul secret. Poate că secretul lui Adam era tocmai plăcerea lui uriașă de a ațâța secretele altora și de a-i face pe ceilalți să joace după cum le cântă el.

În fine, Stanley se întoarse spre el.

– Bună, i se adresă el pe un ton foarte oficial. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Vroiam doar să știu dacă vii și tu la partida de pocher de săptămâna asta, îi răspunse amical Adam.

Stanley începu să foșnească niște hârtii de pe birou. Adam se reținu cu greu să nu izbucnească într-un râs zgomotos la vederea privirii serioase și absorbite de pe chipul de copil tâmp, a mustății subțiri și a părului pieptănat peste porțiunea pleșuvă.

– Nu vin, spuse Stanley. Nu cred că vin.

– Părerea mea e că n-ar fi lipsit de interes să vii, continuă Adam, dacă ai știi ce distracție am pus la cale!

– Distracție?

– Sunt un maniac al emisiunii "Camera ascunsă". Am făcut câteva diapozitive color care s-ar putea să te intereseze. De fapt, ești chiar protagonistul unuia dintre ele.

Chipul lui Stanley se făcu alb ca varul. Închise ochii și-și încleștă pumnii.

– Mai precis, continuă Adam, te-am fotografiat stând într-un strat de flori și trăgând cu ochiul pe fereastra unui dormitor, rânji el. Fereastra dormitorului unei doamne.

– Ești nebun , bâigui Stanley printre dinții încleștați.

– Sunt nebun? Păi, Stanley, prietene, tu știi mai bine cum au stat lucrurile. Știi la fel de bine ca mine unde te aflai noaptea trecută la unsprezece și jumătate, acum două nopți și chiar acum trei nopți. Ai uitat de sclipirea orbitoare a unui blitz într-una din aceste împrejurări? A ieșit o poză foarte nostimă, Stanley, în care au fost surprinse o mulțime de detalii. Băieții or să se prăpădească de râs când or s-o vadă.

Stanley trase o gură de aer și spuse:

– Ce vrei de la mine?

– Nimic, răspunse Adam.

Stanley ezită o clipă.

– Ascultă, am pus câțiva bani deoparte. Nu sunt prea mulți, dar ți-i dau în schimbul fotografiei.

Adam izbucni în râs.

– Nu m-ai înțeles de loc, Stan. Nu am nevoie de banii tăi. Nu am nici o intenție să te șantajez, crede-mă.

– Atunci ce vrei? insistă disperat Stanley.

Adam se ridică în picioare.

– Vreau doar să te văd zvârcolindu-te, Stanley, atâta tot.

– Dar de ce? De ce? E o glumă, nu-i așa? Doar nu ai de gând să arăți cuiva fotografia aceea. Nu-ți dai seama că mă distrugi? N-aș mai putea da ochii cu nimeni. Or să râdă cu toții de mine pe la spate. Va trebui să-mi dau demisia și să plec în altă parte.

Adam clătină din cap, mustrător.

– Tocmai acesta e riscul pentru cei care trag cu ochiul pe furiș, pericolul de a fi descoperiți. Mă întrebi de ce o fac, Stanley? Din același motiv pentru care tu te holbezi la fete și din același motiv pentru care fiecare face câte ceva. Pentru că îmi place, pentru că hobby-ul meu sunt oamenii, amestecul în viața lor intimă și schimbarea modului lor de viață. Acest hobby al meu îmi dă un sentiment dumnezeiesc de putere. La început am crezut că, fiind șef de secție, mi-ai putea fi cândva de vreun folos. De atunci însă am descoperit că nu-ți poți fi de folos nici măcar ție, Stanley, deci cu atât mai puțin mie. Mă întrebi dacă am de gând să arăt fotografia la partida de pocher? Această perspectivă te cam roade, nu-i așa?

Adam plecă fără să mai privească înapoi. Stanley își îngropă fața în mâini. Practic, Adam nu știa încă ce va face cu fotografia. Dar o astfel de fotografie, care îi oferea controlul asupra cuiva, echivala cu un cont în bancă, putând fi folosit cu succes în viitor.

– Te cheamă Harvey până la el, Adam, îl anunță Dave Underwood.

Adam porni de-a lungul coridorului. Secretara lui

Harvey, care aducea cu un șoarece, își ridică privirea din hârtii când apăru Adam.

– Puteți intra chiar acum, îl anunță ea.

Harvey Renner ședea în spatele biroului său imens. Pe un fotoliu mai mic, chiar în fața lui, stătea Pete Wiley.

– Ia loc, îl pofti Harvey zâmbindu-i, apoi continuă: Am să trec direct la subiect. Vom începe un nou proiect sub îndrumarea lui Pete. Am căutat un inginer care să conducă acest proiect și Pete a fost de părere că ești cel mai potrivit pentru această funcție.

Adam zâmbi cu modestie și simți o imensă ușurare. Pete Wiley se ținuse de cuvânt, chiar acum, când îi aranjase o întâlnire cu Donna.

– Sunt sigur că mă voi descurca, domnule, spuse Adam.

– Am avut de gând să-ți dăm o șansă. Inițial am crezut că Pete va propune un inginer cu mai multă experiență, dar se pare că a considerat că activitatea ta de până acum și calitățile tale sunt suficiente, iar eu unul am mare încredere în Pete. Cam atât despre acest subiect. Desigur vei primi și un salariu mai mare, corespunzător noilor responsabilități pe care ți le asumi. Am dat deja drumul la hârtii, așa că poți să te apuci de treabă de îndată ce termini proiectul la care lucrezi sub îndrumarea lui Dave Underwood.

Adam se ridică.

– Îți mulțumesc, Harvey, spuse el. Și ție, Pete.

Adam reveni la biroul său, copleşit de satisfacţie că planurile sale decurgeau atât de bine. În seara aceasta, în timp ce se va afla în toiul partidei de pocher, Dave Underwood va primi un telefon disperat şi i se va transmite că trebuie să se întoarcă de urgenţă acasă. Acolo, îşi va găsi nevasta în pat cu Pete Wiley. Cei doi bărbaţi se vor încăiera, va ieşi un mare scandal, iar conştiincioşii funcţionari ai biroului de securitate le vor retrage avizul necesar ocupării multrâvnitei funcţii rămase libere după demisia lui Harvey Renner.

Iar Harvey Renner îşi va da demisia mai devreme decât şi-ar fi închipuit vreodată, după cele ce se vor întâmpla în seara asta la motelul Sunset.

CAPITOLUL 14

SYLVIA RENNER AȘtepta și pregătise chiar o cină alcătuită din mai multe feluri când Harvey se întoarse de la serviciu. Îi spusese că va tebui să plece la San Francisco cu avionul de opt, pentru a participa la o întâlnire de afaceri.

Să fi greșit el, sau de vină a fost o privire înflăcărată trădând ușurarea de pe chipul ei? Sylvia nu putuse să mai comenteze decât: "Vrei să te conduc la aeroport?"

– Nu, spuse el, plec cu mașina mea și o las acolo până mâine.

Apoi el se duse în dormitor și-și făcu valiza sumară pentru o zi și o noapte. În clipa în care intră și ea în încăpere, Harvey terminase această îndeletnicire.

– Nu mai am timp acum, refuză el invitația la cina care l-ar fi dat gata. O să ciugulesc ceva pe drum.

Ea îi întinse obrazul. El îl sărută, își luă valiza și se îndreptă către ușă.

– Drum bun! îi ură ea.

– Mulțumesc, îi răspunse el prefăcut.

Harvey porni mașina, surprins de cât de calm era și fără să privească înapoi. Îi fusese foarte ușor s-o mintă pe

Sylvia că urma să aibă o întâlnire la San Francisco. Restul nu va fi la fel de ușor, dar va trebui făcut.

Motelul Sunset era o clădire îngustă și albă, ale cărei uși și ferestre dădeau spre o stradă principală cu un trafic intens. Harvey parcă vizavi de motel și opri motorul. În jurul lui furnicau zeci de mașini. Deschise valiza. Nevinovata umflătură din cămașa împăturită era în realitate un pistol automat Luger încărcat. Era singura modalitate în care mai putea demonstra că era încă bărbat. Începu chinuitoarea așteptare simțindu-se liniștit, nerăbdător și sigur să-l întâlnească pe cel ce avea să apară alături de nevasta sa.

Cineva o aștepta la motelul Sunset, camera 12, dar Sylvia nu avea nici o intenție să se prezinte la întâlnire. Noaptea trecută fusese înspăimântată de ideea ca Harvey să afle de relația ei cu Dave. În noaptea asta Harvey era plecat din oraș. Să-i ia naiba pe toți cei care mai aveau de gând s-o sune. Avea lucruri mult mai bune de făcut în acest răstimp.

Formă numărul de telefon al lui Dave Underwood. Avu noroc și îi răspunse chiar el.

– Am niște vești minunate, îi spuse ea încet.

– Da, Pete. Ce mai faci? sună glasul lui Dave, încordat și supărat.

– Am înțeles, spuse Sylvia. Nevastă-ta e primprejur.

Mă rog, gândește-te și tu la o minciună pentru ea. Te anunț că Harvey a plecat adineauri într-o călătorie de afaceri la San Francisco.

– E grozav.

– Grozav? Nu cred că m-ai înțeles bine. Lipsește cel puțin o zi. Ne putem petrece toată noaptea împreună.

– Cred că... cred că se poate, Pete, spuse el. Am să încerc să vin la partida de pocher. Dar mai mult nu pot face pentru noaptea asta.

– Mă rog, n-ai decât să-ți schimbi planurile, spuse Sylvia cu o voce răgușită. N-am vrut să te indispun, dar eu și cu tine am intrat într-un bucluc, și am intrat împreună. Am primit un telefon anonim. Pun pariu că în scurt timp ai să primești și tu unul. Se pare că a apărut un tip care îi va spune totul lui Harvey dacă nu jucăm așa cum ne dictează el. Vrei să-ți dau mai multe detalii?

Urmă o scurtă pauză. Apoi el spuse foarte îngrijorat:

– Într-o oră sunt la tine.

Sylvia puse receptorul în furcă zâmbind. La urma urmei era bună la ceva și gluma asta despre anonimul care o șantajase. Ce putea să piardă? Dave era mult mai implicat decât ea. El avea o slujbă bună și o soție pe care nu ar fi vrut să o rănească cu nimic. Sylvia nu-l avea decât pe Harvey. De fapt, dacă se gândește mai bine, va descoperi că această amenințare se va transforma într-o adevărată bombă, care va putea ruina căsnicia lui Dave, aducându-l direct în brațele ei. Făcu un duș, lăsând apa

să curgă pe ea din abundență, se tampona cu un prosop pufos și-și aplică cu delicatețe un unguent parfumat pe care îl întinse pe piele cu degetele sale rozalii și răcoroase. Apoi puse prosopul în coșul pentru rufele murdare. Sylvia era o bucătăreasă de mâna a zecea, dar o gospodină tipicară. Îi plăcea ca în jurul ei să fie tot timpul o ordine desăvârșită.

În casă era cald și mirosea a curățenie. Se gândi cu ce să se îmbrace și se hotărî asupra unei pijamale compuse dintr-o cămașă subțire de culoare verde pal și chiloți asortați. Tocurile înalte i se părură prea vulgare pentru o astfel de ocazie. Arăta mult mai rafinată, mai atrăgătoare și mai lipsită de ajutor cu balerinii joși din piele pe care îi alesese.

Auzi o mașină care oprește în fața casei și se uită la ceasul de pe perete. Era abia opt fără douăzeci și cinci. Când Dave bătu, ea îi deschise ușa cu multă prudență.

– Ai ajuns mai devreme, îi spuse ea încântată.

Încuie ușa și întorcându-se către el, îi văzu ochii devorând-o prin sumara îmbrăcăminte de noapte. Zâmbi și făcu un pas spre el.

– Nu pentru că m-ar interesa în mod deosebit, iubitul meu, dar ai avea chef să bei ceva?

– Nu, îi răspunse el. De data aceasta trecem peste băutură.

– Ia te uită! În noaptea asta se pare că ești foarte nerăbdător. Grozav. Și eu sunt la fel de nerăbdătoare.

Sylvia se apropie, dar el își întinse brațul, nu pentru a o strânge la piept, așa cum se așteptase ea, ci pentru a o ține la distanță.

– Acum îmi dau seama, spuse el, că e prima oară când mă aflu în casa lui Harvey. Ce ocazie nemaipomenită! Ce tip grozav sunt! Ce gazdă minunată! Știi cum arăți în cămășuța asta drăguță?

– Nu, Dave. Spune-mi tu.

– Ca un purcel, răspunse el.

Sylvia se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Se repezi să-l lovească cu pumnii ei neputincioși, apoi se opri și începu să plângă cu suspine. El o luă în brațe.

– Încetează, o rugă el înfrânt. Te rog, încetează.

Dar ea nu se mai putea opri din plâns. Oare îi era dat să nu obțină niciodată ceea ce își dorea?

El o scutură cu violență și brusc scoase un strigăt înăbușit:

– Bine, spuse el răgușit. Să știi că te doresc. De fiecare dată când suntem împreună ajung să te doresc.

O duse pe brațe în dormitor, o aruncă cu spatele pe pat și îi sfâșie cu furie hainele.

Fragila pijama verde se rupse bucăți la primul gest de nerăbdare al mâinilor lui. Apoi Dave se aruncă deasupra ei.

Sylvia începu să geamă de plăcere și de groază în același timp. Niciodată până acum actul sexual cu Dave nu-i provocase durere, deși nu-și dăduse seama în

momentele respective de delicatețea cu care Dave se purtase cu ea. În noaptea aceasta însă el era sălbatic, iar trupul lui devenise o mașină de război care o pătrundea, făcând-o să se zbată neputincioasă în agonie.

Cu ochii închiși, îi șoptea printre buzele lipsite de sânge:

– Dave... Dave, dragule... te rog, fii mai delicat... mă omori... mă omori cu dragostea ta...

– Asta nu e dragoste, horcăi el. Asta este nevoie, ceva ce nu aș face niciodată cu Donna, pentru că Donna este femeia pe care o iubesc cu adevărat. Acum ai aflat și tu motivul pentru care un bărbat care își iubește soția se mai necăjește și cu una ca tine. Tu ești bună pentru tăvăleală, fetițo.

În fine, Dave se ridică împingându-i mâna la o parte și se îmbrăcă în grabă.

– E un drum cu sens unic ce nu duce nicăieri. Nici eu nu te iubesc și nici tu nu mă iubești. Ar fi mai bine să ne spunem adio, înainte ca unul din noi să sufere cu adevărat.

Dave se duse la ușă și-și puse mâna pe clanță.

– S-a terminat, Sylvia. Vorbesc foarte serios.

– Dave. Așteaptă, te rog, spuse ea, împiedicându-se în poalele halatului de noapte. Stai un pic să discutăm. Harvey e plecat din oraș. Simt că mi se face rău. Ai fost foarte dur, dragul meu. Ia uită-te, îi arătă ea locul unde o

durea, apoi se luă după el spre living. Mai rămâi numai puțin. Te rog.

– Adio, Sylvia, spuse el din nou.

Ușa de la intrare se închise în urma lui, făcând un zgomot ce prevestea o nenorocire. Sylvia o privi, refuzând să creadă ceea ce se întâmplase. Se duse la fereastră și văzu mașina care accelera, apoi luminile din spate care dispăreau pe măsură ce aceasta se îndepărta. Se așeză încet pe un fotoliu.

– Ticălosul, rosti ea cu glas tare. Ticălos nenorocit.

Telefonul începu să sune.

– Sylvia, se auzi în receptor o voce cunoscută, am vrut doar să-ți amintesc că în seara asta aveam o întâlnire.

– Cine ești?

– Ai să afli când ai să ajungi aici. Motelul Sunset de pe Western Avenue, camera 12.

– Du-te la dracu', îl repezi Sylvia.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului începu să râdă.

– Da știi că ești dură? Așa-mi plac femeile, să fie pline de nerv. Și asta nu e singura ta calitate, Sylvia păpușico. Am observat acest lucru. Ai un trup făcut pentru amor. Restul nici nu mă interesează. Te vreau numai pe tine.

Deși bărbatul își camufla vocea, vorbind probabil printr-o batistă, ea își aduse deodată aminte de glasul acela și de împrejurarea în care îl mai auzise. Noul inginer de la Spacetronics, tânărul frumușel care, îi

devenise acum clar, o privise cu un interes mai mult decât obişnuit.

– Vreu să te strâng în braţe, Sylvia, continuă el. Vreau să-ţi dezbrac trupul fantastic, să-ţi pipăi sânii şi coapsele.

Sylvia zâmbi, uitând de chinul prin care abia trecuse. Adam Kay. Furia ei dispăruse.

Deci Dave o iubea în continuare pe Donna lui. N-avea decât, lua-l-ar dracu'. Ea îi găsise un înlocuitor.

– De ce nu vii tu aici? îi propuse ea pe un ton prietenos. Soţul meu e plecat din oraş şi putem sta liniştiţi.

El ezită o clipă, vădit încurcat de oferta ei.

– În noaptea asta hai să ne vedem la motel, răspunse el în cele din urmă. Aşa a fost dat să fie. Ne vedem peste o jumătate de oră?

– Bine, spuse ea. Voi fi acolo.

Sylvia puse receptorul în furcă. Într-una din discuţiile cu Harvey, acesta îi pomenise printre altele de Adam Kay pe care i-l prezentase ca pe un tânăr ambiţios, un inginer cu multe perspective la Spacetronics. În plus, acum se dovedea a fi un tânăr căruia îi plăcea de o fată pe nume Sylvia Renner. Poate că dacă îşi va juca cum trebuie cartea, ea şi cu Adam se vor bucura împreună de un viitor fericit. De Harvey se săturase până peste cap, iar cu Dave terminase definitiv.

Opt şi zece. Va trebui să se grăbească. Poate că Adam Kay merita acest efort.

Douăzeci de minute mai târziu, Sylvia își parca mașina în apropierea motelului. La ora asta Adam o aștepta fără îndoială în camera rezervată. Începu să pășească grăbită spre intrarea în motel. Își puse pantofi cu tocuri înalte, o fustă scurtă și mulată pe corp și era conștientă de faptul că arăta foarte sexy. Ajunse în fața ușii cu numărul 12 și bătu.

Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou.

O voce bărbătească, care nu se auzea foarte clar prin ușă o pofti să intre.

Sylvia pătrunse în încăperea luminată și închise ușa în urma ei. În momentul în care îl zări pe băbatul ce se ridicase în dreapta ei avu o tresărire. Acesta rânjea la ea și o privea pofticios din cap și până în picioare. Era tânăr, în jur de douăzeci de ani, și purta o salopetă murdară și o bluză sport. Părul său era ca o căpiță dezordonată de fân, iar chipul lipsit de orice distincție avea o căutătură chiorâșă.

Sylvia simți un nod în gât și se retrase înspre ușă.

– Cred că am greșit camera, se bâlbâi ea. Căutam camera 12.

Tânărul începu să râdă.

– Asta e camera 12, doamnă Renner, spuse el.

– Dar trebuia să mă întâlnesc cu altcineva. Cu Adam Kay.

Băiatul își linse buzele și se holbă la picioarele, coapsele și la sânii femeii.

– El n-a putut să mai ajungă și mi-a spus să vin eu în locul lui.

Sylvia se întoarse îngrozită și puse mâna pe clanță, dar el fu într-o clipă lângă ea, îndepărtând-o de ușă, apoi o răsuci cu fața la el.

– Adam m-a avertizat că s-ar putea să mi te opui, spuse el, dar nu mă deranjează. Nu-mi pasă de loc. Dacă stau să mă gândesc, pot spune că îmi face chiar plăcere.

– Ai să... ai să dai de dracu', scânci ea.

El o eliberă din strânsoare.

– N-o să se întâmple nimic dacă nu încerci să fugi.

Nerăbdarea îl făcea să îndruge vrute și nevrute.

– Eu nu vreau decât să mă distrez puțin, așa cum am făcut și cu Terry Kline. Numai că ea dormea. Adam mi-a spus că e și mai bine atunci când fata e trează.

Sylvia se lupta cu panica oarbă care amenința să-i ia mințile ca și acestui idiot care acum își plimba ghearele murdare pe trupul ei. De ce îi făcuse Adam așa ceva? Pentru a o umili? Ce dorea să demonstreze? Și la ce i-ar folosi?

Se strădui să zâmbească.

– Așa este, spuse ea pe un ton mai liniștit. E mult mai bine atunci când fata e trează. Cum zici că te cheamă, din moment ce vom deveni prieteni buni?

– Billy Schnepf, răspunse el. Sunt om de serviciu la Spacetronics.

– E grozav, Billy, spuse ea. Acum ce-ar fi să dai jos hainele astea de pe tine. După aceea putem să începem.

– Mai întâi te dezbraci tu, spuse Billy suspicios.

– Bine, încuviință Sylvia. Ce-ai zice să te așezi acolo pe pat și să te uiți la mine cum mă dezbrac. Uite ce băiat cuminte!

Billy se așeză pe marginea imensului pat dublu, cu ochii lipiți de degetele femeii care se întinseră spre nasturii bluzei. Acestea apucară nasturele de la gât și-l strecurară prin butonieră. Procedară la fel și cu următorul. Billy înghiți în sec în momentul în care rotunjimea sânilor se întrezări prin materialul bluzei. Sylvia apucă între degete următorul nasture și, convinsă că întreaga atenție a băiatului era concentrată pe acest moment, făcu un pas înapoi, iar mâna liberă i se întinse spre clanță.

Billy se ridică brusc și o prinse, apoi o aruncă în pat.

– Ți-am spus să nu încerci să fugi, răsună glasul său furios și jignit. Ți-am spus.

Ea se așeză pe marginea patului, învinsă în bătălia ei cu panica. Când Billy începu să se îndrepte spre ea, trupul ei începu să se cutremure.

– Nu, Billy, spuse ea, regăsindu-și în fine glasul. Nu face așa ceva.

– Am învățat de la Adam un lucru. Ca să te distrezi cu

o fată, nu este necesar ca și ea să te placă pe tine. Fetele sunt niște ființe mai slabe. Așa că n-ai decât să iei de la ele ceea ce dorești.

Sylvia se zbătu pe pat în încercarea de a scăpa de el, dar trupul lui greu se afla deja deasupra ei, tăindu-i respirația. Apoi o întoarse, fața lui o întâlni pe a ei, buzele lui umede i le acoperiră pe ale Sylviei, iar mâinile lui aspre și mari îi rupseră nasturii încă nedesfăcuți ai bluzei.

Billy răsufla din greu. Mâinile lui tremurau în timp ce strângeau violent sânii femeii. Mâinile acelea erau peste tot. O pipăia, îi scormonea măruntaiele și o strivea sub trupul lui, râzând obscen. Sylvia simți că îi vine să verse din cauza mirosului de animal pe care îl emana trupul lui.

Apoi îl zări în cadrul ușii pe Harvey, cu chipul alb de furie.

– Târfă ordinară, tună el, cu trupul plăpând cuprins de tremurat. Târâtură fără pereche. Tocmai pe ăsta ți l-ai ales drept amant? Un handicapat imbecil?

Billy Schnepf îngheță auzind glasul lui Harvey. Se întoarse încet, îi dădu drumul Sylviei și sări repede din pat încercând să-și aranjeze hainele de pe el.

– Nu sunt de loc o târfă, Harvey, protestă Sylvia.

– Nu mai minți. Am ascultat aseară tot ce ai vorbit la telefon. Abia ai așteptat să scapi de mine ca să vii să te întâlnești cu ăsta.

– Ăăă... domnule Renner, se bâlbâi Billy dorind să se apere. Eu... doar...

Harvey ridică uriașul pistol negru.

– Cu tine nu am ce discuta, Billy. N-ai fost de loc un băiat cuminte. Ai fost cât se poate de rău.

– Nu, strigă Billy, cu chipul desfigurat de groază. Nu, nu mă omorâți, domnule Renner.

Tânărul o luă la fugă pe lângă Harvey și ieși pe ușa deschisă.

– Vino înapoi, strigă Harvey în urma lui.

În stradă se auzi un scârțâit de frâne și o bufnitură surdă. Apoi strigătul de jale al unui om care își dădea sufletul într-o cumplită suferință.

Harvey privea în noapte, cu pistolul atârnând lejer într-o mână. Se întoarse înmărmurit în cameră.

– N-am vrut decât să bag un pic frica în el, spuse Harvey.

– Nu cred că jurații vor considera la fel, Harvey, spuse noul venit.

Adam Kay se afla în cadrul ușii de la baie. Intră și el în dormitor.

– Nu, Harvey, spuse el. Tu ai venit aici cu o armă încărcată, pregătit să-l ucizi pe bărbatul pe care îl vei găsi cu nevasta ta. Asta este o dovadă clară de premeditare

din partea ta. Ai intenţionat să ucizi, Harvey, pur şi simplu să ucizi.

– Dar... dar nu l-am împuşcat, protestă slab Harvey.

– Aşa este. Dar l-ai ameninţat cu un pistol şi l-ai făcut să alerge în strada aglomerată. Tu i-ai cauzat moartea, nu încape nici o îndoială.

Harvey închise ochii şi se cufundă într-un scaun. Trecându-şi mâna peste frunte, părea brusc mult mai bătrân şi mai obosit.

– Tu ai pus totul la cale, Kay, spuse el. Dar de ce?

– Gândeşte-te ce scandal o să iasă, Harvey. Şeful de la Spacetronics îşi găseşte nevasta într-un pat de motel pipăindu-se cu un handicapat, iar acesta din urmă este ucis. Cât timp crezi că vei mai rezista în funcţie în aceste condiţii?

– Va trebui să-mi dau demisia, spuse după o clipă de tăcere Harvey, mai mult pentru sine decât pentru Adam.

– Aşa este, fu de acord Adam, iar eu intenţionez să-ţi iau locul.

– Tu? răsună glasul lui Harvey. Ce te face să crezi că ai fi printre candidaţi, chiar şi după ultima ta promovare? Ai uitat de Pete Wiley şi de Dave Underwood?

– Mă subestimezi, Harvey, spuse Adam afabil. Adineauri l-am sunat pe Dave la partida de pocher la care se află şi i-am sugerat să plece acasă cât poate de repede. Când va ajunge acolo îşi va găsi nevasta în pat cu Pete Wiley, spuse Adam cu un zâmbet şi mai larg, mai

sigur de sine. Când și cei doi se vor face de râsul lumii, nu vor mai avea pretenții la vreo funcție de conducere în Spacetronics.

– Asta înseamnă, interveni și Sylvia plină de admirație, că Adam va fi noul șef de departament.

Lucrurile nu luaseră o întorsătură chiar atât de rea, gândi ea. I se oferea, în fine, ocazia de a se descotorosi de Harvey. Billy nu fusese decât un pion în jocul pus la cale de Adam.

Afară se putea auzi murmurul mulțimii din ce în ce mai numeroase și sirenele jalnice ale mașinilor salvării și poliției. Harvey lăsă să-i cadă pistolul pe podea. Își sprijini capul în mâini și începu să plângă încet.

– Și cu mine cum rămâne? îl întrebă Sylvia pe Adam.

– În planurile mele m-am gândit și la tine, răspunse el, iar expresia din privirea lui îi spunea Sylviei că erau niște planuri plăcute.

Funcția de șef de departament aducea cu sine un prestigiu deosebit și o creștere considerabilă a salariului, iar Sylvia Renner se hotărî să devină unul din beneficiile auxiliare ale lui Adam.

CAPITOLUL 15

– E PENTRU TINE, dragul meu, spuse mama lui Stanley Crayton, întinzându-i receptorul.

Stanley se ridică de la televizor.

– Mulțumesc, mamă, i se adresă el înainte de a răspunde la telefon.

– Sunt eu, Lucy Carr, răsună în receptor vocea unei femei. Poți să treci un pic pe la mine?

– Acum?

– Da.

Stanley își aruncă privirea în living, unde mama lui se prefăcea că-și concentrează întreaga atenție asupra westernului de la televizor. Sperase și el să vadă sfârșitul programului, dar în același timp și-ar fi dorit și mai mult s-o vadă pe Lucy.

– Bine, răspunse el, apoi închise telefonul.

– Cine era, dragul meu? îl întrebă mama lui cu glasul plin de dulceață.

– Domnișoara Carr, vecina noastră. M-a rugat să trec o clipă pe la ea.

– Da? Și ce dorește de la tine?

Stanley clătină din cap.

– Nu am nici cea mai mică idee, mamă. Poate s-a stricat ceva în casă și vrea să ceară sfatul unui bărbat. Mă întorc imediat.

Ieși pe verandă și închise ușa în urma sa. Era o noapte friguroasă și aerul de afară îl făcu să tremure. Va trebui să-și pună paltonul pe el când va trage cu ochiul pe geamul lui Lucy în noaptea aceasta. Gândul acesta devenise un instinct pentru el, deși aflase deja de fotografia pe care i-o făcuse Adam. Ce rost avea să-și mai facă vreo iluzie? El era un nimic, o formă primitivă de viață. Se convinsese de acest adevăr chinuitor din clipa în care văzuse acea fotografie. Se îndoia însă că Adam o va arăta la partida de pocher. Gluma ar fi prea crudă și s-ar putea întoarce asupra celui care a pus-o la cale. Dar Adam reușise să facă destul rău arătându-i-o lui Stanley. Ce mai dorea oare?

Stanley apăsă butonul soneriei, iar Lucy îl pofti în living. În hainele ei, femeia arăta la fel de ștearsă ca de obicei.

– Am fost sincer surprins de telefonul tău, spuse Stanley de dragul de a face conversație.

Zâmbetul lui păli în fața expresiei severe de pe chipul femeii. Lucy ținea în mână un plic.

– Cu puțin timp în urmă am primit asta, spuse ea.

Cu degetele tremurânde, Stanley luă plicul din mâna ei. Mintea i se blocă, la simpla bănuială asupra conținu-

tului. Privi cu atenție adresa scrisă la mașină, amânând momentul deschiderii. Într-un colț al plicului se afla un timbru pentru expedierea scrisorilor recomandate. Adresa expeditorului nu apărea nicăieri. Cântări plicul în mână. Era foarte ușor.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Lucy. Uită-te înăuntru.

Încercă să spună ceva, dar i se păru imposibil s-o facă.

Enervată, Lucy smulse plicul dintre degetele care nu opuseră nici o rezistență și îl deschise. Scoase din el o singură fotografie și i-o puse înaintea ochilor. Privirea lui se concentră fără să vrea asupra fotografiei și Stanley crezu că-și pierde respirația recunoscându-se lângă fereastra aceea, într-o postură atât de ridicolă și atât de absorbit de ceea ce făcea. Apoi își închise ochii și se dădu înapoi, clătinând din cap în semn că neagă.

Lucy se lăsă greoi pe canapea.

– De ce, Stanley? întrebă ea. De ce ai vrut să mă pui într-o situație penibilă și să mă umilești, spionându-mă când mă dezbrac? Ai vreo plăcere perversă urmărind cum se dezbracă o femeie în vârstă?

Stanley se holbă la ea, neștiind ce să creadă la început. Se așteptase ca Lucy să-l ridiculizeze pentru fanteziile sale și în schimb ea era cea care se considera ridiculizată. Se așeză lângă ea pe canapea, iar când femeia începu să plângă cu suspine o luă protector pe după umeri.

– Nu așa au stat lucrurile, Lucy, spuse el.

Se simțise ca un vierme, dar nu avusese tăria de a se înfuria pe cel care îi chinuise sufletul, dar acum, văzând-o atât de rănită pe Lucy, ar fi fost în stare să-l ucidă cu mâna lui pe Adam Kay.

– Ești o femeie minunată, Lucy și de multă vreme mi-am dorit să te cunosc mai bine, dar mi-a fost teamă s-o fac. Aș fi vrut să ne putem vedea, să ieșim undeva împreună și... să facem dragoste.

Deodată, Lucy îl privi drept în ochi, dar el încercă s-o evite.

– Când am descoperit crăpătura dintre jaluzele și tocul ferestrei, continuă el, m-am uitat înăuntru, pentru că... ei bine, pentru că îmi închipuiam că eram alături de tine și că tu te dezbrăcai pentru mine.

Bâjbâind, Stanley găsi mâinile femeii și i le strânse în ale sale.

– Ești o femeie foarte frumoasă, Lucy când ai părul despletit pe spate și când ești goală. Știam că n-am să pot niciodată să-ți spun ce simt pentru tine. Așa că nu-mi rămânea decât să mă mulțumesc cu fanteziile mele. Iartă-mă.

Îi eliberă mâna și se ridică, dar de data aceasta Lucy fu cea care îl împiedică, apucându-l de braț.

– Nu pleca, Stanley, spuse ea, apoi, după o clipă de ezitare continuă. Sunt la fel de vinovată ca și tine. Și eu îmi închipuiam în tot acest timp, așa cum spuneai și tu, că

mă dezbrac pentru a face plăcere unui bărbat. Dar asta nu poate înlocui realitatea.

Stanley dădu din cap, recunoscător pentru înțelegerea ei.

– Știu că nu prea ai ce vedea la mine, Lucy, spuse el, dar mă întreb dacă... mă rog, dacă am putea să ne...

Lucy zâmbi.

– Eu te consider un tip foarte drăguț, Stanley.

Femeia se apleacă și îl sărută pe obraz.

– O, Lucy, murmură el, sărutând-o la rândul lui.

Buzele lor se căutară și se întâlniră. Se îmbrățișară strâns. Buzele ei erau fierbinți și umede, iar atingerea trupului de femeie pe care îl intuia sub hainele ei, îi dădea lui Stanley o senzație plăcută și liniștitoare. Mâinile lui începură să se plimbe instinctiv pe rochia ei. Stanley își simțea trupul înfierbântat și transpirat. Nu-și putea aminti să mai fi fost vreodată sărutat de vreo fată așa cum o făcea Lucy Carr. Era de parcă abstinența femeii din toți acești ani fusese un zăgaz care acum cedase într-o explozie de pasiune. Știa ce este în sufletul ei, pentru că și el începuse să împărtășească același sentiment.

– Am fost atât de singură în toți acești ani, spuse ea.

– Și eu.

Intrară în dormitor, străbătând coridorul întunecat. Prin lumina difuză, Stanley zări toaleta, tabloul de pe perete, patul, toate obiectele care îi erau atât de

familiare și pe care le văzuse trăgând cu ochiul din exterior. În noaptea aceasta însă, Lucy se afla în brațele lui.

Se aflau amândoi pe pat, sărutându-se și dezmierdându-se. Excitarea lui ajunse la apogeu și pentru o clipă se temu că nu va reuși să facă dragoste cu Lucy, dar femeia păru a intui timiditatea lui și-l ajută. Erau amândoi topiți de înălțătorul moment al mult așteptatei cunoașteri.

După aceea, rămaseră unul lângă altul, goi și fără să se mai sfiască unul de altul, fără a scoate un cuvânt și fără să simtă nevoia de a o face, conștienți că pentru amândoi singurătatea luase sfârșit.

Ronnie Wiley ajunse la bufetul de la Spacetronics la unsprezece fără zece. Tatăl lui insistase și săptămâna aceasta ca fiul său să treacă pe la partida de pocher. El se dusese, dar lipsise tocmai tatăl său, așa că Ronnie nu se simțise obligat cu nimic să mai rămână acolo.

Terry părea preocupată și îngrijorată. Zâmbetul pe care îl afișă când îl întrebase dacă dorește o cafea fusese forțat.

– Nu, îi răspunse el, dar în seara asta aș vrea să te conduc acasă.

– Mulțumesc, Ronnie, dar...

– Te rog...

Tonul insistent, aproape tânguitor al vocii lui o surprinse pe fată.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine, Terry. E ceva important.

Ea îi privi chipul cu atenție pentru o clipă, apoi îi spuse:

– Bine, ne întâlnim la ieșire.

– Te aștept.

Ronnie ieși și intră în mașină. Părea o veșnicie de când Terry se suise ultima oară în mașina lui. Ar fi vrut să știe unde se afla în momentul acesta Adam Kay și de ce nu era prin preajmă pentru a o conduce el acasă pe Terry. Poate că se certaseră. Ronnie spera din toată inima să fie așa.

Terry ieși din bufet și se îndreptă spre mașina lui. Încă mai părea cufundată în gânduri, când Ronnie porni motorul și ieși din parcare.

– Mă... mă bucur că sunt din nou cu tine, Terry, spuse el.

– Și eu mă bucur să te văd, Ronnie, îi răspunse ea pe un ton lipsit de entuziasm.

– Mi-a fost tare dor de tine, spuse el.

– Chiar așa?

Fata își întoarse fața spre fereastră pentru a se uita la magazinele de pe stradă.

– Da, tare dor, răspunse el. Mergem undeva să stăm de vorbă.

Terry dădu din cap că nu.

– Nu cred că e cazul. Sunt foarte obosită și mă tem că nu aș fi o companie prea plăcută în seara asta.

Conducând în tăcere spre casa ei, Ronnie fu cuprins de o indignare ursuză. Terry fusese din nou dificilă, așa cum fusese de fiecare dată. În cazul acesta, ducă-se la naiba! Mai existau și alte fete pe lumea asta. În noaptea asta, Terry Kline va coborî pentru ultima oară din mașina lui. Începu să conducă cu viteză mai mare. Cu cât Terry va ieși mai repede din viața lui, cu atât mai bine pentru el.

Și totuși în clipa în care trase mașina în fața trotuarului ei, i se păru că această ultimă călătorie se terminase prea devreme. Când Terry se întoarse să plece, băiatul simți o panică rece inundându-l și-și dădu seama că nu va putea suporta gândul de a nu o mai vedea niciodată.

– Nu pleca, Terry, o imploră el.

Se aplecă spre scaunul ei, o apucă de braț și, înainte ca fata să-i poată da vreun răspuns, se trezi spunând:

– Te iubesc, Terry. Nu pleca, nici acum și niciodată. Vreau să fii soția mea.

Propriile cuvinte îl surprinseră și în momentul în care Terry îl privi uluită, se fâstâci.

– Nu... nu intenționasem să o spun, se scuză el, neștiind pentru ce o face. Dar ți-am spus-o din toată inima, Terry. Te iubesc și mă preocupă foarte mult persoana ta. Pari atât de îngrijorată și aș vrea să te pot ajuta...

Terry izbucni în lacrimi. Ronnie o înconjură pe după umeri, dându-i un sentiment de liniște. După o vreme fata spuse:

– Mi-am pierdut mințile, Ronnie, și nu există nimeni pe lume cu care să pot sta de vorbă. Mătușă-mea nu m-ar putea înțelege...

– Mă mai ai și pe mine, spuse Ronnie.

Ea dădu ușor din cap.

– Așa este, răspunse ea, de parcă își dădea seama de acest lucru pentru prima dată. Așa este, te mai am și pe tine.

Terry își ridică capul, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile de pe obraji.

– Hai să plecăm de aici. Mătușă-mea s-ar putea să ne vadă.

Ronnie porni mașina.

– Am putea merge la mine. Taică-meu nu e acasă în seara asta, iar mama va veni din nou târziu.

– Bine, încuviință ea.

Trecu din nou o vreme în care rămaseră tăcuți, numai că de data aceasta Terry se cuibărise la pieptul băiatului, iar Ronnie era bucuros că îndrăznise să-i spună ce avusese pe suflet.

Ajunși acasă, o conduse în living.

– Vrei să te servesc cu ceva? se oferi el. O cafea? Ceva de băut?

Ea se așeză pe canapea și îi făcu semn că nu dorește nimic.

– Nu, mulțumesc, Ronnie. N-ar fii trebuit să te deranjez de loc, dar...

– Nu vorbi prostii, spuse el, așezându-se lângă fată. Ascultă, Terry, poate că nu s-ar fi căzut să-ți spun vorbele de adineauri, dar să știi că eu te iubesc cu adevărat. Știu că tu nu mă iubești, mai ales de când îți dă târcoale un șmecher ca Adam Kay...

Ea se contractă vizibil la auzul acestui nume, iar Ronnie îi puse un braț protector pe după umeri.

– Ce e cu tine, Terry? Ce ți s-a-ntâmplat?

– Aș vrea și eu să știu, spuse ea. Am avut... ezită ea o clipă apoi reluă precipitat, am avut o întâlnire cu Adam. M-am furișat din casă după ce m-am convins că mătușa Lucy adormise și am ieșit cu el să bem ceva. Apoi, în drum spre casă, m-am simțit deodată somnoroasă, foarte somnoroasă. Cred... cred că Adam mi-a pus un somnifer în pahar.

Ronnie înjură cu glas încet.

– Necazul este, continuă ea, că nu știu precis, așa cum nu știu exact ce s-a mai întâmplat cu mine după ce am adormit. Am senzația că am zărit în treacăt firma unui motel, că cineva mi-a sfâșiat hainele de pe mine și că...

– Nu-mi mai spune nimic, Terry, o întrerupse Ronnie, strângând-o în brațe.

– Dar dacă m-a dus într-adevăr la un motel și dacă el

sau altcineva m-a violat? întrebă ea, ridicându-și privirea spre el și cu ochii inundați de lacrimi. N-am mai spus nimănui până acum, Ronnie, dar când eram mică tatăl meu vitreg m-a violat. Sunt o femeie normală, cu sentimente normale și îmi doresc să fiu iubită. Dar oare trebuie să mi se întâmple mereu ce am pățit și cu Adam Kay?

– Liniștește-te, îi spuse Ronnie cu blândețe, încercând să-și ascundă indignarea prin tonul său calm. Biata de tine, ai avut parte numai de nenorociri. Credeam că numai eu am probleme, cu niște părinți care se ceartă tot timpul și care au fiecare amanții și amantele lor. Unii părinți pot transforma viața copiilor lor într-un adevărat coșmar, nu-i așa? E o minune că încă mai credem în dragostea adevărată.

– În dragoste? întrebă încet Terry. Unele mame le învață de mici pe fetele lor că dragostea se scrie cu numai trei litere: s-e-x.

– E numai o cale, spuse Ronnie, dar eu sunt convins că mai există și altele. Mi-ar face o mare plăcere să le descopăr pe toate alături de tine, Terry.

Fata îi zâmbi.

– Ce bine ar fi dacă am putea s-o facem, Ronnie. Ce bine ar fi.

– Am putea să încercăm, spuse el, ridicându-se și trăgând-o lângă el.

Brațele lui o cuprinseră pe după mijloc. O sărută apoi pe obraz.

– Nu prea am o mare experiență la femei, îi explică el.

– Nici nu ai în fața ta o femeie cu prea multă experiență, râse ea. E o scuză a naibii pentru o fată, nu-i așa?

– O să învățăm împreună, spuse Ronnie.

Nu mai rămăsese nimic de spus în cuvinte. O conduse în dormitor și se lungiră în pat, strângându-se în brațe. Terry își plimbă degetele pe ceafa lui, mângâindu-i părul scurt.

Trupurile lor se topiră într-unul singur.

– Nu-mi mai este frică, spuse ea.

– Te iubesc, Terry.

– Te iubesc, Ronnie.

Și începură să învețe.

CAPITOLUL 16

DONNA ERA SINGURĂ cu disperarea ei. Dave plecase de acasă spunându-i că se duce un pic la partida de pocher și că se va întoarce devreme.

Era, de fapt, cu cealaltă femeie. Donna nu știa cine este și nici nu o interesa să afle. De ce avusese Dave nevoie de o altă femeie? Unde greșise Donna? Se supusese voinței lui Adam Kay pe de o parte datorită informațiilor pe care le deținea în legătură cu ea, dar și din indignare, după ce aflase pe neașteptate că Dave o înșela.

Telefonul sună și Donna răspunse.

– Bună, Donna. Sunt eu, Pete. Ești singură?

– Nu, răspunse ea, puțin cam pripit.

Pete ezită o clipă, apoi reveni:

– Nu știi să minți, Donna. Nu e așa că Dave nu e acasă?

– Nu, spuse ea încet. Nu e acasă.

– Ți-a spus Adam că vreau să trec și eu un pic pe la tine?

– Parcă a spus ceva. Ascultă, Pete, tu și cu Dave sunteți buni prieteni...

– Nu, Donna, interveni Pete. Nu suntem chiar așa de buni prieteni. Vin imediat.

Donna își umezi buzele.

– Nu ești tu genul ăsta de bărbat! Tu ești un om cumsecade, nu un maniac. Ce se va-ntâmpla dacă Dave se întoarce și ne surprinde?

– Ceva mă face să cred că e prea ocupat la ora asta cu același lucru pe care îl vom face și noi, spuse Pete sigur pe sine. E greu de crezut cum de se pretează la așa ceva când are acasă o bucățică atât de dulce ca tine.

– E o nebunie, Pete. Nu vrei să discutăm mai întâi?

– Nu mai avem ce discuta, spuse el cu încăpățânare. Eu unul sunt cât se poate de hotărât. Te doresc de atâta vreme, Donna și nimic nu mă mai poate opri. Nu mi-ar face... nici o plăcere să-i povestesc lui Dave, sau oricui altcuiva despre aventurile tale din San Jose.

Donna închise ochii și încercă să nu-și trădeze furia din glas. Desigur, Adam îi spusese lui Pete totul despre trecutul ei. Cum se va sfârși oare această poveste? Va urma un întreg șir de bărbați care o vor suna cu același scop?

– La ce oră ești aici?

– În zece minute, răspunse el.

– Am să... am să te aștept, spuse ea.

– O să fie bine, Donna. O să-ți placă...

Donna îi închise telefonul. Ochii i se umeziseră brusc. Se simțea cuprinsă de un sentiment de singurătate absolută. Dave se va întoarce acasă copleșit de vinovăție și ros de remușcări. Cu toate acestea, Donna știa că și fără mărturisirea păcatului ea îl va putea ierta în adâncul sufletului ei. Ar fi vrut să știe dacă și el ar fi capabil s-o ierte, la rândul lui, la fel de ușor.

Nu trecu mult și auzi pași la intrare și o bătaie în ușă.

Stăpânită de un fel de transă, Donna se duse să deschidă. Chipul lui Pete Wiley afișa un zâmbet sfios.

– Intră, Pete, îl pofti ea.

Trupul ei se înfioră la gândul că bărbatul din fața ei o dorise de atâta vreme. Închise ușa de la intrare și încercă să-și învingă într-un fel panica care începea să pună stăpânire pe ea.

– Arăți foarte... foarte bine, Donna, aprecie el.

– Mulțumesc.

Pete o trase spre el. Donna se abținu cu greu să nu se retragă când bărbatul își lipi cu putere buzele de ale ei. Pete își ridică fața și o privi supărat.

– Ce-i cu pupicul ăsta frigid? o întrebă el tăios. Fii și tu un pic mai entuziastă. De data asta te afli în prezența unui bărbat adevărat, păpușico.

O trase din nou spre el. Donna își înfrână un fior de scârbă, închise ochii și răspunse mecanic sărutului lui.

De data aceasta, Pete izbucni în râs, satisfăcut.

– Așa mai merge! Noi doi ne vom simți minunat.

Trebuie doar să fii mai relaxată. O să vezi că o să-ți placă foarte mult de mine. Tuturor femeilor le place. N-am să-ți fac nici un rău. Știi bine, nu-i așa?

Mâinile lui erau ocupate, pipăind trupul femeii.

Donna îl întrerupse.

– Să mergem... să mergem în dormitor, îi propuse ea.

Vroia să se termine mai repede.

– Acum e rândul tău să iei inițiativa, spuse el. Și nu uita, cât mai mult entuziasm!

Donna afișă cu greu un zâmbet șters.

– Îți promit, Pete. N-ai să uiți seara aceasta toată viața ta.

Îl conduse în dormitorul întunecos. Patul se afla între două ferestre acoperite cu draperii. Cele două perne albe păreau două pietre de mormânt în lumina difuză din încăpere. Nu era o comparație exagerată, căci sub cea din stânga se afla un revolver încărcat pe care Donna îl pusese acolo mai devreme. Se gândi la ce intenționa să facă și începu să tremure.

– Hei, hei, spuse el încercând s-o calmeze, nu-ți fie teamă. O să-ți placă de la început până la sfârșit.

Pete îi puse o mână pe umăr, iar Donna se cutremură la atingerea lui.

De ce își făcuse atâtea griji că lumea îi va afla secretul? Și la urma urmei care era lumea de care se temea? Cea a oamenilor cumsecade, a prietenilor, cum era Pete Wiley? Pete, bărbatul cu aspect atletic și plăcut,

era în realitate o ființă josnică și abjectă. Toți oamenii, gândi ea, poartă în ei o sământă a răului. Mai exista ceva curat pe lumea asta?

Mai exista dragostea, acel sentiment pe care îl cunoscuse alături de Dave. Cât timp durase această dragoste, ea nu fusese o iluzie. Dar acum dragostea murise. Dave avea o altă femeie.

Pete se așezase lângă ea pe pat. Mâna ei alunecă ușor sub pernă. Atingerea metalului era plăcută, un răspuns la putreziciunea vieții.

Pete îi desfăcea jartierele.

– Ești o dulce, spuse el cu glas răgușit. Te simt în tot sângele meu.

Mâna Donnei se încleștă pe revolver. Cu o delicatețe grotescă, Pete îi dădu ciorapii jos. Donna îndreptă arma spre el. Bărbatul se ridică încet.

– N-are rost să te înfurii, spuse el și făcu un pas spre ea.

– Înapoi, Pete, îi porunci ea. Nu mi-e frică să te omor. Cine îți va simți lipsa, Pete? Soția pe care ai înșelat-o de când te știi? Băiatul pe care l-ai cicălit mereu?

Pete se opri pe loc. Pe obrazul lui se contractă un mușchi.

Cineva tocmai deschidea ușa de la intrare. Cheia se răsuci în broască și ușa se dădu în lături.

– Dave, tu ești? strigă Donna. Vino repede în dormitor, Dave!

Pete se uită îngrozit în jur, încercând să găsească o scăpare, dar încăperea avea numai o ușă și în cadrul ei apăruse Dave Underwood.

– Tocmai treceam pe aici, spuse Pete.

– Și te-ai gândit să intri un pic și să-mi violezi nevasta, îl completă Dave.

– Ticălosule, spuse Pete. Ai avut un adevărat paradis acasă. De ce n-ai rămas în el? Ai plecat să te tăvălești cu Sylvia Renner. Cum îndrăznești să acuzi pe cineva că se ține după nevastă-ta?

– Spune-i adevărul, Pete, spuse Donna pe un ton dezgustat.

Pete îi aruncă o privire aspră.

Dave făcu un pas înainte, pregătit de atac.

– Ce să-mi spună?

– Nimic, spuse Pete. Absolut nimic. Ai face bine să-ți ții gura, Donna.

– Pete încerca să mă oblige să mă culc cu el pentru că a aflat ceva de la Adam Kay, spuse Donna încet cu un glas lipsit de expresie. Atâta vreme cât aveam să mă culc cu el, mi-a promis că nu-ți va spune și ție despre perioada pe care am petrecut-o la Mitchell Aircraft. Am fost o târâtură și m-am culcat cu jumătate din inginerii de acolo, spuse ea, apoi se întoarse către Pete. Vrei să-i dai și restul de detalii?

Pete făcu semn că nu. Părea întristat de confesiunea ei.

– N-ar fi trebuit să-i spui. Eu unul n-aş fi făcut-o niciodată. Pentru orice bărbat e un adevărat calvar să ştie că nevastă-sa e o târfă. Eu nu i-aş fi făcut asta lui Dave.

– Frumos din partea ta! spuse Dave. Dar acum cred că am să te ucid.

Pete încercă să se ferească, dar fusese prea târziu. Pumnul lui Dave îl izbise cu putere în maxilar. Fu proiectat în perete, de unde lunecă spre podea şi ateriză în şezut. Îşi scutură capul, ameţit şi-şi pipăi maxilarul zdrobit.

Donna nu-şi dădea seama ce o făcuse să rămână inertă şi să nu ţipe. Dave se afla deasupra lui Pete, cu pumnii încleştaţi.

– Ascultă-mă cu atenţie, Pete Wiley. N-am să te omor. La partida de pocher din seara asta am primit un telefon de la prietenul tău, Adam, care mi-a spus să vin repede acasă pentru că Donna are necazuri. În ultima vreme, Adam ăsta a tras o mulţime de sfori înăuntrul şi înafara firmei Spacetronics. Toate astea cu un singur scop, de a obţine funcţia lui Harvey Renner. Tu şi cu mine îi stăteam în cale. Noaptea aceasta făcea probabil parte din planul lui de a se descotorosi de noi. Îi trebuia un scandal care să ne scoată pe amândoi din competiţie.

Dave se opri pentru un moment, apoi continuă:

– Încă mi-ar mai face plăcere să te ucid cu mâna mea, dar trebuie să mă gândesc la soţia şi la cariera mea. Ai

face bine să te cari dracu', cât mai repede de aici, până nu mă răzgândesc.

Pete se ridică și se îndreptă spre ușă. Se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, apoi oftă și ieși. Puțin mai târziu auziră mașina lui demarând.

Dave se așeză pe pat, lângă Donna.

– Îmi pare rău, spuse el cu sufletul încărcat. Îmi pare teribil de rău.

– Mă urăști, Dave? întrebă ea. Ne urăști pe amândoi?

– Să te urăsc, Donna? N-aș putea s-o fac indiferent de ce-ai face.

– Te iubesc atât de mult, Dave. Nu am vrut să ni se întâmple nimic. E atâta rău pe lume. E peste tot, în sufletul tuturor.

– Ba e dragoste, interveni el. Cred că pe Sylvia Renner am urât-o. Bănuiesc că totul s-a datorat modului în care m-a îmbrobodit. Cred că ura se afla mai de mult în mine, iar femeia asta a fost doar canalul prin care s-a scurs. Acum însă totul a luat sfârșit, așa cum s-au terminat și necazurile tale de la San Jose.

– Deci nu ești supărat pe mine?

– Nu, pentru că te iubesc.

Donna se prinse cu putere de brațele lui protectoare.

– E atât de plăcut să te întorci acasă, spuse el. Acasă e cel mai bine, Donna. Să nu ne mai despărțim niciodată.

– Nu vom mai avea motive. Niciodată, îi promise ea.

La zece și jumătate, Adam Kay își privi chipul zâmbitor în oglinda de pe toaleta camerei sale de hotel. Chiar și în cămașa simplă cu care avea de gând să meargă la partida de pocher, arăta ca un șef. Era și natural, din moment ce avea să devină în scurt timp un șef deosebit de important, însuși directorul firmei Spacetronics.

Poliția fusese foarte operativă la motelul Sunset, răpindu-i mai puțin de douăzeci de minute din prețiosul lui timp. Îngrozit de ceea ce i se întâmplase, Harvey îi ajutase prea puțin. Adam fusese de-a dreptul încântat să le facă o declarație detaliată. Sylvia nu-i contrazisese nici o clipă descrierea pe care i-o făcuse lui Harvey, aceea a unui soț chinuit de o gelozie demnă de un psihopat. Femeia era vădit încântată să-i intre în grații și, privindu-i trupul atrăgător, Adam își aduse aminte că nu i-ar strica nici lui să o consoleze după atâta vreme. Se felicita pentru virilitatea sa.

– Ești un bărbat pe cinste, Adam, îi spuse el chipului din oglindă. Nimeni nu va găsi ac de cojocul tău.

Dave Underwood și Pete Wiley se măcelăreau, fără nici o îndoială, la ora asta, ruinând căsnicia lui Dave și distrugându-și în același timp carierele. O firmă atât de dependentă de contracte oferite din partea guvernului nu-și putea permite un scandal de proporții în rândul personalului de bază.

Așa că pentru funcția lui Harvey nu mai rămânea în cursă decât tânărul și sclipitorul inginer, pe nume Adam Kay.

Acest gând îl făcu să jubileze. Era fără îndoială un bun început.

Luă plicul cu fotografii din sertarul toaletei și le mai privi o dată. Dacă nu imediat, mai devreme sau mai târziu, acestea îi vor fi de un mare folos. Erau instantanee realizate pe ascuns, clare și fierbinți și excitante. Păcat că nu avusese posibilitatea să filmeze. Bill Schnepf, deși lipsit de experiență, fusese înzestrat cu un imens talent și cu siguranță cu un entuziasm de-a dreptul animalic, fără îndoială inspirat și de farmecele lui Terry Kline.

Poza lui Stanley Crayton era o adevărată lovitură de tun. Lucy Carr trebuie să fi fost foarte impresionată de literele cu care tipărise adresa de pe plic. Stanley stătea încovoiat lângă fereastră, cu ochii lui ca două mărgeluțe pironiți pe tocul de lemn și cu mustăcioara lui subțire fremătându-i parcă de plăcerea provocată de spectacolul la care se holba. Se gândi că, în calitatea lui de director, va putea să se descotorosească de Stanley, dar poate nu era bine s-o facă acum, poate îl va mai ține ca subiect de batjocură pentru ceilalți.

Va fi foarte amuzant să-l vadă pe Stanley făcând sluj în fața lui.

Derivația telefonului său sună.

– Bună, Adam, răsună o voce de bărbat. Sunt eu, Dave Underwood.

Adam se încruntă. De ce îl suna oare Dave tocmai acum?

– Bună, Dave, răspunse el pe un ton pe care îl dori cât mai vesel. Cum merg treburile?

– Destul de bine, Adam. Vroiam să-ți mulțumesc că m-ai anunțat că Donna are necazuri.

– E-n regulă, Dave, spuse Adam. Cum îți spuneam și la telefon, o sunasem doar să o întreb de sănătate, dar ea părea îngrijorată, așa că m-am gândit că ar fi bine să știi și tu.

– Când am ajuns acasă, am găsit-o în dormitor cu Pete Wiley. Și ce crezi că am făcut?

Adam își umezi buzele.

– Cu Pete? se prefăcu el surprins. În dormitorul tău? Nu te-aș acuza nici o clipă dacă mi-ai spune că l-ai omorât.

Dave râse:

– Sunt convins că ți-ar fi plăcut. Cu toate acestea Pete a plecat bine-merci acasă și nimeni nu a fost stâlcit în bătaie sau ucis. Ne-am dat seama amândoi că vrei să ne pui în galeria ta de trofee.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai dat greș, Adam. Harvey își va da demisia, desigur, dar tu nu vei apuca să-i iei locul. Eu voi fi acela. Numeroasele persoane de care te-ai folosit pot furniza

justiției suficiente probe ale complicității tale în moartea lui Billy Schnepf și te pot arunca după gratii, acolo unde îți e locul.

– Ești nebun, strigă Adam. Nu pot dovedi nimic. Nu ar îndrăzni s-o facă. Sunt cu toții implicați.

Dave râse din nou, apoi închise telefonul.

Adam puse receptorul în furcă. Probabil că Dave vroia doar să-l intimideze. Oamenii torturați de vinovăție și teamă nu se pot apăra cu forțe proprii. Ei nu fac decât să se zvârcolească și să intre și mai mult în mocirlă.

Auzi o bătaie în ușă. Deschise și se trezi în fața a doi bărbați îmbrăcați în cenușiu și cu chipuri foarte sobre.

– Sunteți Adam Kay? întrebă unul dintre ei.

Adam încuviință din cap. Înainte ca aceștia să-i fluture pe sub nas insignele, înțelesese că respectivii erau detectivi.

– Am dori să stăm un pic de vorbă cu dumneavoastră, spuse celălalt.

Cuprins de un sentiment ce nu prevestea nimic bun, Adam se strădui să spună:

– Sigur că da. Poftiți înăuntru.

Intenționă să-i întâmpine cu un zâmbet ștrengăresc și nevinovat, dar nu reuși să dea nici una din aceste impresii. Ce-i scăpase oare din planurile sale? Cunoștea foarte bine caracterul oamenilor, știa că ceilalți semeni ai săi nu valorează nimic. Cine rupsese oare plasa pe care o țesuse cu atâta grijă în jurul tuturor și cum reușise s-o

facă? Nu existau pe lume lucruri cum ar fi dragostea, încrederea deplină sau iertarea și totuși cum reușiseră să-i scape tocmai lui?

Simți un nod rece și dur de nemulțumire în stomac, dându-și seama că va trebui să ia totul de la început. Își concentră atenția asupra detectivului care îl interoga, încercând să-i intuiască slăbiciunile incurabile, indiferent care ar fi fost acestea. Trebuia să aibe și el o slăbiciune.

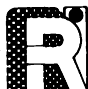
Toți oamenii aveau câte o slăbiciune.

Ar fi fost curios să știe cum se întâmplase. Viermi cum erau cu toții, se pare că erau înzestrați și cu o bletemată de putere de a rezista. Asta îl făcea mereu să meargă mai departe, să ajungă la numai un pas de marele său triumf și să fie de fiecare dată învins. Într-o bună zi va afla ce le dă victimelor sale atâta putere. Și aceea va fi ziua lui cea mare.

SFÂRȘIT

Redactor: ADRIANA LUP
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50 223
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București

Un roman erotic cu o acțiune debordantă și o intrigă captivantă. Eroii noștri sînt lucrători ai unei firme importante în industria de rachete și sateliți strategici a Statelor Unite ale Americii. În timpul zilei aceștia lucrează cot la cot, dar noaptea... unii din ei își fac de cap cu nevestele altora.

Nimeni nu bănuiește nimic pînă la apariția unui tînăr și seducător inginer care, dornic să parvină și înzestrat cu un diabolic talent de intrigant, distruge întregul echilibru al atîtor ani de conviețuire liniștită.

Va reuși frumosul nostru Casanova în planurile lui machiavelice sau va cădea în propria-i capcană ?

Allan Moran, un autor aclamat de critici pentru imaginile elaborate și frumusețea sufletească a personajelor sale.

Romantic Revue

TANDREȚE

ISBN 973-9127-22-3

Lei 2540
TL 50
Lei 2590